

SERXWEBÛN

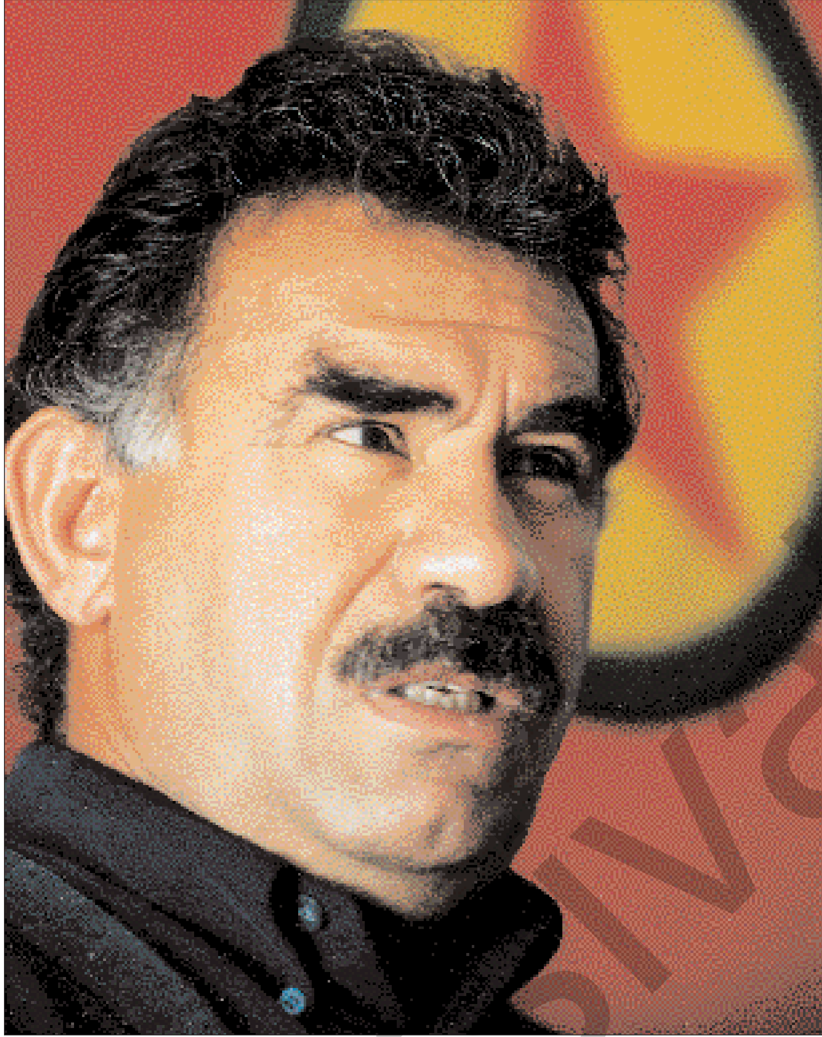
JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 17 / Sayı: 197 / Mayıs 1998 / 5,- DM

2000 yılına dayatılan genelkurmay planı ve devrimci hamlemiz

Tarihte oldukça barbarca ve özgünce geliştirilen Türk egemenlik sistemi ve onun Orta Asya'dan Ortadoğu'ya, oradan da Anadolu'ya geçişi, özellikle Ortadoğu'daki büyük uygarlıkların geriletilmesinde, dolayısıyla halkların çözülüşünde, uluslaşmamasında, toplumsal olarak giderek tükenişe gitmesinde de en temel sebeptir.

İlkel toplumun o barbarlık sürecinde sadece talanı, çapulculuğu esas alan bir ideolojiyle başlayan, islamın da yayılmacılığıyla bunu birleştirip ilkin Selçuklular, daha sonra Osmanlılar ve günümüzde de kemalizm eliyle halkların soy kimliklerine karşı yürütülen büyük bir savaş sözkonusudur. Bu savaş günümüzde Kürtler üzerinde yoğunlaşmıştır ve Kürtleri de tarihten bütünüyle silip kendine göre bir kez daha Ortadoğu halkları üzerinde etkili olmaya çalışmaktadır. Elbette, bunda okyanuslar ötesindeki ABD'yi de arkasına alarak ve onun Ortadoğu'daki vurucu, kırıcı gücü İsrail'le birleşip bir kez daha Batı'dan emperyalizmin ideolojik ve insanlık üzerindeki en büyük tehlikeyi, en vurucu gücü gibi bir yayılmacılığı esas almaktadır. Bundan dolayı çok silahlanmakta ve çok saldırganlaşmaktadır. Gerçekten de, günümüz dünyasının en halk karşıtı bir baskı rejimi olarak birinci sırada rol oynamakta ve bunun karşısında da en temelde Kürt sorunu durmaktadır. Kürt sorununun çözümüne yönelik attığımız adımı, PKK'yi, PKK'lileşmeyi onun özgürlük savaşımını her türlü yöntemle boğmayı ve bu temelde hem sosyalizmin en iddialı örgütünü tasfiye etmek kadar, onun şahsında halkların kalan özgürlük umutlarını da tüketmeyi büyük bir görev bilerek yüklenmektedir.

Çok genel anlamda özelliği böyle olan bu özel savaş rejimi, şüphesiz derin çelişkilerle karşı karşıyadır. Esas aldığı ideoloji ve çarpıcı uygulamalar bütün yönleriy-

Başkan APO'nun yazısı 12. sayfada

Güney Kürdistan işgali ve yeni süreç

Serxwebûn: '98'de Botan ve Amed'de gerçekleştirilen savaşlar var. Bu bahar savaşlarında düşmanın ulaşmak istediği hedef nedir ve düşman bununla nereye varmak istiyor?

Anakarargah Komutanlığı: Sadece bu son bahar aylarında değil, kıştan beri TC belli bir operasyon faaliyeti içindeydi. Birçok alanda bu tür girişimleri oldu, fakat geçen yıllardaki gibi fazla etkili olamadılar. Baharla birlikte bunu biraz daha kapsamlı hale getirdiler. Daha doğrusu bütün orduyu içine alan, değişik alanlara göre değişik planlamalar dahilinde, fakat birbiriyle bağlantılı yürütülen bir askeri harekat var. Hemen hemen bütün alanlarda böyle bir faaliyeti yürütmek istiyorlar ve güçlerinin tümünü buna katıyorlar. Bu, aynı zamanda bütün ordunun savaşa katılımı anlamına geliyor. Diğer alanlarda da küçük çaplı bazı savaş denemeleri gerçekleştirdiler. Ancak bu denemelerden sonra Botan ve Amed'de operasyonlar gerçekleştirildi. Şimdi ise Dersim ile Güney Kürdistan'a yönelik bir operasyonu aynı anda hazırlıyorlar. Henüz Dersim'de bir hareketlilik yok, ama 20 Mayıs'tan itibaren Güney'e yönelik bir operasyon durumu sözkonusu. Bu operasyon şimdiye kadarki operasyonların belki de en kapsamlısı diyebileceğimiz bir askeri saldırı biçiminde başlatılmış durumdadır.

"Türk ordusunun taktik olarak uyguladığı yeni bir şey yok. Eski ordunun pratik harekat, savaş düzeni ile son zamanlarda geliştirilen bu kontrgerilla özel savaş düzenini modernizasyonla birlikte içiçe uyguluyorlar. "Amerikan tipi operasyon" veya adına ne derlerse desinler, pratikte ortaya çıkan durum bu."

Şimdi, özel savaş bu saldırılarla neyi gerçekleştirmek istiyor? Aslında genel siyaset yürütecek bir güçleri yok, siyasi güçleri tükenmiş durumda. Mevcut meclisten de bir siyasi güç çıkarmaları olduk-

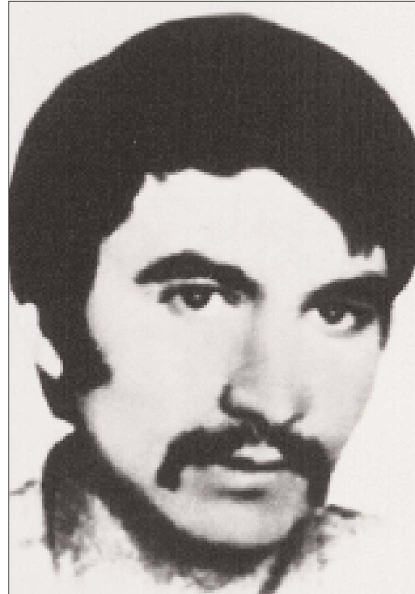
Anakarargah Komutanlığı ile yapılan röportaj *3. sayfada*

PKK sosyalist ideolojinin YAŞAMSAL İFADESİDİR

"PKK, 'Ne mülk olan, ne de mülk edinen', inanç ve moral sahibi sosyalist kişiliği yaratarak, Ortadoğu'nun büyük insanlık ve sosyalist devrimini gerekleştirme mücadelesini, emperyalizmin, sömürgeciliğin ve her türden gericiliğin karşı engellerine rağmen yükseltiyor ve zaferi yaratma yolunda dünyayı sarsan adımlarla ilerliyor."

Yazısı 6. sayfada

Emeğin ve örgütlülüğün simgesi yüce sosyalist

"Gece gelen bir telefon ile Kemal Pir'in bulunduğu arabanın yolun yağışlı olmasından dolayı kaza geçirdiği bildirildi. Haki arkadaşın şehadetiyle zaten dünya başımıza yıkılmıştı, bu haberi de duyunca tamamiyle şok olduk."

16. sayfada

Yeni hamle döneminde legal sahanın önemi ve görevlerimiz

● Kani Yılmaz yoldaşın değerlendirmesi 8. sayfada

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Serxwebûn Gazetesi Emekçisi Selçuk Şahan yoldaşı selamlıyoruz

Kürdistan devrimci basını toprağa bir tohum daha ekti. Yarınlara çoğalacak bir beyin, bir yürek; Selçuk Şahan!

Ölüme asla inanmadık ve ne olursa olsun, zamanın sonsuzluğunun mutlaklaştırılması için adandık. Çünkü gerçek olan sonsuz ve sınırsız olmak zorundadır. Senin gibi, sizin gibi...

Serxwebûn'da büyüterek Zagroslara, oradan da Bestler'e taşıdığın emeğini, Serxwebûn çalışanları olarak daha bir özenle yücelteceğiz.

Ve asla unutmayacağız. Çünkü unutmak ölmektir. Oysa bizim sözümüz ve savaşımız yaşamak üzerine. Sen sözünü tuttun. Nerede ve nasıl olursa olsun koşullar, senin iraden, azmin ve büyük arayışçılığın daima güç verecektir.

Biz yaşam mücadelecileri, siz yaşayanlardan asla kopmayacağız.

Sizi seviyoruz Selçuk Şahan.

Şahsında şehitler ordumuzu saygıyla selamlıyoruz.

Serxwebûn Gazetesi

Hiç hiç hatırlamayacağız, çünkü unutmayacağız

● Selçuk ve Cemal yoldaşların anı yazıları 17. ve 18. sayfalarda

Özel savaş ve Akın Birdal suikasti

İnsan katiline hiç mi hiç acımamalı

Akın Birdal'a yönelik saldırılar bir suikastle tamamlanmak istendi. Bu saldırı ile birlikte devlet, kontrgerilla, özel savaş, JİTEM ve MİT yeniden tartışılmaya başlandı. Tartışmaların bir tarafında devlet medyası var. Bunların televizyon ve gazeteleri Akın Birdal'a yönelik saldırıyı "*münferit*" ve "*istisnai*" bir olay gibi ele alıyor; "*kontrolden çıkmış birkaç kendini bilmez*"in eylemi olarak kamuoyuna sunuyor. Ortak amaç çok açık ve net biçimde vurgulanıyor. Devletin, yani TC'nin bu olaylarla ilgisinin bulunmadığı kesin ifadelerle açıklanıyor. Sol ve muhalif basın ise bu konuda tereddüt geçirmiyor, katilleri, adreslerini, hiyerarşik konumlarını açıklayarak bu saldırıların devletten kaynaklandığını bir kez daha tekrarlıyor.

Bu yazının konusu da Türkiye'deki binlerce "*faili meçhul*" (!) cinayetin, yüzlerce "*kayıp*"ın faillerini ortaya çıkarmak ya da yeni kanıtlar ileri sürmek değil. TC'nin bir devlet politikası haline getirdiği siyasi cinayetleri tırmandırmasının nedenleri ve bu saldırılara karşı nasıl bir tutum sergilenmesi gerektiği soruları gündeme oturuyor.

TC; kökleri, ortaya çıkışı, kurgusu, temsil ettiği değerler ve anayasası ile bir ucubedir. Göstermelik parlamentosu ile biraz cumhuriyettir. Hayati konulardaki tek ve hakim güç Milli Güvenlik Kurulu ile biraz oligarşidir.

Dönem dönem, bütün göstermelik kurumları da aşarak öne çıkan milli şefler, Gürseller, Evrenler, Doğan Güreşler, Çevik Birler gibi "*rejimüstü*" adamları ile biraz krallıktır.

İtalyan ceza yasası, Fransız idare hukuku, İsviçre medeni hukuku ve teamül hukuku olarak da şeriatın "harmanlanması" ile, biçim olarak biraz hukuk devletlerine benzemektedir.

Bu nedenle TC'nin tanımında siyaset bilimciler, akademisyenler ve halklar farklı terimler ve nitelemeler yaparlar. Devletin şekillenmesinde ve temel kurumların inşaasında TC'nin omurgası, Osmanlı'dan aldığı yönetim tarzı ve mirasıdır. Bilindiği gibi Osmanlı devletinin temel özelliği, şiddeti ve zoru bir "*yönetim biçimi*" olarak diğer halklar ve ezilen sınıflar üzerinde acımasızca kullanmasıdır. İşte yeni devletin üzerine oturduğu en önemli miras budur. Bugün de TC bu yönetim tarzı ile kendisini yaşatmaktadır. Askerlerin parlamenterlerden, polislerin seçilmiş yerel yöneticilerden daha etkili, daha itibar sahibi ve saygın olmalarının nedeni de budur. Omurga TC'de asker ve polistir. Kol, bacak ve eklemler parlamento, yargı ve yürütmedir. Ve kıymet-i harbiyesi olmayan "*biçimsel keyfiyet organı*" konumundadırlar.

Bu yapılanması ve pratik siyaseti ile TC bugün ortaçağ despotizmi ile "*çağdaş*" despotizmin piçidir. Ne burjuva demokrasisi çizgisine ne de geleneksel Ortadoğu yönetim tarzına tam gelememesinin nedeni de bu "piç"likte yatmaktadır.

Osmanlı devleti, merkezi yönetime yönelik bütün eleştiri ve hak taleplerini "isyan", "başkaldırı" vb. nedenlerle bastıran, bunlarda ısrar edildiğinde şiddet ve zoru bir politika olarak hayata geçiren bir devlettir. TC de aynı geleneği eksiksiz sürdürmektedir.

Cumhuriyetin kuruluşundan günümüze gerek ulusal talepler, gerekse sınıfsal çıkışlar TC'nin şiddeti ile bastırılmıştır. Kendisini demokrasi diye tanımlayan bu rejimin, ulusal ve sınıfsal çelişkileri tartışma, sorunları açığa çıkarma mantığı yoktur. Bugün bu nedenle zorlanmaktadır.

Özellikle de Kürt sorunu konusunda TC'nin elinde, merkezi beyninde, üniversitelerinde ve kütüphanelerinde şiddetle bastırma ve ezme yöntemi dışında bir çözüm bulunmamaktadır. Bu nedenle asker-polis hâlâ bu rejimde baştacıdır.

Türkiye'de son yirmi yıldır bu Osmanlı yönetim geleneği bir kum torbasına çevrilmiştir. Kürdistan kurtuluş mücadelesi, devletin zora ve şiddete dayalı yönetim tarzına, anladığı dilden politikalarla yanıt vermektedir.

Palu, Koçgiri, Ağrı, Dersim ayaklanmaları şiddetle ve kanla bastırıldıktan sonra TC'nin şiddet aygıtına ve zor yönetim biçimine ilgisi ve bağlılığı arttı. Günümüzün modern teknikleri, eğitilmiş kadroları ve medyatik gereçlerle "*şiddetle çözüm yöntemi*" geliştirildi. Ve devlet bu aygıtla her türlü sorununu çözeceğine inandı.

Ancak PKK öyle çıkmadı. Öncekiler gibi birkaç ayda bastırılarak "*elebaşları*" da darağaçlarında sallandırılarak, devletin zaferleri taçlandırılamadı. Kendinden bu çok emin ceberut devlet, Kürdistan kurtuluş mücadelesinden dayak yedikçe yamuldu, şekil değiştirdi, büzüldü. Böylece Kürtlerin yenilgi, TC'nin yengiye "*mahkum*" kronolojik kaderi değişti, tersten bir rotaya girdi.

Bugün de TC için ulusal muhalefet ve toplumsal tepkiler karşısında en vazgeçilmez araç şiddet ve zora dayalı yönetim tarzıdır. Eğer böyle olmasaydı yüzlerce polis, ellerinde kalkan ve jopları ile dünya kamuoyunun gözleri önünde, her gün en hayvani halleriyle kadınlara, çocuklara, öğrencilere, işçilere saldırmazdı, saldıramazdı. Demek ki bu politika şu veya bu hükümetin kötü icraatı değil; vazgeçilmez, tartışılmaz ve değiştirilmesi düşünülmeyen temel yönetim tarzıdır.

TC'nin temel yönetim aygıtı zor ve şiddet olunca bunun doğal sonucu olarak klasik devlet organlarının kurgusu ve işleyişi de farklı olmak zorundadır.

Bütün burjuva demokrasilerinde halkın iradesini temsil ettiği varsayılan ve seçimle görevlendirilen parlamento en yüksek karar organıdır. Manevi ağırlığı yanında pratik çözüm gücü olması ve dokunulmazlığı ile bir güvencedir.

Oysa Türkiye'deki parlamento "*burjuvazinin ahırı*" bile değildir. Halkın oyları ile seçilenler, genelkurmayın talimatları ile -mahkemeler alet edilerek- tutuklanmaktadır. Halkın oyları ile seçilenler, ne idüğü belirsiz atanmış memur-askerler tarafından görevlerinden men edilmektedirler. Bu nedenle "*Türkiye'deki parlamento, Milli Güvenlik Kurulu'nun noteri*" konumundadır. Ve bu nedenle devlet organları sıralamasında hiyerarşik olarak TBMM, Milli Güvenlik Kurulu'nun altındadır. Böylece modern devletlerde vazgeçilmez bir yönetim ilkesi olan "*seçimle gelenlerin atanmış memurlardan üstünlüğü ve daha etkili olmaları*" ilkesi Türkiye'de tersyüz edilerek beş para etmez bir slogana dönüştürülmüştür.

Özel savaş bugün her zamankinden daha fazla bir yoğunlukla sürdürülmektedir.

Kürdistan kurtuluş mücadelesinin şiddet ve zor aygıtı ile dize getirilemeyeceği çok net bir biçimde anlaşılmıştır. "Bitirdik, kökünü kazıdık, cumhuriyet tarihinin en büyük operasyonu ile etkisiz kıldık" nakaratları aslında tarihin tekerrür etmemesinden kaynaklanan bir paranoya durumudur. ARGK güçlerinin, TC'nin geleneksel yönetim araçlarını -ordu ve polis- boşa çıkarması, tarihsel olarak ve TC açısından, Osmanlı'dan devralınan bir mirasa '*ihanet*' anlamına gelmektedir.

İşte özel savaş bu nedenle TC için özel bir anlam taşıyor. Bir yanı ile Kürdistan kurtuluş mücadelesinin askeri güçlerine karşı çılgın bir savaş sürdürülüyor. Diğer yandan Türkiye'deki muhalif güçler, devletin kontrolünden uzak kitle örgütleri ve gerçek aydınlar da hedef haline dönüştürülmüşlerdir. Bu kesimler, üstten dayatılan ve adına "*milli mutabakat*" denilen "*şiddet ve zor*"u meşrulaştırma politikalarına karşı çıkmakta ve tek sessizliği bozmaktadırlar.

İHD ve Akın Birdal onun için hedef gösterilmekte ve etkileri kırılmak istenmektedir.

Bunun için Akın Birdal'ı kim, hangi güçler vurdu, bunların devlet içindeki bağlantıları kimlerdir soruları "abesle iştigal"dir.

Çünkü Türkiye'deki tüm politikalar Milli Güvenlik Kurulu'nun denetiminde ve inisiyatifindedir. Daha önceleri Özel Harp Dairesi olarak bilinen kontrgerilla dairesi, bugün Özel Kuvvetler Komutanlığı adı ile ve doğrudan MGK'na bağlı olarak çalışmaktadır. Akın Birdal suikastini üstlenen TİT (Türkiye İntikam Tugayı) da sahte bir isim olup, bu dairenin birçok cinayette kullandığı imzadır.

Özel Kuvvetler Komutanlığı, Genel Kurmay Başkanlığı personeli ile emniyetin deneyimli kadrolarından oluşmaktadır.

"Akın Birdal'ı kim, hangi güçler vurdu, bunların devlet içindeki bağlantıları kimlerdir soruları 'abesle iştigal'dir. Çünkü Türkiye'deki tüm politikalar Milli Güvenlik Kurulu'nun denetiminde ve inisiyatifindedir. Daha önceleri Özel Harp Dairesi olarak bilinen kontrgerilla dairesi, bugün Özel Kuvvetler Komutanlığı adı ile ve doğrudan MGK'na bağlı olarak çalışmaktadır. Akın Birdal suikastini üstlenen TİT (Türkiye İntikam Tugayı) da sahte bir isim olup, bu dairenin birçok cinayette kullandığı imzadır."

Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın bütçesi, ek ödenekleri ve atamaları MGK'nun inisiyatifindedir. Bu nedenle açık ve legal bir devlet kurumudur. Foça, Çatalca, Kayseri, Trabzon ve Kıbrıs'ta özel kampları vardır. Bu kamplarda siyasi cinayet işlemek amacıyla tetikçiler yetiştirilmektedir.

Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın bu "*pratik faaliyetler*" -yani cinayet, suikast, sabotaj- yanında iki ana birimi daha bulunmaktadır. Birincisi istihbarat örgütlenmesi, ikincisi psikolojik savaş ve propaganda dairesidir. İstihbarat birimi JİTEM'in üzerindedir ve onunla koordineli çalışır.

Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı psikolojik savaş ve propaganda dairesi özel savaşın en etkili ve işlevsel birimidir. Genelkurmayın son birkaç yıldır Türkiye medyası ile sıkı ilişkiler geliştirmesi, başta Hürriyet, Milliyet olmak üzere Cumhuriyet, Sabah, Yüzyıl gibi gazetelerin birbirinin aynısı haber ve yorumlar yapmaları ve dönemsel gündemlerle işbirliği yapmaları Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın bu kurumlar üzerindeki etkisini ve denetim gücünü göstermektedir. Yine televizyonların aynı haber başlıklarını benzer spotlarla sunmaları bu televizyonların nasıl denetlendiğini göstermektedir.

Akın Birdal suikasti öncesinde Şemdin Sakık'ın itirafları olduğu iddiasıyla basına ve televizyonlara sızdırılan haberlerle belli kurumlar ve şahsiyetler hedef haline getirildi. Bu, Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın psikolojik savaş ve propaganda dairesinin faaliyeti idi. Kamuoyunu hazırladı. Ardından bu komutanlığa bağlı eylem timleri devreye sokularak suikast gerçekleştirildi.

Devlet içinde "*uzantı aramak*", bağlantıları saptamaya çalışmak iyi niyetli bir saflık değilse, bu cinayeterin asli faillerini gizleme ve olayların üzerini örtme anlamına geliyor.

Bu durumu kitlesel gösterileri ile halk çok açık ve net biçimde ortaya koymuştur. Akın Birdal'ı ziyarete giden hükümet yetkilileri "***katil devlet hesap verecek***" sloganı ile karşılanmıştır. Şimdi devlet medyasının ve Türk politikacıların devleti aklama telaşı ile her gün yeni bir açık verdikleri gözleniyor.

Sorun artık suçluların açığa çıkarılması, faillerin tespiti sorunu değildir.

Akın Birdal suikastinden önce yurtsever öğrenciler, Kürt işçiler, HADEP'lilere yönelik saldırılar tırmandırıldı. Belli ki Türk devleti özel savaşı tırmandırmak istiyor.

Bu katliamları yapanlar sivil ve resmi devlet çeteleridir. MHP'li olmaları, ülkü ocaklarına girip çıkmaları bu gerçeği değiştirmiyor. Birdal'a yapılan suikastin planlayıcısı Ersever bir uzman çavuştur. Kendi başına Çatalca'da kadro eğitmesi, İstanbul'da lüks villalara sahip olması, Ankara'ya sıkça gidip gelmesi olağan bir durum değildir. Yine diğer iki tetikçinin her ikisinin de polis çocuğu olmaları tesadüf değildir.

Demek ki devlet cinayetlerine devam ediyor. Onlar istediği kadar tartışsınlar veya halklarımızın kafalarını bulandırmaya çalışsınlar, olay açık ve net. Bolu'da katil faşistlere yol verip yaralı devrimcileri ölen arkadaşlarının faili diye gözaltına alan faşist emniyet müdürü, Türkiye'deki devlettir. Akın Birdal suikastinde Birdal'ı hastaneye götüren gazeteci Veli Özdemir'in parmak izlerini alan emniyet müdürü cinayeti saptırmak isteyen devletin ajanıdır.

Bu cinayetleri ve faillerini devletten ayrı ve devletten uzak ele almak, kontrgerilla, gizli devlet, derin devlet, devlet içindeki çeteler vb. tanımlar iktidardaki gerçek çete devleti aklamak anlamına geliyor.

Devletin bu açık ve pervasız saldırıları karşısında yurtsever, ilerici ve demokratların fazla seçenekleri bulunmuyor: Birleşmek ve yürümek tek seçenek.

Ayrıca saldırıya uğrayan öğrencilerin, emekçilerin, Kürt işçilerin meşru savunma hakları somut ve pratik ifadesini bulmalı.

Bolu ve İstanbul'daki saldırılardan sonra Gazi mahallesinde de iki HADEP'liye ülkü ocakları önünde devletin sivil çeteleri tarafından saldırı düzenlendi. Saldırıya anında cevap veren iki yurtsever silahlarını çekerek saldırganları yaraladılar.

İşte meşru savunma hakkı budur. Sürekli ölmek, ölülerimizin ardından katillere lanet okumak, cenaze törenlerimizde her seferinde polislerden dayak yemek, bazen şehitlerimizin üzerine bayraklarımızı örtmeden, katillerinin elleri ile toprağa vermek hiç de katlanılacak durumlar değil.

İnsan katiline inanmamalı
İnsan katiline güvenmemeli
ve insan katiline hiç mi hiç acımamalı.

● Baştarafı 1. sayfada

ça zor. Hükümeti yenileyemiyorlar. Bunun için seçimi de gündeme getiremezler. Böyle bir ortamda büyük çaresizlik var.

Askeri ve ekonomik açıdan zorlansalar da mevcut siyasi durum gereği böyle bir harekatı, askeri saldırıyı düzenlemek durumunda kaldılar. Özellikle savaş yanlısı kliğin egemenliği, savaşı daha çok imkan dahilinde kıldı. Diğer bir husus ise, bölgedeki gelişmelerin böyle bir operasyonu gerektirdiğidir. Aslında baharla birlikte Amerika doğrudan bölgede etkili olmak istiyordu. Türk devleti bölgede Amerika'nın katılımıyla savaşı daha ileri bir düzeye çıkartmak istiyordu. Fakat ne bölgede, ne dünyada böylesi bir durum destek görmedi. Bunun için de Amerika ve İsrail de bölgesel politikalarını gerçekleştirmek için yeniden Türk devletine başvurur duruma geldiler. Aslında bu güçlerin kendi çıkarları olmasa da, onay ve destek veriyorlar. Belki o kadar büyük askeri destekleri olamaz, çünkü geçen yılki saldırıyı doğrudan böyle bir ittifak dahilinde ortak bir hazırlıkla başlatmışlardı. İşte, bugünlerde Güney Kürdistan'a yönelik tekrardan gerçekleştirilen operasyon, geçmiş 14 Mayıs operasyonunun bir devamı oluyor aynı zamanda. Türk devletinin yapacağı bir şeyin kalmadığı bir ortamda, bu operasyonu adeta bir zorunluluk gereği olarak gerçekleştiriyorlar. Aslında Amerika ve İsrail'in bölge politikası biraz da, kendisine karşı çıkan uluslararası ve bölgesel güçlerin geriletilmesi amacını da taşıyor. İşte, bugün bunu Güney'de en bariz bir biçimde gerçekleştiriyorlar. Elbette Güney'e uzanabilmek açısından da Kuzey'de belli bir askeri harekat yürütmek zorunda kaldılar.

Diğer yandan bizlerin ve partimizin hazırlıkları vardı. Bu hazırlıklar uzun bir süreyi kapsadı. Eğitim, örgütlenme, birlik düzenlemesi, altyapı hazırlıkları; her bakımdan yeni bir savaş sürecini geliştirme hazırlığı gerçekleşti. Bundan sonrası artık pratiğe geçme dönemiydi. İşte, gerilla böyle bir yönelim içerisindeyken düşman inisiyatifli davranarak gerillanın '98 hamlesini etkisiz kılma, zayıflatma amacını taşıyordu. Düşman açısından bu da önemli bir durum oluyor. Gerilladan gelecek saldırıyı zayıflatma, gerilla hamlesini etkisiz kılma ve kendisini biraz daha yürütmeye çalışma, düşman açısından bir amaçtır.

En önemlisi de bütün bunlar kapsamlı bir planın devamı olarak gelişti. Bir de Şemdin denilen kişiyi çok kullanıyorlar. Aslında geçen yıldan itibaren, son operasyonlarda olduğu gibi Şemdin'i önemli ölçüde kullanıyorlar. Savaşı sürdürmekten yana olan yönetime bağlı olarak, bu planın içinde Şemdin ve mevcut hükümet de bulunmaktadır. Bu ortak plan artık son noktasına gelmiş bulunuyor. Burada sonuca gitmek istiyorlar ve kendilerini bunda zorunlu görüyorlar. Şimdiye kadar hep, "*bitirdik, sonuç aldık*" dediler. Doğan Güreş '94 yılında zaferi kazandığını ilan etti. '98 yazı da geliyor, hâlâ yeni zaferler kazanma peşinde koşuyorlar. Böyle bir zaferin olmadığı ortaya çıktı. Bu, özel savaş planına '*topyekün imha stratejisi*' de denebilir. Bu, çokça sözü edilen konseptin gerçekleştirilememesinden dolayı bir daralma sözkonusu. Askeri bakımdan zorlanma ve bir de son sınıra gelme durumu var. Hep "*başardık, yendik, sonuç aldık*" dediler. Ama sonuç alamadılar, alamadıkları da ortaya çıktı. Konsepti artık bu biçimiyle sürdüremiyorlar. Bir sonuca gidemezlerse kendileri açısından başarısızlık, sonuçsuzluk ortaya çıkacak, bu kesinleşecek.

Şimdi, topyekün savaş stratejisini son bir çabayla gerçekleştirmek ve başarıya gitmek istiyorlar. Mevcut güçler başarısızlığın içinde bir başarı arama çabasındalar ve buna zorunlular.

Özel savaş stratejisinin üç ayağı var: Birincisi genelkurmay ayağı, yani özel savaş yönetimi; ikincisi mevcut hükümet, yani Mesut Yılmaz yönetimi; bir de iç halka olarak Şemdin denilen kişinin çeşitli çevrelerle, ilişkilerle şimdiye kadar oynadığı rol. Bütün bunların etrafında kurulmuş bir konsept, bir savaş stratejisi var. Askeri harekatlar da bu temelde gelişiyor. Büyük gürültülerle, propagandalarla, Kuzey'de bazı yerlerde operasyonlar başlattılar. Aslında Dersim ve Güney'de de kendilerince bu süreci tamamlamak istiyorlar. Geçen yıllarda da böyle yapıyorlardı. Fakat Genelkurmaylık, gerillanın son süreçten ne denli tecrübeyle ve güçle çıktığını, siyasi ve askeri olarak hazırlıklarını ne denli güçlü tamamladığını çok iyi bilmektedir. Güney'in özgünlüğünden, yine TC'nin başarısızlık ihtimalinin oldukça yüksek olmasından dolayı işgal harekatını gizli tutuyorlar. Muhtemelen geçişleri önlemek için olacak, fakat daha sonra yoğun bir propaganda içerisine gireceklerdir. Sessiz kalmaları öyle devam etmeyecektir.

Güney Kürdistan işgali ve yeni süreç

ARGK Ana Karargah Komutanlığı

ABD'nin Ortadoğu politikası ve olası gelişmeler

Serxwebûn: Özellikle son günlerde Clinton'un Avrupa gezisinde "*Önümüzdeki yıllarda küresel çatışmaların öncephesi Türkiye olacaktır*" biçiminde yaptığı açıklamalar var. Bu kapsamda Amerika'nın Ortadoğu politikasını biraz açabilir misiniz?

– Amerika'nın belli bir politik yaklaşımı var. ABD'nin daha Sovyet sistemine karşı mücadele yürüttüğü sırada da bir Ortadoğu yaklaşımı vardı. Sovyet sistemi yıkıldıktan sonra bu belli bir değişim içerdi. Emperyalizmin Sovyet sistemi yıkıldıktan sonra geliştirmek istediği bir "*yeni dünya düzeni*" var. Bu düzen içerisinde Ortadoğu'ya biçilmiş bir rol, Ortadoğu'nun bir yeri var. Şimdi bütün bu çerçevede yaşanan gelişmeler, sonuç itibariyle herkes tarafından Ortadoğu'da Amerika'nın istediği sonuca ulaşamadığı biçiminde değerlendiriliyor. Bu nettir. "*Yeni dünya düzeni*"nin oturtulamadığı temel alanlardan biri oluyor Ortadoğu. Böyle olunca ABD emperyalizmi dünya hakimiyeti çabasında da istediği sonuca ulaşamamış oluyor.

Ortadoğu'da yeni dünya düzeni çerçevesinde oturtulmak istenen Amerikan sisteminde, Türkiye'ye biçilmiş bir rol var. Zaten kendisiyle birlikte bir stratejik ittifak yaptıklarını da ilan ettiler. Türkiye özellikle böyle bir ittifaka girmek istedi. Bu üçlü ittifak temelinde bölgede ortak bir savaş yürütülmektedir. Aslında Körfez Savaşı'ndan bu yana başlayan bir savaş süreci var, ama en bariz biçimde savaş bu dönemde sürdürülüyor.

Geçen yıl bu savaşı çok kapsamlı bir biçimde Güney'de yürüttüler. İşbirlikçiliği de, Kürt ihanetini de buna dahil ederek kapsamlı bir savaşla bölgede hakimiyet kurmak istediler. Bu hakimiyet çerçevesini belirleyen Türkiye ve İsrail çıkarlarıdır. İsrail'in çıkarları Arap ve islam gerçeğini geriletmeyi, hakimiyet altına almayı içeriyor. Türkiye'nin çıkarları ise mevcut politik yapılanması ile Kürdistan'ı hakimiyet altında tutmayı içeriyor. Aslında Amerika'nın bölge politikası bu iki güce bağlanmış olarak bölge halklarının, yine devletlerinin büyük çoğunluğuna karşıt bir politika olarak ortaya çıkıyor. Bunu "Ortadoğu barış planı" adı altında uygulamak istediler. Filistin'den başlayarak Arap-İsrail barışını geliştirmek istediler, hâlâ bu yönlü çabalar da var. Fakat dürüst, gerçekçi, doğru yaklaşım yok. Halkların çıkarlarını çok zedeleyecek bir yaklaşım var, aynı zamanda dar bir yaklaşım var.

Ayrıca Kürdistan ve Kürt gerçeği, yine bölge halklarının etnik kimliği, mezhepsel gerçeklikleri var. Bunları görmeyen, bunları dikkate almayan, bunları bastırmak isteyen bir yaklaşımla, işlerine geldiği için "*Ortadoğu barış planı*" adı altında geliştirdikleri çabalarda da bir sonuca gidemiyorlar. Mevcut durumuyla gidemezler de. Diğer alanlardaki sorunları şiddetle bastırmaya çalıştıkları sürece; İran'a karşı savaş, Kürdistan'a karşı savaş, Arap ilericiliğine karşı savaş yürüttükleri müddetçe kuşkusuz bir İsrail-Arap barışı veya bir Filistin sorununun çözümü gerçekleşemez, savaşlar gündeme gelir. Zaten yaşanan da bu oluyor. Bu anlamda bölgede aslında pratik itibariyle bir cepheleşme ve bu cepheleşme düzeyi ile bağlantılı bir savaşım durumu var. Bazen çok şiddetleniyor, bazen şiddet bir alanda yoğunlaşıyor. Kürdistan bu konuda oldukça etkili rol oynar hale gelmiş bulunuyor. PKK etkisi altındaki Kürdistan bu rolü oynuyor.

Aslında Amerika, tıpkı TC'nin umutsuzluğu gibi bölgede girdiği savaşımda sonuçsuzluğa gitme tehlikesi ile karşı karşıya. Bunu baharda Irak'a karşı müdahale girişiminde de çok net gördük. Bölgesel güçlerden de, uluslararası güçlerden de destek bulamadı. Tam tersine Amerikan karşıtı olan güçler daha fazla ittifak yapabiliyorlar, politika üretebiliyorlar, birbirlerini etkileyebiliyorlar. Amerika mevcut yaklaşımını sürdürdüğü müddetçe, tek hakim olma çabası içinde olduğu sürece bu gelişmeler karşısında bölgede gerileyeceğe, başarısız kalacağa benziyor. En azından mevcut gelişmelerin durumu bu.

Türk ordusu savaşta eski taktiklerini kullanıyor

Serxwebûn: Botan ve Amed'de yürütülen savaşlar sırasında düşman çok yoğun bir propaganda geliştirdi. "*İki yılda PKK'yi bitiririz*" biçiminde değerlendirilmeleri var. Ayrıca Botan ve Amed savaşlarında yirmidört generalin aktif olarak operasyonlara katılması vardı. Aslında yoğun bir psikolojik savaş yürütülüyor. Bu gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Askeri harekatlarda düşmanın izlediği taktikler konusunda neler belirtebilirsiniz?

– Düşmanın "*bitirdik*" propagandası yeni değil, baştan beri sürüyor. Aslında '90'lardan itibaren bu özgün bir plana kavuşturulmuştur. Biliniyor, o dönemler Doğan Güreş biraz zorla genelkurmay başkanlığına geldi, kendisinden öncekini istifa ettirdi. Onların hazırladıkları topyekün savaş planı vardı. '91 yılında bu planı Mesut Yılmaz hükümetine imzalattılar. Aslında Mesut Yılmaz, özel savaşın en saldırgan kolunun hazırlamış olduğu en büyük savaş ilanını imzalayan kişidir. Bu temelde bir bitirme planını gerçekten önlerine koydular, çok yönlü bir savaş yürüttüler.

Doğan Güreş o zaman düşman kavramını kendine göre ifade etmişti, ki o kapsamda bütün Kürt halkı ile Kürde dost olan, hatta Kürdün adını anan herkes düşman sınıfına giriyordu. Kürdün varlığını kabul eden herkesi düşman görüyordu. Yine savaşta çok ileri gittiler, bütün savaş araçlarını kullanmaya başladılar. En modern uçaktan, tanka-topa kadar hepsini kullandılar. Ayrıca kontra eylemleri de en üst düzeyde geliştirildi.

Süreç içerisinde özel savaş "*biraz değişikliğe uğratıldı*" denildi. Muhtemelen bu değişime uğrama parti içinde bunun kolunu oluşturmaktı aslında. İster legal planda olsun, ister doğrudan parti-gerilla içinde olsun, böylece biraz "*değişiklik yaptık*" dediler. Aslında değişikliğin ne olduğu birden ortaya çıktı. '93 yılından itibaren böyle bir gelişmeden de sözedilebilir. Bu anlamda bazı taktik uygulamalar hızlandırıldı. Doğan Güreş kendisine bağlamıştı bunu. '94 yazında genelkurmaylıktan ayrılırken bitirdiğini ilan etti.

Bu çerçevede '95'te partinin çok yoğun üzerine gelindi. Çelik operasyonuyla Güney'e girilmişti, yine içten gerillayı yozlaştırma, ele geçirme söylemleri vardı. Şimdi Şemdin denilen unsurun mutlak suretle partiyi ele geçirme çabası bu doğrultuda gelişmişti. Yine bu süreç Mesut Yılmaz'la tamamlanmak istendi, onu da birleştirip '96 başında seçim sonrasında yurtdışında bile büyük sabotajları doğrudan yapar duruma geldiler. Bununla sonuç almak istediler, fakat geçen yıllar gösterdi ki, tehditleri sonuçsuz çıktı.

Aslında bu yıla girerken de durum böyle. Hâlâ işte, hem "*bitirdik*", hem de "*bu yıl bitireceğiz*" ya da "*iki yılda bitireceğiz*" diyorlar. Aslında bir tarz var, başarısızlıklar var. Altı-yedi yılda net bir biçimde ortaya çıkıyor ki, topyekün savaş planında sonuca gidememişlerdir, sonuçsuzluğa düşmüşlerdir. Şimdi bunu gidermeye çalışıyorlar.

Şimdiye kadar geliştirilen bütün bu çabalar parti tarafından başarısızlığa götürülmüş, dışarıya atılmıştır. Oradaki başarısızlık onları oldukça etkilemiş durumda. Çünkü öyle anlaşılıyor ki, umutlarını büyük ölçüde oraya bağlamışlar. Dıştan savaşmaktan daha çok, içten sonuç almak istediler. İçten sonuç alamayınca son bir hamle olarak Şemdin'in bilgilerine de dayalı tarzda geliştirdikleri savaşla sonuç almak istiyorlar. Bu anlamda psikolojik yönlü savaşı biraz abartıyorlar, fakat pratik yönü de var. Oldukça büyük güç kullanıyorlar; Botan'da da içiçe kullandılar, Amed'de de kullandılar. Bunu kendileri de belirtiyorlar, devreye koydukları asker sayısı yüzbini buluyor rahatlıkla. Gerçekten de o düzeyde generaller bizzat bu savaşın yönetimine katıldılar. Nitekim ordu tümüyle Amed harekatını yürüttü, fakat sonuç itibariyle kendileri açısından başarı diyebilecekleri hiçbir sonuca ulaşamamışlardır.

Türk ordusunun taktik olarak da uyguladığı yeni bir şey yok. Şöyle bir durum var: Eski ordunun pratik harekat, savaş düzeni ile son zamanlarda geliştirilen bu kontrgerilla düzenini veya özel savaş düzenini modernizasyonla birlikte içiçe uyguluyorlar. "*Amerikan tipi operasyon*" veya adına ne derlerse desinler, pratikte ortaya çıkan durum bu. İşin pratik yönü var, Türk ordusunun şimdiye kadar yürüttüğü savaş taktiklerinin genel çerçevesinde yürütme durumları var. Büyük bir güçle çıkıyorlar, araziyi denetime almaya çalışıyorlar ve önemli yerleri tutuyorlar. Bu TC ordusunun bir işgal harekatıdır. Başka yerlerde de geçmişte çokça uyguladığı taktiği oluyor. Fakat bunun içerisinde –işte "*uçar birlik harekatı*" diyorlardı– belirli alanlarda çoğunlukla hava gücü kullanarak güç yoğunlaşması yapıldı. Buna "*nokta operasyonu*" diyorlar. Geçmişte yaptıkları bazı operasyonlarla şimdiki yaptıkları operasyonlar benzer özellikler taşıyor. Yine yanlış yapan ve kendisi ile çatışmaya giren güçlerin böyle ani, buldukları yerde hızlı bir hareketle üzerine gelerek sonuç almak ve darbe vurmak istiyorlar. Uyguladıkları genel taktikler bunlardır.

Düşman savaş araçlarını oldukça

yoğun ve ileri düzeyde kullanıyor. Mesela tankları ülkeleri işgal edecek sayıda kullanıyor. Bunlar, en son ve en geliştirilmiş tanklardır ve üzerlerinde termal kameraları bulunuyor. Yine hava gücünü; helikopterler ve uçakları çok yoğun kullanıyorlar. Öyle ki belli güçleri açığa çıkardıkları zaman havadan teknikle vurmak istiyorlar. Yoksa piyade savaşına girdikleri yok. Bundan büyük ölçüde kaçınıyorlar. Bu tarzda savaşan güçleri çok fazla kalmamıştır. Piyadenin esas rolü, gerillayı açığa çıkartmak oluyor. Geri kalan kısımda tekniğe yüklenerek sonuç almayı esas alıyorlar. Yine belli bir alanda güç yoğunlaştırması yaparak pusuya düşürme, belirli geçiş hatlarında pusu atma veya tekniğe hedef haline getirme gibi birçok taktik izliyorlar.

Bunlar önemli ölçüde görüldü. Hem Botan, hem Amed karargahımızca değerlendirilmiştir. Ayrıca geçen yıl Güney'de Eylül-Ekim operasyonlarında da benzer bir taktiği izlemişlerdi. Bunları değerlendirerek çözümüne ulaştık. Gerilla kendisini buna göre düzenledi. Bu temelde karşı koyuyor. Artık mevcut saldırılarla sonuç almaları çok zordur. Belki zayıf olan bazı birimlere darbe vurabilirler. Fakat genel planda gerilla hem teknik kullanımıyla, hem örgütlülüğüyle, esas olarak da taktik yaklaşımlarıyla Türk ordusunun böyle bir operasyon sürecini, taktik düzenlemesini boşa çıkaracak gelişim düzeyine kendisini ulaştırmıştır.

Kuşkusuz bunlar boşa çıktıkça Türkiye'de önemli gelişmeler ortaya çıkabilir ve çıkacak da. Şimdi düşman aslında son bir noktaya doğru gidiyor. Hatta bazıları, "*bu iş böyle olmuyor*", işte "*sonuca gittik, ancak bu kadar olur, başka türlü de ne olacaksa olsun*" demeye getiriyorlar.

Her ne olursa olsun bir defa bitmiş bir hükümet var. Aslında ortada bir hükümet de yok, doğrudan bir özel savaş yönetimi var. Bu hükümetsizlikle Türkiye ne olur? Bu ciddi bir durum. Türkiye güçleri bunu düşünmek zorunda. Türk hükümeti ve meclisi bir başbakan ortaya çıkaramıyor. Zaten savaş gücü bütün siyasi gücü elinde tutuyor. Kendisinin uyguladığı da bu operasyonlardır. Bunlarla sonuca gidemese, askeri olarak da önemli bir başarısızlığı yaşarsa, bu büyük bir ekonomik kayıba da götürecek kendisini. İşte o zaman Türkiye daha değişik bir durumla karşı karşıya gelecek. Gerçekten içte bir sonuçsuzluk, topyekün savaş konseptinde bir başarısızlık ortaya çıkacak. Bu gerçekleştiği zaman Türkiye'de önemli gelişmeler beklenebilir. Ne olur, nasıl olur konusunda kesin bir şey söyleyemeyiz, ama '91'den beri yedi-sekiz yıldır en vahşi savaşı yürüten suçlular topluluğu var. Geçmişte bu topluluk bazı savaş arkadaşlarını başarısız kaldı diye cezalandırdı. Şimdi kendilerinin durumu ne olacak? Böyle bir savaşa onay vermiş siyasi bir yapı var. Mevcut hükümet bunda en başta olmak üzere, bütün siyasi partiler bu savaşa ortak olmuşlar, savaşın bizzat siyasi yürütücüsü olmuşlardır. Başarısız kalınca bunların durumu ister istemez gündeme gelecek.

Büyük bir yoksulluğa gidiş ve kitlelerin yaşam sorunları var. Elbette halk bu durumdan kurtulmak isteyecek. Bu anlamda önemli iç gelişmeler de olabilir, çalkantılar da olabilir. Zaten halkı susturmak, önünü almak için topyekün savaş planı gereği sol çevreye saldırı yürütüyorlar. Böyle gelişmelerin ortaya çıkması da açıktır. Fakat bu uygulamanın uzun ömürlü olması imkansızdır, yani Türkiye'de bu tür yöntemlerle daha engelleyici olma durumuna geliyor. Tersine daha değişik gelişmeler ortaya çıkacak, biz onu bekliyoruz. Artık savaş mücadelesi yürütmek ve yönlendirmek, bu gelişimi de halklar çıkarına en iyi bir biçimde kullanmak devrimcilerin görevi oluyor.

Düşman taktiğini önemli ölçüde çözdük

Serxwebûn: Kış ve bahar operasyonlarında düşmana karşı gerilla nasıl bir savaş taktiği izledi, bu operasyonlara nasıl güç getirdi? Ve bundan sonra gerillanın geliştirebileceği taktikler neler olacak?

– Biz geçen yılki Güney Savaşı'nda bu taktikle karşılaştık. Kış boyu böyle önemli bir çözümleme süreci yaşadık. Düşman taktiğini önemli ölçüde çözdük. Yani her türlü hazırlığımızı ona göre yaptık ki, bu geçen yıllara göre önemli bir değişimi içerdi. Hem yönetim farklılıkları, hem birlik düzenlenmesi, örgütlenme, hem altyapı düzenlenmesi ve esas olarak da savaş tarzı bakımından ciddi bir değişimi yaşanan savaş pratiklerinden çıkartılan dersler temelinde gerçekleştirdik. Aslında bahar hazırlıklarımızla düşmanı karşılıyoruz. Değişimi yarattığımız ölçüde alanlarda başarılı sonuçlar alınıyor. Tam değişimi yaratamadığımız alanlarda ise istediğimiz kadar başarılı sonuçlar alamıyoruz, kayıplar veriyoruz. Kayıpların nedeni de kesinlikle bu. Bizim buna göre taktiğimiz düşmanın güç-teknik kullanımına karşı hedef olmamaktır. Yine gerillayı çok etkili uygulama, gerillanın özellikle hareketlilik, araziyi genişliğine ve derinliğine kullanma, araziye bu temelde dayanma, düşmanı yanıltma, boşa çıkartma, zayıf yerlerini yakalayıp fırsatı ele geçirince yoğunlaşıp darbe vurmak. Özelikle geceyi, yine onunla bağlı gündüzü de yerli yerinde gereğine göre etkili biçimde kullanma tarzında bir taktik gelişim var. Botan'da da bu uygulandı zaman zaman. Fakat tam uygulanamadığı da oldu. Mesela gizlilik ihlal edilince veya hareketlilik ihlal edilip bir araziye saplanıp kalmak tutumuna düşüldüğü yerde kayıplar da verdik. Bu taktikler Amed'de daha yoğunca uygulandı. Bunu uygulayamayan, düşmanı iyi izleyemeyen, düşmanın inisiyatifinde çatışmaya giren, böyle düzenli orduymuş gibi düşmanın taktiğine çekilme durumundan kurtulamayan bazı birimlerimizde kayıplar yaşandı. Fakat genel planda gerillanın gizliliği, hareketliliği ve fırsatı yakaladığı yerde düşmana darbe vurma yöntemi önemli sonuçlar verdi. Bu anlamda taktik gelişmeyle aslında düşmanın oluşturduğu özel savaşın mevcut taktik yönelimi önemli ölçüde boşa çıkartıldı, başarısız kılındı. Benzer durumlar bundan sonra da devam edecek. Şimdi Güney'de devam ediyor, Dersim'de de bununla karşılaşacak TC. İstediği kadar değişiklik yapmaya çalışsın, yapabileceği çok fazla değişiklik de yok. Çünkü tüm taktikleri kullandı. Artık gerilla gücümüz önemli ölçüde savaşa hakim durumdadır. Komutasıyla, savaşçısıyla önemli bir gelişmeyi yaşamış ve savaşta pişmiştir. Bu alanda düşmanı tanımakta, anlamakta, düşmanın taktiğini kavrayıp buna karşı yaratıcı taktik geliştirmekte çok fazla zorlanmıyor. Gerilla Güney Savaşı'nda da benzer bir taktiği kullanıyor, önemli hazırlıkları, araziye yaygınlığı ve arazide derinliğine üslenmesi gelişmiştir.

Fakat TC çok uzun vadeli bir işgale hazırlanıyor. Buna karşı bizim de bir gerilla hazırlığımız var. Gerilla bu geçen savaş sürecinde düşmana önemli darbeler vurmuştur. Fakat geçen savaş yıllarındaki gibi kendini tümden ortaya koyarak değil de, savaşı uzun bir sürece yayılmış bir yaklaşımla ele aldığı için darbe vuruşlarını adım adım geliştiriyor, geliştirecek.

TC tarihinin en büyük işgal harekatı

Serxwebûn: Düşmanın yeniden Güney'e girme hazırlıkları var. Gelişmekte olan böyle bir operasyon diğerlerine göre ne gibi farklılıklar taşıyor? Buna karşı partimizin yeni dönemde Güney'deki hazırlıkları hangi düzeydedir? '97 kazanımlarına göre değerlendirirsek, şimdi Güney'deki durumumuz nasıldır?

– Türk devletinin uzun bir hazırlık yaptığı ortaya çıktı. Oldukça yalpalamasına rağmen KDP'nin de böyle bir hazırlığa katıldığı anlaşılmış durumdadır. Şimdi bu hazırlıklar pratiğe aktarılıyor. 20 Mayıs'tan bu yana yoğun bir saldırı Güney'in bütün alanlarında var. Diana, Hacı Ümran, Akrê ve Soran bölgesinin önemli bir kesimine kadar TC tankları ve birlikleri ilerlemiş durumda. Yani Behdinan'ın tümünü kapsıyor. Garê'deki Türkmen denilen güçler muhtemelen bu savaşın içinde. Yine TC ile KDP güçlerinin ortaklaşa saldırıları aralıksız sürüyor.

Operasyonun ilk günlerinde Çiyayê Spî, Haftanin, Metina, Zap, Avaşin ve Oramar'a kadar olan hatta yoğun bir çarpışma, askeri harekat durumu var. Güney'in önemli alanlarına Türk ordusu girmiş durumda, ta Şeladizê'ye kadar yüzlerce tankı var. Yine Kaşurî'den, Çukurca'dan, Etruş-Eriş hattından binlerce, onbinlerce askerinin Kuzey'den girişi sözkonusu. Bir de Güney'de Habur kapısı üzerinden Güney içlerine askeri hareketliliği görülmektedir. Türk devleti uzun süredir büyük bir gizlilik temelinde bu hazırlıkları yürütmektedir. Böyle salt bir operasyon değil de, TC tarihinin en büyük savaş, işgal harekatı başlamış durumda. Hiç kimsenin bunu görmemesi, duymaması, yokmuş gibi sayması oldukça büyük bir eksikliktir. En başta da Türk basını düşünmeli, herkes de düşünmeli. Çünkü öyle geçici bir durum, dar bir harekat da değil. Aslında hazırlık sürecinde propagandası yapılmış ve uygulanmaya konulmuş bir harekattır.

KDP'yle olan savaş durumu olduğu gibi sürüyor. Türk devletiyle birlikte gerillaya karşı yoğun bir saldırı başlatmış durumdalar. KDP, haftalardır saldırıyı ilk başlatan taraf biz olalım diye bir sürü kışkırtma yaptı, defalarca Çiyayê Spî, Garê, Metina vb. alanlarda pusu kurdu. Fakat partimiz duyarlı davrandı, böyle oyunlara düşmedi. Artık tahammülü kalmayınca yine saldıran taraf olarak, sömürgeci güce öncülük eden kılavuz kuvvet olarak bu savaşa girdi, ihanetini bu düzeye getirdi, getiriyor. Şimdiye kadar bu belirsizlik sürecinde işte, "*Güney'de seçim yapacağız*", bilmem "*YNK ile anlaşılıyor*" gibi havaları da epey yaymışlardı. Aslında böyle bir şey yok, böyle bir şey gerçekleşmedi, gerçekleşme durumu da yoktu. Mevcut durumda YNK sessizdir, savaşa girmiş değil. Nasıl bir tutum alacak onu kendisi bilir, açıklamış değil. Partimizle belirli ilişki düzeyi devam ediyor.

Bu geçen süreçte savaşın bu biçiminde devam etmemesi, Kürdün baş düşmanına bu biçimde alet olunmaması noktasında partimizin önemli çalışmaları oldu. Fakat KDP ihaneti bunu görmezden geldi, elinin tersiyle itti. Sorun yine savaşla çözülecek. Savaşın sorumluluğu bu kadar çabaya rağmen, savaşta ısrar eden gücün üzerindedir, bu da KDP ihanetidir. Herkesin böyle bilmesi, anlaması gerekir.

Evet şimdi savaşta Türkmen gücü kullanılıyor. Türkmenleri yıllar boyunca Türk devleti hazırladı. Kaynaklarımız tarafından Hewler'de on bin Türkmen'in donatılıp savaşa hazırlandığı biçiminde bir haber almıştık. Belki bu kadar nicelik olamaz, ama böyle bir gücün hazırlandığı kesin ve bu güç kullanılıyor savaşta. Kuşkusuz Türkmenlerin hepsini kapsamıyor. Buna karşı olan, dışında kalan ilericileri de var. Fakat Türk devletine alet olan, Türk ordusu tarafından yürütülen böyle bir kesimin varlığı da açık.

Böyle geniş bir gücün katıldığı 'gerillayı marjinalleştirme, tasfiye etme' hedefine bağlı bir saldırı savaşının başlatılıp yürütüldüğü gerçeği var. Çünkü çok kapsamlı, daha uzun sürece yayılma, birçok alanı daha fazla işgal etme gibi bir duruma yönelebilir. Çünkü çelik operasyonu ile de girdi, amacı çok farklıydı fakat darbelendi, kalamadı. Ama işte bazı çevreleri örgütlemek, bazı mevzileri tutmak, bir ajankontra örgütü yaratmak gibi bir sonucu da ortaya çıkardı. Aslında geçen yılki savaşta birçok alanda gizli-açık karargahlar kurdu. İşte bu, Türkmen ve kontrgerilladan oluşan güçler işgal saldırısından kısa bir süre önce yurtsever güçlere, gerilla güçlerimize karşı saldırı düzenliyorlardı. Amacı '95'teki çelik operasyonuyla tuttuğu bu tür mevzileri çok daha ileri düzeye götürmeydi. Şimdi bu saldırıyla birlikte daha da ileri bir işgal durumunu ortaya çıkarmak isteyecek. Çünkü Kürt sorununun başka türlü çözümüne yanaşmıyor, çözüme yanaşmadıkça da yapabileceği başka bir şey yoktur. Siyasi planda bu böyle değerlendirilebilir. Askeri olarak da yaklaşımları biraz böyle. Uzun süreli, kalıcı bazı alanları tümden tutmayı hedefler gibi bir yaklaşımları var. Yani büyük bir işgal harekatı sözkonusu. Bazı güçler böyle "*sorunu çözeceğiz*" derlerken, Türkiye'nin böyle bir işgaliyle de karşı karşıya gelebilirler. Dolayısıyla siyasi ve örgütsel gelişmemiz bu kadar imkan buluyor. Ulusal kurtuluşun örgütlenmesini geliştiriyoruz, değişik parçalara yayıyoruz. Şimdiye kadar gelişmemiz önemli bir düzeye ulaştı. Bu işgal herakatına karşı da yürüteceğimiz siyasi-askeri faaliyetlerle biz bu gelişmeyi en ileri düzeye çıkarabileceğiz.

KDP halka faşizan baskılar uyguluyor

Serxwebûn: Güney'de KDP ihanetine karşı Güney halkının durumu nasıl, PKK'ye yaklaşımları nasıl?

– Şimdi Güney'le bağlı olarak Kuzey'de de, yurt içinde olduğu gibi yurt dışında da halkın bu savaşa duyarlılığı çok fazla, bunu biliyoruz. Mevcut durumda halk ihaneti lanetliyor. Bu KDP'yi toplumda önemli oranda tecrit ve teşhir etti. Partimizin ulusal önderlik gelişimini de daha ileri bir düzeye ulaştırdı. Bu çok büyük bir gelişme. Özellikle Soran alanında bu süreçte önemli bir gelişme ve katılım oldu. Savaşı yürüten gücün önemli bir kesimi Soran gençliğidir. Tabii yalnız başına burası değil, aynı zamanda Behdinan'dan da katılan önemli bir gençlik potansiyeli var. Kuzey'de tecrübe kazanan gerilla gücü buna öncülük ediyor, yöneticilik yapıyor. Fakat savaşı esas olarak Güneyli güçler yürüttüler. Şimdi de benzer bir durum gelişebilir. Savaş durumuyla birlikte bu katılım düzeyi artacaktır. Tabii hain güçler bunu önlemeye çalışıyorlar. Bu anlamda KDP'nin çok ağır bir baskısından sözetmek gerekiyor. Bu durumu bazı arkadaşlar faşizan baskılar biçiminde değerlendiriyorlar. Gerçekten halka karşı KDP tarafından uygulanan baskı düzeyi dünyanın hiçbir yerinde yok. Bütün ihlallere rağmen yine de Türk devletinin yasal bir statüsü var. Faşist bir sömürgecidir, ama yasal statü sözkonusu. Fakat KDP'nin hiçbir statüsü yok. Sadece 'feodal ağanın sözü geçerli' gibi bir durum sözkonusu. İstedikleri tarzda, istedikleri zaman halka baskı uyguluyorlar. Bunun yargısı, mahkemesi yok. Böyle bir baskıyla halkın devrime katılımını engellemek, halkı kendi ellerinde tutmak istiyorlar. Zaten ayrıca yerleşim yerlerini de boşalttılar. Eskiden sömürgeciler alıyordu, Saddam yönetimi almıştı belli bir dönem. Şimdi Ecevit böyle bir şey yaptırıyor. Aynı şeyi ise Güney'de de KDP uyguluyor. Hapishanede tutar gibi belli merkezlerde topluyor. Böylece partimizin buralara girmesini engelleyerek halkla ilişki kurmasının önüne geçmeye çalışıyor. Bütün bu baskılara rağmen halkın önemli bir desteği var. Biz bu baskı durumunu bildiğimiz için halkın çok fazla bir baskıya maruz kalmalarına yol açmak istemiyoruz. Bu konuda duyarlı davranıyoruz ve bunun için de bazen toleranslı davranıyoruz. Fakat, yine de gerillayı halk besliyor, bütün bu baskıları aşarak ona destek veriyor, katılımlar oluyor. Biraz daha örgütlersek, çalışmanın üzerinde dikkatli durursak bu çok daha fazla gelişir. Ortaya çıkacak siyasi durumla birlikte bu çok daha ileri düzeye çıkacaktır. Aslında halk söylemek istediğini söyleyemiyor, içinde saklı tutuyor, gizliden söylüyor. Daha rahat söyleyeceği koşulların oluşmasını bekliyor. Bizler de bu günlerin yakında geleceği inancındayız.

Kirli savaş şovenizmle kendisini yaşatmak istiyor

Serxwebûn: Kürdistan genelinde böyle bir savaş durumu yaşanırken, Türkiye'de bu son aylarda şovenizmde görülmemiş düzeyde bir artış var. Antalya'da gerilla cenazelerinin topraktan çıkarılmaları durumu var. Kürt gençlik kitlesine, Kürt yurtsever kitlesine karşı, yine demokrat çevrelere karşı yoğun saldırılar var. Yine Akın Birdal'a bir suikast de düzenlendi. Bu konuda neler belirtebilirsiniz?

– Türkiye'de şovenizm eskiden beri var. Bunu özel savaş günümüzde daha da örgütlü hale getirdi. MHP'yi önemli bir kol hareket olarak geliştirdi. Fakat bununla sınırlı değil, daha geniş bir çerçeveyi kapsıyor. Gerilla gelişimi karşısında zorlandıkça, gerillanın TC'yi zorlamasıyla, halk savaştan usandıkça ve dolayısıyla savaşa karşı ordu belirsiz hale geldikçe, kirli savaş halkın şovenist duygularıyla oynayarak kendisini yaşatmak istiyor. Bu, özel savaşın çok amaçlı bir taktiğidir. Gerillaya karşı yaptıkları da vahşicedir. Şimdi bu yeni ortaya çıkan bir durum da değil, yıllardan beri insanın insana yapmayacağı her türlü uygulamayı gerçekleştirdiler. Bundan dolayı insanlıktan çıkmış bir durumla karşı karşıya olduğumuzu her zaman ifade ettik, yine ediyoruz.

Belli kesimleri susturma durumuna gelince, özellikle Akın Birdal'a karşı geliştirilen suikast de yukarıda ifade ettiğimiz gerçeklere bağlıdır. Öncelikle Akın Birdal'a geçmiş olsun diyoruz, sağlık diliyoruz. Bir ara karargahımızı da ziyaret etmişti. Yine kendisi esir askerlerin bırakılmasında da çok önemli bir rol oynadı. Çalışmalarını da dikkatlice izledik. Tümüyle katılmasak da, insani çalışmalar yürüttüğünü biliyoruz ve bu çalışmalarını değerli buluyoruz.

Böyle bir hareketin bu dönemde geliştirilmesi konusu oldukça önemli. Aslında bu topyekün savaş konseptinin ara bir halkasıdır. Biliniyor, '91'de bu topyekün savaş konsepti hazırlandığında Diyarbakır'da Vedat Aydın suikasti ile faşizan saldırılar başladı. Ardından yıllarca Kürdistan'da, Türkiye'de yaygın olarak yüzlerce, binlerce Kürt yurtseveri, ileri geleni ve demokrat-devrimci katledildi. Bir ara "*faili meçhul*" cinayetler durdurulmuştu, fakat bu dönemi de '*içten ele geçirme*' süreci olarak değerlendirmek istediler. Fakat içeriden sonuç alamayacakları ortaya çıkınca, topyekün savaşı sonuçlandırabilmek için tekrar cinayetleri gündeme getirdiler. Yüzlerce, binlerce insan suçlu ilan edildi. Kesinlikle bu bir özel savaş planıdır. Bu liste özel savaş yönetiminin, özel kuvvetler komutanlığının hazırladığı bir listedir. Kürt adını kim kabul ediyorsa, kim dostluk belirtiyorsa, kim Kürt halkının ezilmesine karşıysa, topyekün imha savaşı onu susturmayı içeriyor. Mevcut dönemde bu sonucu almak isterken, bütün Kürt halkının dostlarını hedef haline getiriyorlar. Akın Birdal'a yönelik suikast ile geniş kesimlere gözdağı vermek amacındadırlar. Herkesi korkutmak, sindirmek, bir kenara çekmek ve böylece kendi katliamlarını, işgal girişimlerini rahatlıkla yürütmek istiyorlar. Biraz demokrasi içerikli her türlü hareketin üzerine bu biçimde gittiler. Gerilla üzerine de Botan'da, Amed'de, şimdi büyük Güney işgal hareketiyle gidiyorlar. Bunlar birbirine paralel uygulamalardır. Buna karşı gerilla

motor güçtür, öncü güçtür, hepsinin intikamını alıyor, yapılan katliam ve baskıların karşılığını veriyor. Bu savaş sürecinde bu daha da belirgin hale gelecektir. İlerici, demokratik gelişmelerden yana bir açılım olacağı inancındayız.

Serxwebûn: VI. Kongre'ye yönelik hazırlıklar nedir? Türk askeri çevreleri de "*VI. Kongre'yi yaptırtmayacağız*" diyor. Bu konuda partimizin hazırlığı hangi çerçevededir?

– Doğru, bu saldırıların bir amacı da kongreyi engellemek, kongre yılını boşa çıkartmaktır. Bunu belli ki basına da sızdırıp tartıştırmak istiyorlar. Önemli bir amaçlarının bu olduğu anlaşılıyor. Fakat geçen kongreler için de bu durum sözkonusuydu. Türk devleti her zaman bu amacı taşımıştır. Fakat hiçbir zaman da kongre işleyişini engelleyememiştir. PKK şimdiye kadar normal çalışmalarını, kendi normları çerçevesinde, tüzük yönetmelikleri çerçevesinde yürüttü, bundan sonra da yürütecek. Mevcut durumda kongreye benzer bir toplantıyı zaten geçen kış sürecinde de gerçekleştirdik. PKK savaş içerisinde de işleyişini yürütüyor. Sürekli toplantı halinde çalışıyor, toplantı düzeni normal olarak işliyor, bu konuda herhangi bir eksiklik, aksaklık yok.

Partimiz 5. Ortadoğu Konferansı'nı da yaptı. Bu konferans, kongre için önemli bir hazırlık anlamına geliyor. "*Kongreyi yaptırtmayacağız*" diyen güçler şimdiden kongreyi yapılmış da görebilirler. Diğer çalışmalarımız da sürüyor. Yani biz şimdiye kadar kongreleri nasıl yaptıysak bu kongreyi de öyle yapacağımızdan şüphe olmasın.

Halk aktif destek vermeli

Serxwebûn: Son olarak bir mesajınız veya belirtmek istedikleriniz var mı?

– Güney'deki durum ve yine Kuzey'deki operasyonlar, saldırılar dikkatle izlenmeli. Kamuoyu bu konuda duyarlı olmalı. Faşist saldırılar yapılıyor. Akın Birdal suikastı doğrudan buna bağlı, başkalarına yönelik böyle saldırılar da gerçekleşebilir. Yine halka yönelik saldırılar olabilir. Düşman askeri gücünü sonuna kadar kullanıyor. Savaşta herhangi kural tanımıyor; eziyor, yakıyor, yıkıyor. Demokratik çevreler, ilerici çevreler, sosyalist çevreler, doğrudan yana çevreler buna karşı duyarlı olmak durumunda. Bir de son Güney'e giriş bir işgal savaşıdır, ama özel savaş rejimi bunu hasıraltı etmek istiyor. Hiç kimseye göstermeden kendine göre bir savaş yürütme ve bizzat işleri yapıp herkesten gizleme gayreti içerisinde.

Başta halkımız duyarlı olmalıdır. Buna destek veren güçler var, onları iyi görmek gerekiyor. Bu, ihanete karşı savaş, ihanetten temizlenme savaşı oluyor. Artık bütün çabalara rağmen, ihanetten dönmeyen bir tutumla yüzyüzeyiz. Kendisi hak ettiği cevabı alarak engel olmaktan çıkacak, çıkartılacaktır. Halk buna inanmalı ve doğru bir yaklaşımla bu savaşımıza aktif destek vermeli. TC'nin Güney'e yönelimine karşı önemli çalışmalar yapılabilir. Güney halkımızın desteklenmesi iyi olur. Yoğun askeri güç baskısı altında belirli bir daralmayı da yaşıyor. Değişik parçalardan halkımızın desteğine ihtiyacı var. Yine demokratik çevreler buna karşı duyarlı olmalıdırlar. Ortada hiç kural-kaide yok, Amerika bir tehdit attı ortaya, Irak'a herkes karşı çıktı. Ordu gücünü o kadar çok biriktirmesine rağmen, hiçbir şey yapamadı. Uluslararası yasalar var denilerek, dünyaya hakim bir devlet saldırı pozisyonundan uzaklaştırıldı.

Bunun kat be kat daha fazlasını hiç sesini çıkarmadan, Türk devleti sürekli uyguluyor. Oysa özel savaş ordusu şimdi Amerika'nın yapamadığını askeri bir harekatla Kürdistan'da yapıyor. Hem de hiçbir suçu olmayan Kürdistan halkına ve onların kahraman gerilla güçlerine karşı. Sadece onları baskı altına almak, ezmek, yok etmek, kendi denetimi altına almak için yapıyor. Böyle bir durumla karşı karşıyayız. Bu, oldukça vahşice ve adaletsiz bir durum. Eğer gerçekten biraz adalet varsa, biraz uluslararası hak-hukuk varsa burada da işleyebilmeli. Bunları savunduğunu söyleyen güçler dikkatlerini biraz da buraya yöneltebilmeliler.

Gerilla olarak bu saldırılara karşı mücadelemizi, direnişimizi doğru bir tarzda başarıyı sağlayacak bir düzeyde yürütüyoruz, sonuna kadar da yürüteceğiz. Gerillanın nitel gelişimi, nicel düzenlenmesi ve partinin istediği taktik düzeye, örgüt düzeyine göre gerçekleşmesi şimdi her zamankinden daha ileridir. Bu temelde gerilla askeri harekat yürütüyor, savaşıyor ve sonuç da alıyor. Savaşımını bu temelde daha da fazla geliştirecek. Özel savaşın saldırıları ne olursa olsun, ihanet batağına ne kadar batarsa batsın, hepsini darbeleyecek, boşa çıkartacak, etkisiz kılacak ve bu savaşta başarı kazanacak güçtedir, buna inancı var. Bu uğurda onbinlerce şehit vermiş, onların komutası altında yürüyor. Yine bütün bu mücadeleyi yaratan bir komutaya, önderliğe sahip. Başkan Apo'nun komutası altında, O'nun ışıklı yolunda her türlü sorunu çözüyor. İdeolojik, politik ve askeri öncülüğünde savaşı yürütüyor, ki bunda mutlaka zaferi yakalayacaktır, ihanete de hak ettiği dersi verecektir. Sadece süreç biraz uzayabilir. Bu durum da savaşta daha çok pişmemizi sağlıyor. Halkımızın ise bundan yılmaması, ürkmemesi gerekiyor. Savaşı iyi anlamamız, kendimizi savaş içerisinde çelikleştirmemiz en doğrusudur. Gerillanın inancı da bu temeldedir. Morali her zamankinden yüksektir. '98 yılı her zamankinden daha fazla bir kazanım yılı, başarı yılı haline getirilecektir.

1 Mayıs direniş ruhu Kürdistan'da yaşıyor

PKK Merkez Komitesi

Her geçen yıl daha kapsamlı ve anlamlı hale gelen 1 Mayıs, işçilerin ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü tüm partililere, yurtsever halkımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun!

Bugün tüm çarpıtmalara ve muğlaklaştırmalara karşın dünyanın her tarafından işçiler, emekçiler ve ezilen halklar tarafından 1 Mayıs gerçek anlamına uygun olarak kutlanıyor. Sosyalist bilimin kurucularının bundan 150 yıl önce yükselttikleri "*bütün ülkelerin işçileri birleşin*" şiyarı bugün tüm işçileri, emekçileri ve ezilen halklar için bir insanlık birleşmesi haline gelmiştir. Bunun en güzel örneklerinden birini her türlü zülme karşı kahramanca direniş içinde birliğini gerçekleştiren Kürdistan halkı veriyor.

Sosyalizm "*öldü*" çığırtkanlığının aksine bugün sosyalizm zengin ve canlı miras üzerinde her sınıf bakış açısını da aşarak tüm insanlığın umudu ve sorunlarını daha fazla çözüm gücü haline gelmiştir. Gelişimini engelleyen düşünce kalıplarının son yıllarda kırılmasıyla şimdi insanlar tarafından daha çok tartışılan daha gerçekçi anlaşılan ve daha yüksekte yaşanan devrimci sosyalizm, ezilen insanlığı daha doğru aktif ve başarılı mücadeleye çeken bir kılavuz olma rolünü her zamankinden daha fazla oynamaktadır. Kapitalist ülkelerde en gelişmiş tekniğin kullanılması temelinde gerici propaganda ve psikolojik savaş bombardımanına karşı çalışanlar için kimliğini ve çıkarlarını koruyan ve onları ayakta tutan bir yaşam ruhu olurken, yıkılan Sovyet sosyalizminin etkinlik alanlarının tümünde daha birkaç yıl içinde halkların yeniden aradığı ve yaşam haline getirmek istediği ideoloji durumundadır. En çok sömürülen ve horlanan bağımlı ülkelerin halkları içinse gerçek bağımsızlığa ve özgürlüğe ulaşmada, kardeşliği yaratmada, sömürüden kurtulmada temel esin ve güç kaynağıdır.

Dünyada çelişkilerin en çok yoğunlaştığı ve en şiddetli mücadeleye dönüştüğü alanlardan biri olan bölgemiz Ortadoğu'da halklar ABD'nin gerçekleştirmek istediği yeni dünya düzeni gibi en vahşi saldırganlığa karşı ayakta kalmayı ve direnmeyi sosyalist ideolojiden aldıkları ilhamla sürdürmektedirler. Ortadoğu'nun ezilen halkları tarihten gelen ve çeşitli din ideolojileri biçiminde dile getirilen direniş geleneğini en son kurtuluş ideolojisi olan sosyalizmle bütünleştirerek dünyaya yeniden doğmak, en sağlam bir kardeşleşmeyi yaratarak birliği sağlamak ve her türlü zorbalığa karşı boyun eğmez bir tutum sahibi olmaktadırlar. Emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçi gericiliğe karşı geliştirdikleri çok yönlü mücadele ile yeni dünya düzenini bölgede boşa çıkarıp başarısızlığa uğratarak dünya çapında tarihsel rollerini yeniden oynar hale gelmektedirler.

Bu tarihsel rolün ve başeğmez tutumun en görkemli yaşandığı sahalardan biri ülkemiz Kürdistan'dır. Sosyalizmi yaratıcı anlayan ve uygulayan partimiz sadece böyle bir ideolojik kaynaktan aldığı güçle, ölüm döşeğine yatırılmış bir halkı diriltmeyi, kurtuluşu için tarihin tanıdığı en zorlu ve coşkulu bir savaşı kesin hale getirmeyi başarmıştır. Kendi içinde sosyalist yaşamı en ileri bir biçimde gerçekleştirerek bu temelde yürüttüğü mücadele ile halkımızın ulusal birliğini geliştirip yepyeni bir toplumsal dayanışma süreci başlatmıştır. Dağlarda yükselttiği kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşı ile 1 Mayısları gerçek direniş ruhuna uygun şekilde yaşamsallaştırmıştır.

Günümüzde sosyalist insanın en seçkin temsilcilerinden biri olan Başkan APO'nun geliştirdiği yaratıcı sosyalizm anlayışı, Kürdistan gibi geri bir ülkede böyle görkemli bir halk direnişine yol açarken, dünya çapında da gerici propaganda bombardımanını boşa çıkarmakta ve sosyalizmin yenilmez doğru ve yaşayan tek ideoloji olduğunu da kanıtlamaktadır. Bu temelde Bakan APO'nun önderliğinde birleşen Partimiz ve halkımız 1998 Mayıs'ına yeni bir savaş hamlesi ile girmektedir. Emperyalizmin ve siyonizmin aktif desteğini alan ve dünya gericiliğinin en barbar temsilcilerinden biri olan Türk sömürgeciliğine karşı gelişen bu savaş hamlemiz, düşmana vuracağı darbelerle Ortadoğu'da yaşanan gelişmelerde önemli bir rol oynayacaktır. 14 yılı bulan ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında önemli bir zayıflama ve çözümsüzlüğü yaşayan, günümüzde ihanetten medet umar hale gelmiş olan TC'yi; savaş hamlemiz karşısında ne ilk ve büyük ihanet ne de yeni seçim ve hükümet arayışları kurtaramayacaktır. TC'nin bütün imkanlarını kullanarak sürdürdüğü bu savaşta gerillanın yeni hamlesiyle vuracağı darbelerle özel savaş rejiminin çöküşü ve çözümsüzlüğü en üst noktaya varacaktır.

Güney'i ve Kuzey'i ile Kürdistan en kapsamlı bir siyasi ve askeri mücadele alanı durumundadır. Emperyalist ve sömürgeci devletlerle birlikte Kürdistanlı güçler de çok boyutlu bir savaşım yaşamaktadırlar. Böyle bir ortama dayatılacak tek doğru yurtsever tutum, sömürgeciliğe karşı geliştirilecek gerilla direnişi ile birlikte ulusal birliği ve dayanışmayı geliştirmek iken; bazı güçlerin faşist Türk ordusuyla birlikte devrimci yurtsever güçlere karşı savaştığı ve bu ihanet savaşını sürdürmek istediği görülmektedir. Bu tarihin tanık olduğu en aşağılık ihanetlerden biridir. Bu işbirlikçi-hain güçler bilmelidir ki, faşist Türk sömürgeciliği ile ihanet düzeyinde birleşen eller kırılacak, beyinler parçalanacaktır. Bu güçleri burada bir kez daha uyarıyoruz. Türk ordusu ile içine girilen ihanet birliğinden derhal vazgeçilmelidir, yurtsever güçlere karşı savaş durmalı, Kürt ulusal birliği saflarına katılınmalıdır. İhanette ısrar, ihanet sahiplerini tükenişe götürecektir.

Yurtsever halkımız!

Önemli siyasi ve askeri sonuçlar doğuracak olan görkemli bir savaş dönemine girmekteyiz. Böyle bir savaş ihaneti ezeceği gibi, sömürgeciliği de büyük bir çaresizlik ve çözümsüzlük içine sokacaktır. Bu savaş dönemi 14 yıllık savaşımızın ortaya çıkardığı gelişmelere denk bir gelişmeyi yaratacaktır. Kendi içini de temizleyen ve safları sıklaştıran partimiz bu mücadele döneminde öncülük görevini her zamankinden daha başarılı yerine getirecektir. İşbirlikçi çete eğilimin saptırmaları aşan ordumuz, tarihinin en kapsamlı ve sonuç alıcı bir savaşını verecektir. Bunun için hazırlıklarımız iyi, imkanlarımız yeterlidir. Böyle bir savaş dönemine coşkuyla katılmak, kahraman ordumuzu desteklemek, partimizin öncülüğünü izlemek, bu çerçevede yurtseverlik görevini yerine getirmek, her birim ve onurlu insanımızın başta gelen görevidir. Sürece parti öncülüğünde daha büyük bir birlik ve mücadele şiyarıyla katılmak, 1 Mayıs'ı böylece mücadele ruhuyla kutlamak, her günü şehadetlerle dolu olan şanlı şehitler ayımızı böyle görkemli bir ruhla karşılamak, başta Haki Karer ve Mehmet Karasungur olmak üzere, tüm kahraman şehitlerimizin anısına böyle doğru bir cevap vermek tek doğru yol ve onurlu tutumdur.

Başta yurtsever gençlerimiz olmak üzere tüm halkımızı bu bilinç ve inançla mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.

-Sosyalizm PKK'de yaşıyor!
-Yaşasın 1 Mayıs!
-Yaşasın Başkan APO önderliğinde zafere yürüyen PKK!
-Kahrolsun sömürgecilik ve ihanet!

1 Mayıs 1998

PKK sosyalist ideolojinin YAŞAMSAL İFADESİDİR

"PKK insanı yeniden özüyle buluşmanın, ikibinli yılların çağdaş sosyalist ideolojisinin yaşamsal ifadesidir."

Gerçekleşen sosyalizmin emperyalizmle rekabet halinde olduğu, dolayısıyla dünyanın iki kampa bölündüğü yıllardaki dünya konjonktürüne bakıldığında reel sosyalist ve emperyalist kampların gelişmeler karşısındaki güç ve kontrolleri bugünden çok daha etkindi. Adeta ikiye bölüşülen dünyadaki her gelişmenin başındaki hareket, bu durum nedeniyle iki bloktan birini tercih etmek zorunda bırakılmıştı. Dünyanın herhangi bir yerindeki gelişmeye yaklaşımda esas ölçü ise, halkların, ulusların ve sınıfların genel çıkarlarından çok, bu iki sistemin çıkarlarına, nüfuz alanlarının genişlemesine ne kadar hizmet edip etmediğidir. Bu egemenlik politikaları, uluslararası gelişmeleri boğuyor ve sistemler arası bir kilitlenmeyi ortaya çıkarıyordu. Sonuçta ise, insanlık ve doğa sorunlarının her yönüyle dağ gibi büyümesine yol açılıyordu.

Reel sosyalizmin dağılmasıyla birlikte, dünyadaki kutuplaşma ortadan kalkıyor ve halkların kurtuluş, bağımsızlık mücadeleleri açısından elverişli koşullar ortaya çıkaran yeni bir süreç başlıyordu. Bu durum kontrol edilmezse, yeni politika ve stratejiler geliştirilmezse emperyalizmin de aleyhinde çok ciddi gelişmeleri yaratacaktı. Nitekim "*yeni dünya düzeni*" politikası böyle bir süreçte gündeme getiriliyordu. Fakat emperyalizm de umduğunu bulamayacak ve başarı sarhoşluğuyla yaptığı hesapları tutmayacaktı. Reel sosyalizmin dağılması kapitalist-emperyalizmin zaferi olmayacaktı.

Bugün şunu çok açıkça söyleyebiliriz: Dünyamız bir geçiş sürecindedir. '90'ların dünyasını belirleyen, Sovyetlerin dünya dengelerinden çekilmesiyle adeta dünyanın çivisi çıktı ve bunun sonucu olarak ortaya çıkan boşluğun, çeşitli güçlerce doldurulmak istenmesinin ortaya çıkardığı bir hareketlilik sözkonusudur.

Eski dengenin ağırlık merkezinde iki temel güç vardı. Ağırlık merkezlerinden birinin ağırlığını yitirmesi, bütün dengeleri altüst etti. Dengeden, dengesizliğe geçildi. Mevcut durumda 2000'li yıllara doğru ilerlerken, dünyamızı, yeni bir denge arayışındaki dünya olarak tanımlayabiliriz.

Bugün Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar, Latin Amerika ülkelerinde, kısacası dünyanın her tarafında güç dengeleri yeniden oluşmaktadır. Bu durum ise özellikle '90'lı yıllardan bu yana kendisini yeni savaşlar, yeni dostluklar, yeni ittifaklar ve yeni düşmanlıklar biçiminde göstermektedir. Bunun böyle olması kaçınılmazdır. Ortaya çıkan otorite boşluklarını, kimin otorite olduğunun bilinmediği alanları doldurmak isteyen güçler arasında çatışmaların çıkması doğaldır. Şu veya bu düzeyde otorite olmak isteyen hemen her devlet veya güç konumu sağlama almak istemektedir. Nitekim son günlerde Hindistan ve Pakistan'da gerçekleştirilen nükler denemeler de bu durumun en çarpıcı örneklerini oluşturmaktadır.

İşte, herkes bu geçiş sürecinin ortaya çıkardığı imkanlardan yararlanmak istemektedir. Herkes yeni dengelere ulaşmadan önce pozisyonunu güçlendirmeye çalışmaktadır.

Geçiş sürecinin diğer adı savaşlar, çatışmalar olmaktadır. Savaşın açık biçimleri, politik-diplomatik biçimleri ve bağımlı devletleri savaştırma yolu dahil her türlü yöntem kullanılmaktadır.

Her devlet ve siyasal güç şunu iyi bilmektedir: Dengeler bir defa oturduktan sonra herhangi bir hamle ile dengeleri kendi lehine bozmak kolay değildir. Yalnız dünyamızın geneli için değil, bölgesel dengeler için de bu kural geçerlidir. İşte, bu gerçekten yola çıkan devletler ve siyasi güçler büyük bir itiş-kakış ve savaş ile kendilerine yeni alanlar açmaya ve avantaj kazanmaya çalışmaktadırlar.

Dünyadaki bütün emperyalist güçler yeni ittifaklar ve ataklarla mevcut pozisyonlarını güçlendirmeye çalışmaktadırlar. Soğuk savaş döneminde aralarında bulunan müttefiklik bugün yerini –karşılıklı savaş biçimine dönüşmese de– bir çekişme ve sürtüşmeye bırakmıştır. Bu sürtüşmeyi emperyalistlerin Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya, Afrika politikalarındaki farklılığına bakarak görmek mümkündür.

Gerçekleşen sosyalizmin çözülüşünden bu yana fazla bir zaman geçmiş değil. Bu kısa süre içerisinde gerek eski reel sosyalist ülkelerde ve gerekse de emperyalist ülkelerde, yine dünyanın çeşitli bölgelerinde olup bitenler dikkatle incelenirse, reel sosyalizme alternatif gösterilen politikaların ileriye adım atamadığı, emperyalizmin de dünya üzerindeki kontrolünün o yıllardakinden daha da azaldığı görülecektir. Dünyanın hemen her alanında, bütün kıtalarında savaşlar, çatışmalar, huzursuzluklar vb. gelişmeler adeta birbirini kovalarcasına takip edegeliyor. Emperyalist ülkeler herhangi birisini kontrol altına almaya çalıştıklarında büyük zorlanmalarla, halkların direnişleriyle karşı karşıya kalmaktadırlar. Dış gelişmelerin yanısıra artan iç sorunlar, çelişkiler, istikrarsızlıklar var. Eskiden dış sorunların bastırılmasıyla sağlanan "*başarı*"lar, iç sorunlara perde yapılırken, günümüzde bunu başarmanın önüne büyük engeller dikilmektedir. Bu anlamda emperyalizmde de ciddi bir gerileme durumu yaşanmaktadır.

Bugün dünya insanlığının büyük bir bölümü neredeyse ateşin üstünde yaşamaktadır. Latin Amerika, Asya'nın güneyi, Kafkaslar, Ortadoğu, tüm Afrika kıtası, eski sosyalist ülkelerin önemli bir bölümü yoğun siyasi ve ekonomik krizlerle birlikte yaşıyorlar. Avrupa ve Amerika, bu alev alev yanan dünyanın ortasında, sanki iki cennet adacığıdır. Dünyanın her önemli bölgesi gerilimle yüklüdür. Olaylar sanki bir büyük hesaplaşmaya doğru yavaş yavaş birikiyor.

Sosyalizmin karşısında emperyalist güç merkezini ABD temsil ediyordu. Bu her bakımdan böyleydi. Ekonomik olarak, silah üstünlüğü ve politik ataklık anlamında ABD tartışılmaz önderdi. 1970'lerin ortalarından itibaren yavaş yavaş değişen bu durum, sosyalizmin yıkılışıyla çok daha hızlı olarak yaşanmış, emperyalizm kendi arasında bir güç dağılmasına uğramıştır. Bugün üç emperyalist merkezden söz etmek mümkündür: ABD, Avrupa ve Japonya. Şüphesiz, bu üç merkezin hâlâ en güçlüsü Amerika'dır. Ancak ABD artık bir bakıma 'eşitler arasında birinci'dir. Yoksa önceki gibi tartışılmaz dünya lideri değildir.

Yakın gelecekte bu üç merkezin yanına iki dünya gücü daha ilave olacaktır. Bunlar Rusya ve Çin'dir.

Eskiden 'Sovyet tehditi'ne karşı aynı politikalara sarılan, ortak stratejide bir araya gelen emperyalist güçlerin, günümüzdeki dünya gelişmelerine karşı ortak politik tavra girmemeleri için bir hayli nedenler vardır.

Güçlerin birbirlerine göre durumları oldukça farklıdır. Bu fark ne olursa olsun süreç güç merkezinde dağılma yönünde işlemektedir.

Egemenlik sahalarını genişletme ve sömürü kaynaklarını zenginleştirme konusunda yarışan bu devletlerin rekabetleri, kendi aralarında çelişki yaratıyor ve bu gittikçe derinlik kazanıyor. Çok ileri boyutlarda olmasa da artık "*ortak düşman*"ın yanısıra, bir de ek olarak birbirleriyle uğraşıyorlar ve 21. yüzyılda ağırlıklı olarak bu güçlerin siyasi ve ekonomik mücadelelerine tanık olacağız.

Emperyalist ülkelerde açığa çıkan bu gelişmeler, kendi kamuoylarına da yansımaktadır. Eskiden "komünizm tehlikesi"yle şartlandırılan Batı insanı, artık yeni yöntemler geliştirilmeksizin uyuşturulamıyor. Emperyalizm toplumun uyanışını engellemek, aralanan gözlerini kapatmak için özellikle tekelleşen medya vd. teknik iletişim-etkileşim araçlarını geliştiriyor. Dünyadaki gelişmelere müdahale etmeden önce kendi kamuoyunu –bu konuda zorlanmasa da– ikna etmek zorunda kalıyor. Haksız işgallerini, müdahalelerini "*demokrasi*", "*insan hakları*" vb. kavramlar ve "*hümanist*" söylemlerle meşrulaştırmaya çalışıyor. Ayrıca eskisi gibi, iç sorunlarını görmezden gelip çok rahat bir şekilde dış sahalara müdahaleye hemen karar verme gücünü kendinde bulamıyor. Hem iç, hem dış kamuoyunun olası tepkisini almaktan çekiniyor. Nitekim son bir-iki yıldır sadece Irak'a yönelik ABD'nin gerçekleştirdiği operasyonlar ve müdahaleler hemen hemen bütün dünya kamuoyunun büyük tepkisini almıştır.

Öte yandan müdahale edilen halklar da eskisi gibi emperyalist güçlere hemen teslim olmuyorlar. Daha fazla öz güçlerine dayanarak direnişin onurlu yolunu seçiyorlar. Bunda emperyalizmin halklar düşmanı kimliği ve politikasının iyice görülmüş olmasının önemli bir rolü vardır. Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar, Afrika, Latin Amerika, Uzakdoğu gibi dünyanın hemen her yerinde devam eden çatışmalar, içine düşülen çözümsüzlük emperyalizmin halklara boyun eğdirmede ne kadar gerilediğini çok iyi göstermektedir.

Emperyalizmin kartondan kaplan olduğu, kendini üretemediği, yaratmaya çalıştığı görkemli imajın tersine çok kof bir yapıya sahip bulunduğu son yıllarda çok daha iyi açığa çıktı. Özgür denilen yaşamın, gerçekte ise uyuşturulmuş, tekniğe endekslenmiş, kumandaya bağlanmış, her tarafa rahatlıkla yönlendirilmeye açık hale getirilmiş bir yaşam olduğu gözler önündedir. Bu yaşam esaret altına alınmış, öz güvenden ve bağımsız karar verme gücünden yoksun kılınmıştır. Adeta sinema, TV ve benzeriyle, reklam bombardımanıyla yerle bir edilmiş bir suni yaşam biçimidir. Uzakta hedef gösterilen maddiyatla maneviyatı, ahlaki ölçüleri öldürülmüş tekdüze, teknik bir yaşamla buradaki insanlar ölüleri oynayan figüranlara dönüştürülmüştür. Her geçen gün kimliksizleştirilen, özünden koparılan ve ahlaksızlaştırılan bir insan türü yaratılmaktadır. İşte, bu emperyalizmin yarattığı en büyük felaket olmaktadır.

Bu şekilde kendi insanını düşüren, kendine bağlayan emperyalizm, reel sosyalist ülke insanlarını da teknikle, reklamla, demokrasi ve özgürlük söylemleriyle o dönemin "*komünist*" rejimlerine karşı harekete geçiriyordu. Reel sosyalizmin kendi insanını kapitalist toplum insanına alternatif olarak yeniden şekillendirmemiş olması da emperyalizme hedeflerine ulaşmada kolaylık sağlıyordu. Ve nitekim gerçekleşen sosyalizm deneyiminde görüldü ki, sosyalist insan yaratılmadan, büyük devletler kurulsa da, dünyanın altı da biri sosyalist olsa da, uzay çalışmaları yürütülse de sonuçta o devlet yıkılmaya mahkumdur. Gerçekleşen sosyalizmde devlet olgusu fazlasıyla öne çıkarıldı. Kitlelerin ruhsal gelişimleri ve moral faktörüne eğilme gereği duyulmadı. Dolayısıyla Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen sosyalizmin bilimsel sosyalizmden büyük sapma olduğunu vurgulamamız gerekiyor.

Gelişen teknik canavarlaşmanın çok gözükaraca insanlığın aleyhinde kullanılması, yine mevcut bilimin insanı yoketme, güçsüzleştirme, büyük tüketim canavarı haline getirmesi ve hiçleştirme yönünde geliştirilmesi, sosyalizm bilimine başvurmayı kaçınılmaz kılmaktadır. Emperyalizmin teknolojinin gücüne sığınarak dünyanın her tarafına serbestçe kollarını uzatması, bu yöntemle halkların, insanların beynine girerek kendini içselleştirmeye çalışması, buna karşılık verecek, hatta bunu adım adım yerle bir edecek devrimlerin perspektifini ve kapsamını ortaya koymaktadır. Reel sosyalizmin deneyiminden sonuçlar çıkarma temelinde mevcut emperyalist gerçekliği çok iyi tahlil eden yeni yaklaşımlarla sosyalizme sarılmak, insanlığa karşı yerine getirilebilecek en kutsal bir görev yakıcılığındadır. Teknolojik gelişme içinde boğdurulan, öldürülen insanı kurtarmanın tek yolu, onun yeniden şekillendirmekten, moral ve insani yönlerini açığa çıkarmaktan geçiyor. Sosyalizm ya da sosyalistlik bunun dışında bir şey değildir. Başkan Apo'nun da dile getirdiği gibi, "*Sosyalizm bir insan bilimidir. İnsanı sürekli inançlı, umutlu ve moralli kılan bir bilimdir. İnsanı geleceğin sonsuzluğuna taşırmadır.*"

Aslında PKK'nin sosyalist özelliği de bu noktada ortaya çıkmaktadır. PKK'yi yenilmez kılan, onun düşürülmüş, inançtan ve umuttan yoksun olan insanı, sömürgeciliğin ve emperyalizmin kişiliği adeta işe yaramaz ve bir bela haline getiren özelliklerinden koparmaya çalışmasıdır. Bu, insana yaklaşımda yeni bir yöntem, yerleşik kalıpları aşan bir sosyalist bilimdir. İnsanın sözünden çok, özünün ve eyleminin esas alınması; devrim saflarına gelen kişinin olduğu gibi kabul edilmemesi ve mutlak anlamda ona bir dönüşümün dayatılması, sosyalist insanı yaratma mücadelesinin ta kendisidir. Burada insana yaklaşımda yöntemin isabetli olması, sosyalizmin gücünü ortaya çıkarmaktadır.

Dünyada insanlığın "*teknolojinin harikaları*"yla kuşatma altına alındığı, onun gelişme özünün imha edilmeye çalışıldığı koşullarda PKK'nin bilimsel sosyalist yöntemi hiçbir sapmaya yer vermeden kullanıyor olması, sosyalizm mücadelesinde yeni bir soluk, yeni bir aşamadır. Bunun, ulusallığı ve hatta sınıfsallığı aşarak evrensel bir karaktere ulaşmış olması, sadece Türk sömürgeciliği için değil, emperyalizm için de ciddi bir tehlikedir. Karşı-devrim güçlerinin yakınında dolaşan "*korku hayaleti*"dir. Sömürgecilik ve emperyalizm için, PKK'nin en kabul edilemeyen temel özelliği de budur. ARGK saflarına katılıp Kürdistan dağlarında savaşan bir Alman bayan gerillanın, yine bir Alman TV muhabirinin "*Bu yaşam koşullarında zorlanmıyor musunuz?*" sorusuna, "*Benim için Avrupa insanının soğuk ilişkisi, bu yaşam koşullarından daha zordur*" şeklindeki cevabı, bu konuya ışık tutan bir örnektir.

Tarihte ve günümüzde ortaya çıkan bütün savaşlarda tarafların nasıl kazandıkları veya nasıl kaybettikleri konusu incelendiğinde, başarıların nasıl sağlandığı daha iyi görülebiliyor. Kendini düşmanının taktik ve stratejisine göre konumlandırmayan ve yenginin yolları üzerinde günlük olarak yoğunlaşmayanlar kaybetmekten kurtulamazlar. Kazanmanın şartlarını yerine getirmek ve yenilginin zeminini ortadan kaldırmak için tayin edici rol oynayacak insanı ortaya çıkarmak gerekiyor. Gelişmelerin doğrultusunu belirleyecek, onu kalıcılaştırıp kazanımlara dönüştürecek olan sosyalist inançlı insan faktörüdür. Teknik, ancak kişilikli ve özgür insanın bulunmadığı koşullarda sonuç alabilir. Reel sosyalizm neden yıkıldı ve PKK ise nasıl kazanıyor sorularını bir de bu çerçevede cevaplandırmak mümkündür.

Teknolojinin bir hayli geliştiği Batı ülkelerinde insanların iradeleri, umutları, inançları ve moralleri yok edilmiştir. İnsan egemenlerin elinde bulundurduğu tekniğe yenik düşmüştür. Batı insanındaki sınırsız bireyciliğin, insanlık sorunlarına karşı büyük ilgisizliğin temel nedenlerinden biri budur. Burada egemenler tarafından geliştirilen teknik mevcut insan tipine hükmederek kişiliği iradesizleştiriyor.

Türk sömürgeciliğinin insana yaklaşımı ise emperyalist devletlerle karşılaştırılamayacak kadar kişilik kırıcı, onursuz ve öldürücüdür. Şimdi en çok yapılmaya çalışılan, özel savaşın lümpen kişiliğini tam egemen kılmaktır. Başkan Apo, TC sömürgeciliğinin insanları figüranlıktan öteye maymunlaştırdığını, hiçleştirdiğini söylüyor. İnsanlar karınlarını doyurmak pahasına kendilerini satacak duruma getirilmiştir. Bu kadar düşürülen, ruhsal çöküntü içinde bırakılan insanın dünyasında soylu kavram ve değerlere yer yoktur. Daha da kötüsü bu şekilde yaşayan ölüler durumundaki tiplerin dünyası da dağıtılıp yok ediliyor, şimdiki zamanları ve gelecekleri ortadan kaldırılıyor. Sonuçta kendilerine olan güvenlerini sonuna kadar kaybederek bağlanacakları, teslim olacakları, karın tokluğuna çalışacakları bir efendi ararlar. Türk sömürgeciliğinin topluma dayattığı özel savaşın kendisi budur. Dolayısıyla bu, özel savaşın halk üzerinde gerçekleştirdiği diğer bir katliamdır.

Emperyalizmin ve sömürgeciliğin sadece kaba yöntemlerle yaptıkları katliamları görmekle yetinmek, gerçekleri bütün yönleriyle kavramamak demektir. Nitekim bu yöntem deşifre olmuş ve tepki toplamış olduğundan artık fazla tutunamıyor, sonuç alamıyor. Önemli olan bu yöntemin başarısızlığının sonuçları temelinde geliştirilen ince ve gizli katliam yöntemlerini görmektir. İnsanlığın bir de bu şekilde çok sinsice katledildiği, beyinlerin ve yüreklerin fethedilerek duyarsızlaştırıldığı dikkate alınırsa, sosyalizmin ekmek, hava ve su kadar ihtiyaç duyulan bir yaşam biçimi ve inanç olduğu kendiliğinden anlaşılır.

Emperyalizmin genelde dünya, özelde Ortadoğu halklarına, kemalizm ve siyonizm aracılığıyla dayattığı çıkarcı, baskıcı, inkarcı politikaları giderek derinleşmektedir. Buna karşılık Ortadoğu'daki devrimsel çıkışlardan bazıları sisteme yenilirken, bazıları da ona tamamen entegre olmuşlardır. Bu çıkışlardan en iddialısı olan Kürdistan devrimi ulusal karakterli bir devrim gibi değerlendirilse de, esasında Ortadoğu federasyonlaşması gibi enternasyonalist bir gelişmeyi de içermektedir. Kürdistan tarihi yeniden yazılırken, günümüze kadarki düşüş tarihinin büyük gericilikleri, ihanetleri, kaçışları, yitirişleri içerdiği açığa çıkmaktadır. Bunun yanında Mezopotamya toprakları insanlığın beşiği olma gibi doğuşun ve yükselişin görkemini de yaşayan topraklardır. PKK öncülüğü, onun Önderliği bu gerçeğin bitiş noktasından hareketle insanı yeniden özüyle buluşturmanın ve ikibinli yılların çağdaş sosyalist ideolojinin yaşamsal ifadesidir.

PKK mücadelesinin temel hedefi yeni insanı ve bu insanın kuracağı yeni bir yaşamı ortaya çıkarmaktır. Kürdistan topraklarında yürütülen savaşın bu özelliği çok somuttur. Yaşamak için savaşılıyor veya bu savaşta bir yaşam ortaya çıkarılıyor. Gelişmeler, kazanımlar, yenilikler bu temelde gerçekleşiyor. PKK ve özellikle onun Önderliği dış düşmandan daha çok bu sahada yoğunlaşıyor, birbiri ardına çözümlemeler gerçekleştiriyor. Hiç şüphesiz bu sahada, yeni insan ve yaşam konusunda yoğunlaşmak, aynı zamanda dış düşmanla da en iyi savaşmanın yoludur. Bir adı da iç ve sınıf mücadelesi olan bu yöntem süreklileştirilmezse, bunun sonuçları insan kişiliğinde ve yaşamında somut olgulara dönüştürülmezse, PKK'nin Türk sömürgeciliğinin özel savaşına ve emperyalizmin beyinleri fethetme çabalarına dayanması mümkün değildir. Başkan Apo, son dönemlerde artan bir tempo ve daha zengin yöntemlerle yeni insan, yeni kadın ve yeni erkek kısacası yeni yaşam çözümlemelerini üst bir boyuta taşırıyor. Artık zaferi koparacak sosyalist kişiliği şekillendiriyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ihtiyaç duyduğu bu kişiliktir. Yüzyıllar geçse de yeni insanı yaratma, süreçlere göre yenileme ve dönüştürme mücadelesi esastır.

PKK, "*Ne mülk olan, ne de mülk edinen*", inanç ve moral sahibi sosyalist kişiliği yaratarak, Ortadoğu'nun büyük insanlık ve sosyalist devrimini gerekleştirme mücadelesini, emperyalizmin, sömürgeciliğin ve her türden gericiliğin karşı engellerine rağmen yükseltiyor ve zaferi yaratma yolunda dünyayı sarsan adımlarla ilerliyor. Onun bu önlenemez başarısı, bilimsel sosyalizmin zaferidir.

Kürt-Arap ittifakına doğru

Al-Aouge dergisinin PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşla yaptığı röportaj

Al-Aouge: Bazı kesimlerin belirttiğine göre ABD, Irak ve Kuzey Irak'ta birer devlet kurmak istiyor. Sizce bu mümkün mü?

Abdullah Öcalan: ABD'nin böyle bir tasarısı olsa bile ciddi bir faaliyetinin olduğunu sanmıyorum. Daha çok Irak'a yönelik geliştirdiği senaryolarından birisi olarak değerlendirilebilir. ABD esas itibariyle daha çok kendisine bağlı bir Irak geliştirmek istiyor. Bu mevcut rejimin kendisine yakınlaşmasından ve bağımlı hale gelmesinden tutalım yerine benzer bir rejimin kurulmasına, üstten düşmüş ve fazla demokratik de olması gerekmeyen, böyle zayıf devletçikleri de kendi kontrolünde hiç şüphesiz birleştirmek ister. Burada önemli olan ABD'nin ilkesel bir yaklaşımının olmadığı, yeni sömürgeleştirme temelinde bir gelişmeyi yaratmak isteğidir.

Al-Aouge: Şayet Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulması mümkün olsa sizin burada yeriniz ne olacak?

– Kuzey'de böyle bir Kürt devletinin kurulması bizim açımızdan bağımsız bir Kürt devleti biçiminde olması pek mümkün görülmemektedir. Bu pek tercih de edilmez. Bizim tercihimiz Irak çerçevesinde genel ve tutarlı bir devrimci demokrasinin gelişmesi ve Kürtlerin de devrimci demokratik bir siyasi güç olarak burada yerini almasıdır. Gerici temelde bir otonomiyi de tutarlı bulmuyoruz. Federasyon biçiminde karşımıza çıksa da bu böyledir. Bizim tercihimiz daha çok halkların, kültürlerin özgün ifadesine dayalı ve belli bir eşitliği içeren ve esas olarak da halk iktidarı diyebileceğimiz bir sistemin geliştirilmesidir. Bu çerçevede şüphesiz devrimci bir demokrasinin halk güçleri tarafından kurulması gerektiği açıktır. Bizim esas tercihimiz bu yönlüdür.

Biz küçük devletciklerin ve bunların aralarındaki sürekli kavgaların halkların çıkarlarına pek uygun olmadığına inanıyoruz. Kendi içinde özgür ve kardeşçe dayanışmaya imkan veren bir siyasi sistemin geliştirilmesini sadece Irak genelinde değil, bütün Ortadoğu çapında da temel bir çözüm olarak düşünmekteyiz, öngörmekteyiz.

Son yıllarda TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik sürekli saldırıları oldu. Bu saldırıların amacı neydi, tüm askeri gücünü yığmak mı, yoksa bölgeye yönelik başka amaçları mı sözkonusudur? TC'nin buraya yönelik saldırıları kendi başına değildir. ABD ile yakın ittifak içinde olduğu kadar son yıllarda İsrail'le de açık bir ittifak sonucu giderek yoğun bir biçimde Güney Kürdistan'a yönelimleri oldu. Bu yönelimlerin amacı dar anlamda askeri gücümüzü kırmakla birlikte, orta vadeli amacı ise bu güçlerin denetiminde Irak'a girmektir. Buradaki amacı vurguladığım gibi kendisine rejimi daha fazla bağlamaktır. Bu mümkün olmasa zayıf parçalara ayırarak bağlamak isteyecektir. Böylelikle petrol üzerinde denetim kurmaktan tutalım, diğer Arap ülkelerine, özellikle Suriye'ye ve İran'a karşı da orayı bir tampon alan olarak kullanacaktır. Bu amaçlarında çok ısrarlılar. Denilebilir ki '97'deki 14 Mayıs işgalinin İsrail devletinin kuruluş gününe denk gelmesi de tesadüf değildir. İsrail ve Türkiye Cumhuriyeti'nden sonra üçüncü büyük bir oluşumu kendileriyle ittifak temelinde Irak'ta gerçekleştirmek istedikleri sonderece açıktır.

Al-Aouge: Barzani ve Talabani arasında geçmişte yaşanan yakınlaşmalar sonucu size yönelik saldırıları gündemleşiyor. Son dönemlerdeki Barzani ve Talabani arasındaki bu yakınlaşma size yönelik bir saldırının hazırlıkları mıdır?

– Bu yakınlaşma Ankara görüşmeleri temelinde olduğu için biz her zaman kuşku duyuyoruz. Ankara'nın içinde bulunduğu bu süreç mutlaka PKK'ye düşmanlığı öngörür. '92'de bunu çok kapsamlı bir savaş biçiminde bize karşı geliştirdiler, hatta '92'deki hedefleri PKK'yi yalnız Güney Kürdistan'da değil, bütün Kürdistan'da söküp atmaktı. Yerine de tamamen kendilerine işbirlikçilik temelinde bağımlı olan tüm Kürdistan parçalarında bir süreç başlatmaktı. Büyük direnişimiz sonucu bu boşa çıkarıldığı gibi, hâlâ bundan vazgeçmiş değiller. Mevcut ABD-İsrail-Türkiye ittifakı Barzani ve Talabani'yi biraraya getirmekle daha önce denedikleri bu politikayı bir kez daha hayata geçirmeye çalışıyor. Şüphesiz eskiden aldıkları derslerle üzerimize gelmeleri biraz zordur. Fakat fırsat bulurlarsa ve Ankara'nın cazip teklifleriyle güçler dengesi de lehlerine olursa bize tekrar saldırmamaları için bir neden yoktur. Sayın Talabani bu konuda biraz daha gerçekçi davranmaya çalışıyor. PKK aleyhine bir koalisyona giremeyeceğini ve sorunları siyasi olarak çözmek gerektiğini vurguluyor ki, bu olumlu bir yaklaşımdır. Fakat pratiğin de bununla tutarlı yürümesi önemlidir.

Al-Aouge: Birden fazla ateşkes ve diyalog çağrılarınıza rağmen, Ankara bunu reddederek savaşı daha da tırmandırdı. Size göre Ankara ile diyalog kurmak mümkün müdür?

– Biz sürekli ateşkes ve diyalog çağrılarımızla halkımızın en temel insani ve demokratik haklarına karşı TC'nin saldırı halinde olduğunu göstermek istedik. Ve bunda başarılı da olduk. Ankara temel soruna hiçbir biçimde insani demokratik bir yöntemle yaklaşmadı. Özellikle kemalist ideolojinin ve Türkiye'deki politik yapılanmanın buna müsait olmadığını bilmekteyiz. Buna uluslararası kamuoyunun, hatta tüm güçlerin de kabul görebileceği bir çözümü de dile getirmekte sakınca görmüyoruz. Mevcut anayasa ve bundan kaynaklanan siyasi yapısıyla Ankara'nın bir diyaloga geçmesi bu aşamada oldukça zordur. Ama çok zorlanırsa önümüzdeki süreçte böyle bir yönelim içine girebilir. Bu da gerillanın marjinalleşmesiyle olmaz, tam tersine askeri olarak yenilmezliğini kanıtladığı bir aşamada gerçekleşebilir. Bunun kolay olmayacağı da açıktır.

Al-Aouge: Ankara'nın iddiasına göre Suriye size her türlü yardımı yapıyor ve siz de Suriye'de kalıyorsunuz. Ankara'nın bu iddiaları doğru mudur?

– Doğru değildir. Ankara sürekli bu iddiaları tekrarlamaktadır. Eğer gerçekten Suriye bize her türlü yardımı yapsaydı bize göre işler çok değişik olurdu. Bizim arada sırada Suriye'deki Kürt halkı arasında kalmamızı Ankara bize Suriye'nin büyük yardımı olarak değerlendiriyor. Bu doğru bir yaklaşım değildir. Kürtler neredeyse PKK de oradadır. Bu anlamda Suriye'de PKK sempatizanı bir kitle vardır. Bu kitle de söylendiği gibi Suriye'nin bir desteği olarak yorumlanmamalıdır. Ankara, Suriye ile olan çelişkilerini özellikle İsrail'in bu yönlü istemlerini "PKK Suriye'dedir" adı altında yerine getirmek istiyor. Esasta Ankara'yı Suriye'ye doğru yönlendiren İsrail'dir. Ama PKK bu konuda bir kılıf olarak değerlendirilmek isteniliyor. Kaldı ki, Suriye ile Türkiye arasında tutarlı ilişkilerin gelişemeyişinin tarihi, sosyal, siyasal, ulusal birçok nedeni vardır. Su problemi, Antakya sorunu ve bir de son dönem İsrail-Türkiye ittifakı Suriye için en büyük bir tehdittir. PKK'nin burada varlığı olsa da, olmasa da bu tehdidin sürekli olacağı da açıktır.

Al-Aouge: PKK olarak federatif bir çözümden yanasınız. İstediğiniz federalizmin içeriği nedir?

– Biz Ortadoğu'da halkların fazlasıyla içiçe geçmişliği, kültürlerin sonderece karmaşık, birbirlerini oldukça etkilemesi ve hatta tarihi olarak da Ortadoğu'da devletleşmelerin federasyona benzeyen yapısından ötürü günümüzde de böyle bir modelin düşünülmesinin tarihi, ulusal ve kültürel gerçeklere uygun olduğunu düşünmekteyiz. Dar milliyetçilik, dar devletçilik halklar arasında şiddetli savaşlara yol açmakta. Bu da emperyalizmin ve ona dayalı gericiliğin güçlenmesine yol açar. Ortadoğu halkları tarihlerinde siyasal organizasyonlar altında büyük uygarlıklar yaratmışlardır. Günümüzde de neden bu temelde bir düşünce sistemi ve giderek halklar arasındaki bir birlik geliştirmeyelim? Bu konuda gerçeklerin her zamankinden daha fazla bizi zorladığına da inanıyoruz. Bu temelde Türkiye dahilinde de federatif bir çözümün hem dış güçlere karşı daha fazla bağımsızlaşma, hem de içte bir demokrasi, yani halkların eşitliğini, özgürlüğünü daha da eşit kılacağını öngörmekteyiz. Bunu salt bir çözüm yolu olarak da görmüyorum. Ama buna benzer yöntemlerin ağır kültürel, siyasal ve ulusal sorunları çözeceği de bir gerçektir. Kaldı ki Ortadoğu'daki mevcut bloklar bölgedeki halkların ulusal, kültürel, demokratik, siyasal taleplerine aykırı olarak geliştirilmişlerdir, dıştan dayatılmışlardır. Halkların iradesine dayalı çözümleri geliştirmek neden olmasın!

Al-Aouge: İstediğiniz federatif çözümün uluslararası destek göreceğine inanıyor musunuz?

– Şüphesiz burada belirleyici olması gereken bölge güçleridir, bölgenin ilerici güçleridir. Buna bazı devlet yönelimlerini de ilave etmek gerekir. Yine devrimci güçlerin gelişim göstermeleri bizim özellikle Kürdistan'da bütün bölge halklarını inandırıcı bir gelişmeyi ortaya çıkarmamız bu yönlü çözüm için oldukça imkanı ortaya çıkarabilir. Dıştan dayatmaların ve desteklerin belirleyici olacağını sanmıyorum. Ve tercih de edilmez. Bizim tercihimiz esas itibariyle ilerici güçlerin ve devrimci bütün kuruluşların yüzyıllardan beri emperyalizmin böl ve yönet politikasına göre birbirlerine girmiş, düşman kılınmış halkları bir kez daha kendi içinde birliğe, eşit ve özgür temelde bir dayanışmaya çağırmaktır. Kürdistan'ın bu çok parçalı durumunu da biz bu temelde bir çözüm modeli olarak geliştirmek istiyoruz. Üç temel ulus arasında bölünen bir Kürdistan veya federatif temelde bu uluslarla birleşirse onun da bir Ortadoğu federasyonu olduğuna sadece inanmıyoruz. Gerçekler her zamankinden daha fazla bizi buna zorluyor. Nasıl Avrupa Birliği, ABD'deki federatif birlik giderek gelişme halindeyse neden bu Ortadoğu'da gelişmesin? İnancımıza göre halkların ortak çıkarı giderek daha fazla bu yönlü bir çözüme doğru taşınacaktır. Mevcut ekonomik, coğrafik, kültürel, ulusal sorunlar ancak böylesine geniş bir siyasal organizasyonda tarihte olduğu gibi güçlü bir çözüme kavuşabilir. Yoksa mevcut sınırların ve ondan da öteye özellikle kültürel, sosyal ve siyasal olarak tüm halklara kaybettirdiği şimdiye kadar yeterince ortaya çıkmıştır. Buna köklü çözümler aranmalı, çok gerekli olduğunda ve giderek çözüm gücü olacağına inancımızı oldukça sıkça belirtmek durumundayız.

Al-Aouge: Ulusal bir kongre toplama çalışmalarınız var. Şimdiye kadar bu yolla hangi adım ve mesafeler katetmişsiniz?

– Kürtler için bir Ulusal Kongre gereklidir. Otuzbeş milyonu aşkın bir ulusun hem kendi içinde sorunlarına siyasi bir çözüm aramak, hem de bölge halklarıyla bu sorunlarını daha eşit ve özgür temellerde çözmek için bir araya gelmeleri herkesin yararınadır. Her partinin kendine göre bir diplomasisi ve iradesi olmaz. Bu daha fazla parçalanmaya ve özellikle dış güçlerin maşası olmaya götürür. Bunun da başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarına yararı olmayacağı açıktır. Ulusal bir irade bu nedenle büyük önem taşıyor. Ama Kürtlerin oldukça dışa bağlanmış çok geniş aşiret yapısı ve buna dayalı demokratik özellikleri olmayan birçok örgütçüğün, hatta kişilerin varlığı böylesine bir ulusal iradenin oluşumunu engellemektedir. Hem sosyal, hem siyasal gerçekler çok zorunlu olan böyle bir iradenin gerçekleşmesi önünde hâlâ en temel objektif engellerdir. Ama artan sorunlar giderek bütün halka da bu yönlü bir çözüm ihtiyacı dayatmıştır. Her örgütün artık Kürt sorununun altından çıkamayacağı, hatta her parçanın kendi başına çözüm gücü olmayacağı çarpıcı bir biçimde karşımıza çıktığına göre, mevcut koşullar günümüzde böyle bir iradenin gerçekleşmesini önemli ve vazgeçilmez kılmaktadır.

Al-Aouge: IKDP, Ulusal Kongre Hazırlık Komitesi'nde yer alıyordu. IKDP şimdiye kadar böyle bir ulusal kongre için niyetini fazla beyan etmiş değildir. Bunun nedeni nedir sizce?

– Geleneksel bir yaklaşımı vardır. Bütün Kürdistan'daki oluşumların kendi denetiminde olması gibi bir klasik yaklaşım güdüyor. Fakat bu artık aşılmıştır. Birçok Kürt örgütü oluştuğu gibi, farklı siyasal çizgilerde ve bunun arkasında ideolojiler de ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla KDP çizgisi Kürdistan'da aşılmıştır. Kaldı ki bu sonderece bağımlı bir çizgidir. Ve demokratik, siyasi, ulusal değeri de fazla kalmamıştır. Bu nedenle KDP'nin böyle bir ulusal demokratik iradeye katılmakta zorlanması veya ağırdan alması anlaşılırdır. Ama KDP yaşamak istiyorsa, böyle bir iradenin gerçekleşmesinin önemli ve vazgeçilmez olduğunu görmelidir.

Al-Aouge: Bir süre önce partiniz ve KDP arasında bazı arabulucuların çalışmaları vardı. Bu arabulucu çalışmaları devam ediyor mu, yoksa başarısızlıkla mı sonuçlandı?

– Kürt halkının genel bir istemi olarak KDP'nin Türkiye'ye aşırı bir biçimde bağlanmasına büyük tepkiler gösterildi. TC'nin karşısında yurtsever bir konumda olan, TC'nin amansız kuşatması altında direnen gerillaya KDP'nin böyle saldırmasını halk büyük bir öfke ile karşılamaktadır. Dolayısıyla bu yönlü bir saldırının durması için arabuluculuk çalışmalarına yoğun bir ilgi vardır. Birçok şahsiyet ve örgüt devrededir. Fazla başarılı olduğu söylenmese de hâlâ bu faaliyetler devam etmektedir. Umarım gerillanın da kararlı direnmesiyle birlikte yine bölge devletlerinin KDP'nin bu tavrına fazla arka çıkmamaları bu arabuluculuk çalışmalarına biraz daha fazla şans tanır. İnancımız odur ki, başta bölgenin ilerici güçleri olmak üzere Kürt halkının da bu istemi karşısında KDP işbirliği ve zaman zaman tehlikeli ihanete varan konumu terkeden bir ulusal ittifakı kabul eder. Bunun dışında başka bir çözüm yolu yoktur.

Al-Aouge: TC ve İsrail anlaşmasının gerçek hedefleri nelerdir?

– Son elli yıl içinde daha önce gizli ama son bir-iki yıldır açığa çıkmış en tehlikeli bir ittifaktır. Aslında bu ittifakın tarihi temelleri daha da eskidir, 1896'da Siyonist Kongre'den günümüze kadar. Siyonizmin önce Osmanlı İmparatorluğu'na; ardından gelen TC'nin başına da adeta bir Selanik dönmesi Mustafa Kemal'i bir mason olarak TC'nin başına geçirmeleri bir tarihi tespitti. TC'ne dayalı olarak tam bundan elli yıl önce bir İsrail devletinin kuruluşu da gerçekleşmiştir. Şimdi bunlar üçüncü bir aşamayı, yani Irak dahilinde tamamen bir ittifaka dayalı çözümü geliştirmek istemektedirler. 14 Mayıs '97 saldırısı da bunun en ciddi bir adımıdır ve kalıcıdır. Unutmamak gerekir ki, Irak üzerinde sağlanacak bir başarının bu son ABD'nin Körfez saldırısıyla açığa çıktığı gibi ne denli vahim bir gelişme olacağını tüm bölge halkları ve hatta dünya halkları çarpıcı bir biçimde görmüşlerdir. Sonunda bölge üzerinde hegemonyaya götürecektir. Bu ittifakla petrol, su yollarının üzerinde olduğu kadar, coğrafyalarının bir yandan Orta Asya'ya, Orta Asya'dan tutalım Balkanlara, tüm Arap dünyasından Kafkasya'ya kadar, bir hakimiyeti öngörmektedirler. Kendileri de bunu açıkça belirtmektedirler.

Dolayısıyla bu ittifakı sıradan bir ittifak olarak görmemek gerekiyor. Uzun vadelidir. Aşama aşama gerçekleştirmeye doğru bir taktiğe sahiptir. Günümüzde de bu ittifak sonderece Ortadoğu'yu karıştırmaktadır. Son Körfez bunalımı da bu ittifakın bir sonucudur. Ama birçok taktik geliştirildiği için esasta tüm bu gelişmelerin altında yatan bu ittifak net bir biçimde görülmemektedir. Bu ittifak, ileride de günümüzün krizlerine benzer birçok krizi yaratır. Bu krizlerden kendi hegemonyalarını güçlendirerek çıkmayı deneyecekleri açıkça görülecektir.

Al-Aouge: Son dönemde Almanya size yönelik tutumlarını hafifletmiş gibi görünüyor. Bunun nedenleri nedir? Mevcut durumda Almanya ile ilşkileriniz var mı?

– Almanya gerçekçi olmayan bir biçimde özellikle ABD'nin dayatmasıyla, yine Türkiye'nin dayatmasıyla bizi "*terörist*" olarak değerlendirmişti. Almanya son zamanlarda bu yaklaşımdan hiçbir çıkar sağlamadığı gibi, kendi içinde de daha fazla zorlanacağını görmüştür. Yine TC'nin göçleri sürekli geliştirmesinin ve bu arada kara para ticareti ve uyuşturucu ticaretini yönlendirilmesiyle, bütün bunların Kürdistan'daki kirli savaştan geçtiğini gördüler. Böylece bu politikada ısrar etmenin aleyhlerine olacağını farkettiği için bizimle ilişkilerini yumuşatması kadar, Kürt sorununda da siyasi çözüme gidilmesi çıkarlarına olacağı için böyle bir adımı attılar. Almanya tamamen kendisi için çok büyük sorunlar yumağına yol açan Kürt sorununu kendi kaynağında siyasi olarak çözmenin gerekli olduğunu gördü. Bunun bir adımı olarak PKK'ye yönelik "terörist" iddiasından geri bir adım atıp daha dengeli ilişkiler kurma kararına da varmıştır. Önümüzdeki süreçte bunun daha da gelişim göstereceğini söyleyebilirim.

Al-Aouge: ABD ile ilişkiniz var mı? Eğer yoksa bunun nedeni sizden mi, ABD'den mi kaynaklanıyor?

– ABD ile ilişkilerimiz yoktur. Biz buna açık olmakla birlikte, ABD'nin bölgesel çıkarları ve bu temelde de Türkiye ve İsrail ile olan çıkarları nedeniyle bizim en katı bir biçimde terörist olarak ilan edilmemizi gerektiriyor. İlişkilerin gelişmeyişinin önünde en temel engel budur. Kaldı ki, ABD bizim terörist olmadığımızı biliyor. Bize gelen bilgiler de böyledir. Fakat "*bölgesel çıkarlar gereği PKK'yi sonuna kadar mahkum etmek zorundayız*" diyor. Bu çok insafsız ve haksız bir yaklaşımdır.

Al-Aouge: Kürt savaşı günümüzde bu kadar büyüyerek gündemleşmesine rağmen, uluslararası güçlerin bu sorunu çözmeme ve Birleşmiş Milletler'e götürmeme durumları var. Bu durum kimden kaynaklanıyor?

– Her iki taraftan kaynaklanıyor. Kürtlerin kendi içindeki parçalanmışlıkları, güçlü bir diplomasiye sahip olmayışları belirleyici olmakla birlikte, Kürtlerin uluslararası alanda da sırtlarını dayayacakları bir devlet yoktur. Çünkü hiçbiri az-çok Türkiye ve İsrail ile çıkarlarını bozmak istemiyorlar. Çıkarları bozulanlar da bu devletlerden korktukları için Kürt meselesinde güçlü bir biçimde destek rolünü oynamak istemiyorlar. Dolayısıyla uluslararası alanda bir çözümsüzlük vardır. Aslında Kürtler çözümü çoktan haketmişlerdir. Maalesef mevcut çıkarlar gereği Kürtlerin çok haklı olduğu davalarının Birleşmiş Milletler'e götürülmesi engellenmektedir. Ne zaman Türkiye ile çıkarları çok sarsılırsa ve bunlardan duydukları korkular aşılırsa, Birleşmiş Milletler'e meselenin götürülmesi daha da kolaylaşacaktır. Şüphesiz Kürtlerin kendi içindeki birlikleri de bu süreci hızlandıracaktır.

Al-Aouge: Türk-İsrail işbirliği ışığında Kürt ve Arap ilişkilerinin tarihsel sonucu ve gelecekteki ilişkisine nasıl bakıyorsunuz?

– Nasıl ki Türk ve İsrail işbirliği stratejik ve çok önemli bir ittifak ise, bunun karşısında da en gerçekçi ittifak Kürt ve Arap ilişkilerinin tarihte olduğu gibi günümüzde yenilenerek güçlü bir ittifaka dönüştürülmesidir. Araplar Kürdistan'ı hep Arap yarımadasını koruyan bir hilal ve kalkan olarak değerlendirirler. Bu doğru bir yaklaşımdır. Araplar kuzeyinde Kürtlerin varlıklarıyla korunmadıkça varlıkları her zaman büyük bir tehlike içinde olacaktır. Dolayısıyla Arapların kuzeyinde Türkiye'den kaynaklanan büyük bir tehlike vardır. Buna karşı gösterilecek en iyi tutum; Arap-Kürt ittifakına yeni bir anlayışla eğilmek ve bunu gerçekleştirmektir. Unutmamak gerekir ki, Yavuz Sultan Selim Kürdistan'dan aldığı güçle Şam'ı ve Kahire'yi, dolayısıyla tüm Arabistan'ı dörtyüz yıl boyunca gerileten bir sömürgecilik sistemi içine aldı. Günümüzde de buna benzer bir saldırı vardır. Ve yine Kürt işbirlikçileriyle bu gerçekleştirilmek isteniyor, hem de İsrail ile birlikte. Eğer Araplar bu temelde bir Kürt ittifakına yönelmezlerse çok daha kötü kaybedeceklerini bilmek zorundalar. Bunun anlaşıldığına inanıyoruz. Önümüzdeki süreçte giderek somut ittifak düzeyine gelecek Kürt-Arap ilişkileri daha da somutlaşacaktır.

Al-Aouge: Ondört yıllık silahlı savaşımınızın kazanım bilançosu nedir?

– Her şeyden önce kazanılmış bir halk gerçekliği yaratılmıştır. Kürt kimliği dünyaya az çok kabul ettirilmiştir. Ve Ortadoğu halkları için bir devrimci esin kaynağı yaratılmıştır. Ve eğer bu özellikleri tam başarıya doğru giderse Kürt halkının kazanması temelinde eşitlik ve özgürlüğün öngörmesiyle bölge halklarının tarihinde bu savaşımın büyük bir değer kazanacağına inanmaktayız. Bunu başardığımıza da her zamankinden daha fazla eminiz.

Yeni hamle döneminde legal sahanın önemi ve görevlerimiz

Kani Yılmaz

Tarihi süreçler, sıradan pratik ve sıradan sorumluluklarla karşılanamıyor. Bütün insanlık tarihi ve Kürdistan özgürlük mücadelesi gerçeği, bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Şöyle geriye dönüp PKK öncülüğündeki mücadelenin gelişimine ve bu gelişimin hangi tarihi çıkışlarla gerçekleştirildiğine, bu çıkış dönemlerinin nasıl kişiliklerle başarıya ulaştırılabildiğine bakarsak; hem bu gerçeği daha doğru kavrayabiliriz ve hem de içinden geçtiğimiz süreci, bu sürecin tarihsel özelliklerini daha açık görebiliriz.

Çıkışından bugüne PKK; Gelişimine paralel olarak, her döneme o dönemi karşılayacak anlamlar yüklemiştir. İlk çıkışta önderliğin dilinden ifade edilen iki sözcük bir taraftan Kürt halk gerçekliğini ve düşmanın durumunu ortaya koyarken, bir taraftan da bugüne varan kesintisiz mücadelenin manifestosu oluyordu. Ardından Kürdistan'a dönüş, ideolojik-politik hattın halka taşırılması ve silahla korunması sloganlaştırılarak pratiğe yön verildi. Sonraki yıllar; devlet ve işbirlikçi çetelere karşı mücadelede ifadesini buldu. Partileşme süreci ise; Kürt halkının kötü kaderinin tersyüz edilmesi, başaşağı giden halk tarihimizin tersine çevrilmesi gibi bir anlama gelmekteydi. Ardısıra yaşanan 12 Eylül sürecinin direnişle cevaplanmasının adlandırılması, 15 Ağustos tarihinin bir ulusun diriliş tarihi olarak dile getirilmesi, özgürlüğe gidişin çok büyük ve çok belirleyici kilometre taşları olarak anlam buldular.

Sonraki amansız mücadele yılları; bazen "*bir parça özgür vatan toprağı*", bazen düşmanla hesaplaşma ve seferberlik süreçleri olarak dile getirildiler.

İçinde yaşadığımız bu dönemi; bütün bu yaşananların da toplamı olarak çok tarihi bir süreç, çok tarihi bir dönemeç olarak dile getirmek kesinlikle doğrudur.

Bu gerçek, hem bizim açımızdan ve hem de Türk devleti açısından böyledir. Türk devletinin başlattığı topyekün savaşı ve PKK'nin savaş sahaları başta olmak üzere tüm mücadele alanlarına büyük partileşme hamlesini dayatması ve tüm pratiği sonuç almanın dışında pratik saymayacağını açıklaması, kesinlikle böyle anlaşılmalıdır.

Bu dönemde düşmana en fazla cevap verebileceğimiz, düşmanın ciddi şekilde rahatsızlık duyduğu ve bastırmak için akla gelebilecek her yöntemi denediği mücadele sahalarımızdan biri de büyük bir kitlemizin yoğunlaştığı ve devrimci-demokratlarla beslenebilecek legal faaliyet sahasıdır. Legal-politik çalışmayı, dönemini dikkate almak, özellikle de şimdi önemsemek gerekiyor. Bu çalışma, sadece halkımızın özgürlük mücadelesini ve onun savaşını desteklemekle sınırlı kalmıyor, aynı zamanda uluslararası alanı oldukça etkileyebiliyor. Yine bu alan, düşmanın en fazla deşifre edilebileceği ve zorlanabileceği alanların başında geliyor. Halkımız ve mücadelemiz açısından, 1998 Newroz'unda yaşananlar ve ardısıra gelişen sınırlı eylemlilikler bile tek başına, bu sahanın oynayabileceği rolü, bu rolün çapını ve yaratacağı sonuçları ortaya koymaya yetiyor. Yine devletin bu alana bu kadar yönelmesi ve etkisizleştirmeye çalışması da bu çalışmadan ne kadar korktuğunu göstermektedir. Psikolojik savaş başta olmak üzere, Türk halkını giderek daraltan şoven çember içinde tutma gayretlerinin ve çeteci pratiğin en fazla burada açığa çıkarılabileceği bilinmektedir. Faaliyetle ve insanla oynamak kadar, şiddet başta olmak üzere her türlü yöntemi en gözükara şekilde uygulamaktan geri durmadığını da sürekli görebiliyoruz.

Bütün bunların kuşkusuz sebebi var. Bu sebep tartışmasız olarak, kendisinin tüm geleceğini etkileyecek olan bu süreci kaybetmeme çabası olarak izah edilebilir.

Biz bu gerçekten yola çıkarak, yazımızın başında, bu tür tarihi süreçlerin sıradan tutumlarla cevaplanamayacağını ifade etmeye çalıştık. Eğer gerçekten bir tarihi süreç yaşanıyorsa -ki yaşanıyor- ve bu süreçte legal sahanın öncelikli bir yeri varsa -ki var- o halde; duruşumuz başta olmak üzere, bütün pratiğimizin bu önceliği ne ölçüde karşıladığını tartışabilmeliyiz. Kişilik ve yaşam boyutunda kendimizi örgüte ne kadar yatırdığımıza kadar tüm gerçeğimizi yeniden sorgulayabilmeliyiz. Doğru yaşamayan, her konuda gerekçe üreten, bireysel kaygılarına pek çok şeyi kurban eden, ama bunun yanında keskin söylemi de terketmeyen kişiliğin, kendisini ve mücadeleyi aldatma-yanıltma boyutuna varan tutumunu hiç çekinmeden orta yere serebilmeliyiz.

Öte yandan halkımız; Zafere her zamankinden daha hazır, özgürlüğün eylemcisi olmaya ve bedelini ödemeye her zamankinden daha hazır. İnanıyor ve bizlerin tutumunda, pratiğinde bunun öncülüğünü görmek istiyor. Bu çok ciddiye alınması gereken bir çarpışmadır ve şimdi yaşadığımız bu tarihi süreç, gelecekte kimin sonuca ulaşabileceğini çarpışmanın sonucunda ortaya çıkaracak kadar önem arzediyor.

Bu süreci pratiği ile hedefe kilitleyecek olanlar, zafere taşıyacak olanlar, legal -metropol- sahada ne yapıyorlar, bu duyarlılığın gerçekten neresindeler?

Son dönemde atılması gereken bazı adımların sonucuna bakınca, yukarıdaki soruya iç rahatlığıyla olumlu bir cevap vermek zor.

Çünkü halkımız, metropoller başta olmak üzere tüm legal sahada adeta ayağa kalkmak istiyor, ama onun yöneticisi önüne engel olarak dikilebiliyor. Şu legal sahanın, bu alanının başında bulunuyor, ama düşmanın beyninde yarattığı sivilleşmenin de sonucu olarak zamanının çoğunu kahvehanelerde ve benzeri yerlerde geçirmekten geri durmuyor. Ortamın uyuşturan, düşünceyi muğlaklaştıran ve bozan, pratikten uzaklaştıran havasına kendisini kaptırmaktan kurtaramıyor. Uykusu kaçacak kadar görevler ve yapılması gerekenler üzerinde kafa yormuyor, rahatsızlık duymuyor, yoğunlaşmıyor. En önemlisi çok sıradan kişisel ya da ailesel nedenler yüzünden, ortaya çıkabilecek önemli gelişmelerin önünde ya engel oluyor, ya da kendinde tıkamaktan çekinmiyor.

Kurumun başına geçen, örgütten çok kendisini konuşturuyor. Bir alanın merkezinde yer alanlar üstlendikleri sorumluluğun gereğini, halkın özgürlük mücadelesi için elle tutulur sonuçlara dönüştürmekten çok, gündeme ilgisiz çok tali şeylerle uğraşıyorlar. Eleştiri aldığında çok ilkel bir tarzda bunu güven meselesi yapmaktan çekinmiyorlar. "Çok bildiklerini", "en doğrusunu bildiklerini" iddia ediyorlar ve hatta yapılan bazı müdahalelerden duydukları rahatsızlığı dolaylı da olsa dile getirmekten çekinmiyorlar. Ama bu kadar hayati bir döneme cevap verememenin, gereklerini yerine getirememenin bir hesabı olması gerektiğini düşünmek dahi istemiyorlar.

Tabii yanıbaşlarında, örneğin Antalya'da yoldaşlarının cesetleri parçalanarak ve o çukurdan bu çukura taşınarak en duyarlı değerlerimizle oynanıyor. Kuşkusuz düşman bunları, bizi yıldırmak için yapıyor. Özel savaşın bütün kameralarını ve kalemlerini bu amaçla kullanıyor. Korucu "baba" ile gerilla "oğulun" çatışmasını, "gerilla cesetlerine mezar bulunamıyor" propagandasını bilerek yapıyor. İstanbul'da, Bolu'da sivil faşist çetelerini Kürdistanlı öğrencilere saldırtarak, legal parti yöneticilerini hapse atarak veya pek çok tehditi demoklesin kılıcı gibi başlarında tutarak, onları işlevsiz bırakmaya ve bu sahadan gelebilecek özgürlük yönelimlerinin önünü bilinçli olarak kesmeye çalışıyor.

Doğru, düşman elinden geleni yapıyor, daha da yapacak. O halde hem bütün yapılanlara cevap anlamında ve hem de halkımızın ve özgürlük mücadelesinin beklentileri anlamında biz de elimizden geleni gerekçelere sığınmadan yapmak durumundayız.

Ulusal kurtuluş mücadeleleri tarihi bize, sıcak savaş cephesinin gerisindeki tüm mücadele cephelerinin ne kadar önemli olduğunu göstermede zengindir. Düşmanın güçleri en iyi bu sahada parçalanabilir. Düşman en rahat bu sahalarda teşhir edilebilir. Bu sahalar mücadelenin ateşleyicisi, moral cephesi işlevini en iyi şekilde görebilirler. Dünyanın gözleri bu sahalardan Kürdistan'a çevrilebilir, dünyaya kapatılan Kürdistan, buradan yüklenilerek açılabilir. Savaşın bütün lojistik desteği buradan sağlanabilir, gerilla ordusu buradan beslenebilir. Düşman uygulamalarının bütün belgeleri, materyalleri ve canlı tanıkları bu sahadan dünyaya ulaştırılabilir. En çarpıcı olanı; Filistin örneğinde görüldüğü gibi, çocuğu-yaşlısı ile sürekli bir serhildan gerçeği burada gerçekleştirilerek zafere ulaşmak en kısa sürede sağlanabilir.

Bunlar pratikte yapılması gereken ve yapıldığında muazzam sonuçlar yaratabilecek şeylerdir.

Bir de ertelenmeden alınması gereken örgütsel tedbirler vardır. Her şeyden önce, oldukça disiplinli, mücadelenin resmiyetinin aşınmasına izin vermeyen ve halkın mücadeleye yansıyan otoritesini tüm yaşama ve ilişkilere yansıtabilen bir yapılanma içinde hareket edilmelidir.

Bu zengin potansiyel eğitilerek her sahanın ihtiyacı olan kadro ve hiçbir boşluğa fırsat vermeyen yedekler hazırlanabilir.

Bütün alanlar arasında çok verimli, birbirini tamamlayan, gizliliği unutmayan bu anlamda hiçbir keyfi tutuma fırsat tanımayan, karşılıklı koordineler yaratılabilir. Özgürlükler unutulmadan, ama özgünlük adı altında halkımızın genel özgürlük mücadelesinden de hiçbir şekilde kopmadan en yaratıcı ulusal bağ, bütün çalışmalara hakim kılınabilir. Yazanın dili, konuşanın üslubu, yöneticinin pratiği, kazanmanın dışında hiçbir şekilde kabul edilmeyebilir.

Özgürlük mücadelesinin şu sahası, bu sahası diye bir ayırım olamaz. Özgürlük mücadelesinin görevlerinde şu ya da bu gerekçeyle bahanelere sığınılamaz. Örneğin "ben tıkandım" denemez, "hareket alanım dar" denemez. Bunu diyenler, Sema Yüce yoldaşın dört metrelik hareket alanı içinde, bu tarihi süreçte nasıl rol oynadığına bakmak zorundalar. Sadece yapılması gerekeni söylemek, eksikleri sıralamak, görev ve sorumlulukları hatırlatmak yetmiyor. Kendimize tam anlamıyla güvenmemiz, inanmamız gerekiyor.

Şu anda yeryüzünde sürdürülen en büyük özgürlük mücadelesine sahibiz. Önderlik gerçeğimiz, coğrafik büyüklüğümüz, nüfus yoğunluğumuz, askeri ve örgütsel gücümüz, uluslararası prestijimiz ve yaratılan kurumlarımızla hiçbir biçimde yenilgiye uğratılamayacak bir hareketiz. Üstelik tarihimizde belki de ilk defa milyonlarca Kürdistanlı'nın fedakarlık temelinde en aktif desteğini almış durumdayız. Bu kadar büyük bir hareketin mensupları, şehitler ordusunun büyük manevi desteğini ve mücadele geleneklerini de arkalarına aldıklarında en inanılmazı dahi başarabileceklerine inanmalıdırlar.

Kuşkusuz devlet metropolde hayli deneyim kazanmıştır. Telefonları dinlemekten, izlemeye, kafa bulandıran söylentilerden, polis sızdırmaya ve adam devşirmeye kadar pek çok şey yapmaktadır. Bu gerçeği görmezden gelmemeli, ama sanki her şeye hakimmiş gibi yanlış bir duruma da düşmemeliyiz. Bizim için asıl olan; mücadelenin sadece savaş -ki en belirleyici olanıdır- veya başka bir alanla değil, tüm alanların yüklenmesiyle kazanılabileceğidir. İşte bu yüzden hiçbir gerekçe veya düşman yönelimi, metropol ve legal sahanın rolünü oynamasından bizi alıkoymamalıdır. Metropole gelen büyük kitlemiz, savaşı yaşamış, büyük acılara katlanmış, birçok yakınını şehit vermiş ve geldiği metropolde de düşmanın her türlü baskısını sürekli yaşamında hisseden bir kitledir. Buna cezaevlerindeki onbin yoldaşımızı da eklemeliyiz. Bu yoldaşlarımız çok şanlı bir direniş geleneğini temsil eden, devrimimizin temel güçlerinden biridir ve oldukça deneyimlidir. Bütün bunlara olanaklarımız da eklenirse, sadece belirli rolleri oynama değil, özellikle bu dönem zafere gidişin önünü oradan açabiliriz.

O halde sıradan günler yaşamadığımızı bilmeli, boşa geçirecek tek dakikamız olmadığını akıldan çıkarmamalı, gece-gündüz görevler üzerinde yoğunlaşmalı, yaratıcı ve kararlı olmalı, yaşamımızı bu zorlu günleri karşılayacak ve kazanacak tarzda düzenlemeli, kendimizi güçlü örgütlemeli, sadece kendimizle sınırlı kalmadan tüm çevremizden, yani genelden de sorumlu olduğumuzun bilincinde olmalı, önderliğimizin büyük çabasına layık olmak kadar, PKK'nin usta uygulayıcıları haline gelebilmeliyiz.

PKK V. Ortadoğu Konferansı Kararları - II -

YAJK'a ilişkin alınan kararlar

Önderliğin yoğun güven ve emeği, yüce şehitlerimizin toplam ifadesi olarak açığa çıkan YAJK; kadını açığa çıkarma, bilinçlendirme, yeniden varetme ve güç haline getirme hareketidir. Bu nedenle kendini en iyi ifade etme ve amaca kilitlenmenin gereği olarak açığa çıkan ordulaşmayla askeri çizgide derinleşerek en dorukta savaşan, öncülük yapan, bunun gereklerine ulaşma çabası içinde olan bir kurum olma gerçeği vardır. YAJK toplum dışı edilen kadını tekrar topluma malederek öze dönüşü başlatan bir hareket olması itibariyle özgürlükçü yaklaşımlar sahibi olmak gibi bir role sahiptir.

YAJK, Kürdistan'daki kadının özgürlük boyutunu geliştirdiğinden hem bilimsel, hem de moral güç olarak hayatidir. Bununla bağlantılı olarak siyasi-askeri düzeydeki bilinç zayıflığı kadar, irade, tutku, ufuktan yoksunluğu aşmak için de en büyük silahtır. Hem somuttur, hem tarihidir. Tarihi olduğu kadar güncel-sosyal, tüm tutuculukları yıkmanın yanısıra askeri-siyasi iradenin geliştirilmesi gibi bir öneme sahiptir. Yani toplumsal hastalıklarımızın tedavi aracıdır.

Gerçekleştirilen I. Ulusal Kadın Kongresi ve Konferansı kapsamında, örgütsel siyasal ve askeri anlamda belli bir derinlik ve planlamaya ulaşılmasına rağmen, açığa çıkan pratik sonuçlar, bu toplantılarımızda ele alınan düzeyde gelişmelere denk düşmemiştir. Gelişme sancılarının yoğun yaşandığı bu dönemlerde erkekten doğru temelde kopuşu sağlama çabası ve özgüç ilkesine dayalı gelişmelerin yaşanmasıyla birlikte doğru bir cins ve sınıf bilincine ulaşmama, askeri çizgide netliğe kavuşamama ve yürütülen savaşa denk bir kadroyu yaratamamanın sonucu olarak erkek karikatürlüğü, işbirlikçi eğilimler ve yanlış iktidar yaklaşımları da uç düzeyde açığa çıkmıştır. Geri kadın tutumlarıyla kendisine iktidar olarak gördüğü erkeği temel alıp '*güç*' olmaya çalışan, ona dayanıp geleneksel yaklaşımları en üst düzeyde yaşatarak, partinin ideolojik ve askeri çizgisine ters bir pratik sergileyen ve kendi cinsine ihanet içinde olan işbirlikçi eğilim tahlil edilerek açığa çıkarılmış ve mahkum edilmiştir. Tüm bu anlayışları aşma çabasına giren YAJK savaşçıları, belli bir anlayışla, askeri ve siyasi çizgide önemli halkaları yakalamada, özgüven ilkesini geçmişte olduğundan daha fazla benimseyerek kimliğini temsil etmeye yakın bir doğrultuya girerken; erkekten kopuşu doğru zeminlere oturtamadığından içe kapanık, kendisiyle sınırlı ve erkeğe karşı kaba savaşı esas alarak, ustalıklı bir yaklaşımdan uzak tutumların sahibi de olmuştur. Yine savaş zeminiyle güçlü bağlar oluşturulamadığından doğru bir yönlendirme gerçekleşmemiştir.

Doğru bir cins ve sınıf savaşımının yaratılmasındaki zayıflıklar, iki cins arasında birçok kez ilkesiz uyumun yaşanmasına neden olmuştur. Egemenlikçi anlayışın en fazla tercih ettiği yaklaşım da bu olmaktadır. "*Savaşın olmadığı yerde gelişme olmaz*" belirlemesine rağmen cins içi uzlaşma da gündeme gelmiştir. Dış yönelim ve saldırılara karşı geliştirilen savunma tarzı içte bir uzlaşmayı doğurduğu gibi, çelişkileri dondurarak kadın cinsinin gelişimi açısından ciddi bir geriliğe neden olmuştur.

Egemen erkek ve köle kadın geriliğinden kaynaklı yaklaşımlar, özgürlükçü tutumlardan uzak pratikler sergilerken, YAJK kurumu bireylerle aynılaştırılmış, dolayısıyla bireylerin zayıflıkları kuruma maledilerek kurum yıpratılmak istenmiştir. Yine kadını kendi iktidarına alet eden anlayışlar savaş sahası ve örgütlenme alanlarında engel durumuna getirilmek istenmiş ama teşhir edilerek bu türden geriliklere karşı yoğun bir savaşa girilmiştir. Bunun yanısıra erkek egemenlikli anlayışlar "*parti-erkek*" formülüyle bir sapma içerisine girerken, bu türden geriliklere verilecek en iyi cevap, kadın çalışmalarında partileşme düzeyini yükseltmek olacaktır. YAJK'ın önümüzdeki süreç itibariyle temel hedefi budur.

Yine YAJK çalışmalarında, bazı kurumlarla pratik birliktelik belli bir çerçeveye oturtulamadığı için, sık sık karşı karşıya gelinerek yapıların bölünmesi, önyargıların gelişmesi durumu açığa çıkmıştır. Bu anlamda sonuna kadar ordusal faaliyetlerde bulunması gerektiği bilinmektedir. Bunun üzerinde daha fazla durmak yerinde olacaktır.

İç sorunların önünü almakta bile yetersiz kalan örgütlülük düzeyi, partimize dayatılan tüm iç ve dış çeteciliklerin, grupların zemini olmaktan kurtulamamış, tasfiyecilik anlayışına doğru cevap olunamamıştır. Bu anlamda bir kez daha cins ve sınıf savaşımının doğru kavranması gerektiği, aksi takdirde boşluklara geriliklerin oturtulacağı anlaşılmıştır. Ancak gelinen aşamada her açıdan netleşme zemini de doğmuştur.

Kadın ve zafer ilkesine dayalı olarak YAJK, önümüzdeki süreçte tüm kadın geriliklerinin yanısıra, erkek egemenlikli anlayışları mahkum ederken, kendisini savaşta aktif kılacak bir uzmanlaşmaya kavuşturup, yaşamın inşa gücü olması gerçeğine denk düşecek şekilde savaşın da motor gücü haline gelecektir. Kendisini bu temelde ele alıp sistemini güçlendirme, tüm çalışma sahalarında hakimiyetini geliştirerek bütünlük içinde çalışma ve anı belirleyebilme yeteneğine sahip olarak politik sanata erişme zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Bunun için;

Kadın Kongresi ve Konferansı'na ek olarak;

1- Ortak ruh ve birlik için yanılgılı özgürlük anlayışlarının yerine Zilan özgürlük anlayışının ve çizgisinin hakim kılınmasını,

2- YAJK ordulaşmasının gelişmesi için tüm yapıda cins bilincini, partileşme ve ordulaşma gerçeğiyle bağlantılı tarzda geliştirecek eğitimlere ağırlık verilmesini,

3- YAJK'ın askeri-siyasal faaliyetlerinin geliştirilmesini, bunun sonuçlarının parti dışına da, özelde geniş kadın kesimlerine, genelde kitlelere taşırılması çalışmalarının derinleştirilmesini,

4- YAJK'ı bireylerin denetiminden ve yine bireyselleştirilmesinden korumak için kadın ideolojisinin oluşturulmasını,

5- Genel ordu hiyerarşisi içerisinde YAJK çalışmaları adına birliği bozacak davranış ve tutumlardan kaçınılmasını,

6- Dayatılan marjinal ve işbirlikçi kadın anlayışlarının teşhirinin hızlandırılmasını,

7- YAJK belgelerinin tüm kadın gücüne ulaştırılmasını ve kitleye taşırılmasını karar altına alır.

Sosyalleşmeye ilişkin alınan kararlar

İçinde bulunduğumuz dünya, bölge ve ülke gerçekliği sosyalleşme savaşını, bu doğrultuda sınıf savaşını her zamankinden daha önemli kılmaktadır. Emperyalizm ve Türk sömürgeciliği daha da üst boyutlarda çarpık bir sosyal saldırı içerisindedir ve marjinalleşme politikası da önemli oranda bu çarpık sosyalleşme gerçekliği üzerinde yürütülmektedir. Bu anlamda sosyal savaşımı kapsamlı ele almak bir zorunluluktur.

Partimiz sosyalizmin, yeni yaşamın ilişki biçimlerinin öncülük düzeyinde yaşamsallaştırılmasını temsil eder. Bu anlamda bir militan, partinin ideolojik, politik ve askeri çizgisi doğrultusunda kendi kişiliğine, kültürüne yön vermek durumundadır ve bu da her tür sınıfsal, cinsel, ulusal, mezhepsel sömürüye, eşitsizliğe karşıtlığı ifade eder. Dolayısıyla sosyalleşmede uluslar, sınıflar ve cinsler arası karşıtlığı ve eşitsizliği ortadan kaldıracak bir yaklaşım ve günün gerçekliğine denk bir kültürleşme, ilişkilenme, folklorik gelişme, ahlaki yücelme temeldir.

Devrimimizin ulusal kurtuluşçu, yine enternasyonalist karakteri ne kadar derinse, sosyal yönü de o kadar derindir. Bu, tarih boyunca gelişen bütün devrimlerin insani özünü, toplumsal ilerleme anlamında büyük atılımları kendisinde yoğunlaştırmasından kaynaklanmaktadır. Bir anlamda bizde temel ölçü, insan-kişilik faktörünün, dolayısıyla da sosyalleşmenin gelişim ölçüsüdür. Bu, aynı zamanda devrimi ve kazanımlarımızı korumanın en temel güvencesidir.

Partimizin savaş ve devrim perspektifi salt "*yıkma*" eylemini hedeflemez. Aksine, eskiyi ve köhnemiş olanı yıkarken, yerine "*yeniyi*" ve geleceğin tasarılarını şimdiden yerleştirmeyi amaçlamaktadır.

Bu anlamda da sosyalleşme perspektifi, sanıldığı gibi kadın-erkek ilişkileri ve bu ilişkilerin boyutu ile sınırlı değildir. Aksine yaşanılan çevrenin, doğanın korunması; tarihsel ve kültürel değerlerin açığa çıkarılması, geliştirilmesi ve korunması gibi amaçları kapsar. İnsanı ve insanın mutluluğunu amaçlayan partimiz, bir yandan özgür insanı yaratma eylemini gerçekleştirirken diğer yandan doğayı, tarihi, sanatı ve kültürü en saf ve doğal haliyle insanın mutluluğu için açığa çıkarmaktadır.

Sosyalleşme kısaca kayıp tarihin, çalınmış kültürlerin, kulaklardan silinmiş melodilerin yeniden yaratılması ve insanlararası eşit, özgür ve ilerletici ilişkilerin geliştirilmesidir.

Devrimimizin insana yaklaşımı bağlamında özünü, derinliğini gösteren en önemli gelişmelerden biri, kadının özgürleşmesine gösterilen önemdir. Bu konuda yürütülen çalışmalar Parti Önderliğimizin yön vericiliğinde temsilini bulan bilimsel sosyalist yaklaşımdır. Kadın cinsinin tüm tarihsel sorunlarının Kürdistan kadınının şahsında, yine erkek egemenlikli anlayışların Kürt erkeğinin şahsında çözümlenmesi çabası devrimimizi evrenselleştiren boyutta ve önemdedir. Bu çerçevede ele alındığında en fazla kadının ve erkeğin partileşerek, ordulaşarak özgürleşmesinde gerçekleşme imkanı bulur. Kadın-erkek özgür ilişkilenmesi bu şekilde ele alınabilir.

Sosyalliğin en önemli göstergesi, sosyal yaşamda, çalışmada, üretimde eşit ve özgür iradelerin katılım düzeyidir. İradelerin katılımı ve kendisini ifade etme düzeyidir. Üslupta, hitapta, yoldaşa yaklaşımda, hatta her davranışta parti ölçülerini, herkeste saygınlık ve sevgi yaratacak düzeyin sergilenmesidir. Bu anlamda konferansımız, yaşamı yaratan savaş gerçeği karşısında ölüm çizgisinin dayatılmasını mahkum eder. Bunların karşısında kişilikte ve yaşamda söz, karar, eylem düzeyinde parti ideolojik ve politik çizgisi ile donanım, bunu örgütleme ve savaşma gücü, bu anlamda yoğunlaşmış bir devrimci duyarlılıkla sosyal, sınıfsal, cinsel savaşım yürütmek esastır. Sosyalleşme Mazlumlaşarak partileşme, Agitleşerek ordulaşma, Zilanlaşarak özgürleşmedir. Bu anlamda sosyalleşmenin temel ölçüleri:

– Önderliğe bağlılık ve onun yaşam felsefesine, tarzına, temposuna uygun hareket etmektir,

– Şehitlere bağlılık ve onların anılarını yaşatmaktır,

– Yoldaşlara bağlılık ve ortak çalışma ruhunu yaratmaktır,

– Halka bağlılık ve onun iradesini iktidarlaştırmaktır,

– Vatana bağlılık ve gerillayı sökülmemecesine toprağa bağlamaktır,

– Sosyalizme bağlılık ve her anı bilinçli emeğe dönüştürmektir,

– Maddi değerlere bağlılık, onu yaratan emeği sahiplenmek ve yüceltmektir.

Bu doğrultuda V. Ortadoğu Konferansımız;

1- Sınıfsal, ulusal, mezhepsel, cinsel her tür baskı ve eşitsizliğe karşı eşitlikçi ve özgürlükçü yaşam ölçülerinin geliştirilmesini,

2- Sosyalleşmeyi partileşme, ordulaşma ve savaş gerçekliğinden ayrı ele alan ve salt kadın-erkek ilişkisinde gören, bu anlamda kaba cinsellik düzeyine indirgeyerek saptıran her türlü anlayış ve eğilime karşı ilkeli mücadele edilmesini,

3- Partimizin devrimci sosyalitesinin kişiliklerde somutlaşmasını engelleyen tutucu, dogmatik, bastırmacı, boyun eğmeci, sekter, çaresiz, kaderci, bencil, bireyci anlayış ve tutumlara karşı, kişiliklerde iradeyi, yaşam gücünü, bu anlamda savaş gücünü açığa çıkaran sosyalitenin geliştirilmesini,

4- Dar cins, dar sınıf, dar ulus yaklaşımlarına, bölgecilik, ahbap-çavuşluk, ailecilik, eyaletçilik vb. gibi anlayışlara karşı özgünlükleri de geliştirecek yurtseverliğin, ulusallığın ve ilkeli örgütlülüğün esas alınmasını,

5- Yenilgili ruh haline, "*olmaz*" teorisine, ölüm çizgisine karşı yengi kişiliğinin ve onun yaşam ve savaş tarzının esas alınmasını,

6- Parti ideolojimizi ve onun yaşam tarzını temsil etmekten ziyade küçük-burjuva demogojik, lafazan yaklaşımların; aynı zamanda köylünün ideolojiden kopuk kaba pratikçiliğinin mahkum edilmesini,

7- Parti Önderliği şahsında yaratılan devrimci sosyal yaşam ölçülerinin halka da çeşitli araçlarla taşırılmasını karar altına alır.

Halk iktidarlaşmasına ilişkin alınan kararlar

Partimiz öncülüğünde TC'ye karşı verilen bu kutsal varolma ve imha olmama savaşı ile halkımızın beyninde, yüreğinde düşmanın kurumlarının yıkılışı ve işlevsizliği yaşanırken, TC'nin iktidarını sadece askeri, kontra, paramiliter güçlerine dayanarak yaşattığı bir gerçektir. Halk savaşımızın temel esprisi, savaşın basitten başlayarak iktidarlaşmayı parça parça oturtmasıdır. Bunu daha çok askeri başarıya dayandırma gerçeğinin kaçınılmazlığı kendisini dayatmaktadır. Bugün Botan, Zagros, Amed ve Güney'in bir kesimi yarı kurtarılmış askeri ve sivil alanları oluşturmaktadır. Buralara dayanarak bir Ulusal Meclis'in konumladırılması, Sürgünde Kürdistan Parlementosu'nun da kendisini yenileyerek ülkeye taşırılması gereği vardır. Ulusal Meclis'e dayalı devrim hükümeti zemini için IV. Ulusal Konferansımızda karar altına alınan askeri sahaların netleştirilmesi kararının temel alınması, ayrıca eyalet, il, ilçe ve köylere kadar özgünlüklerine göre örgütlendirilmesi gerekmektedir. Yine Ulusal Kongre çalışmalarının hızlandırılması önem kazanmaktadır. Yerel yönetimlere (belediyelerde) adımıza -deşifre etmeden- bazı kişilik ve çevreleri seçtirerek ağırlık verilmesi. Legal kuruluşları temsilen dar veya geniş meclislere gitmek, bu oluşumları halkın başta her türlü sorunlarıyla ilgilenen yönetim, öz yönetim organları biçiminde çalıştırmak önem kazanmaktadır. Bunun için;

1- Ulusal Kongre çalışmalarına ağırlık verilmesini ve sonuca götürecek biçimde sürdürülmesini,

2- Belediyelerde direkt ya da dolaylı halk temsiline gidilerek denetimin yerel yönetimlerce geliştirilmesini,

3- Legal sahada çeşitli kitle dernekleri, partiler vb. kurumların çalışmalarının illegal çalışmalardan ayrı ele alınması, illegal çalışmalarda ve Ulusal Meclis çalışmalarından farklı olarak Halk Meclisleri çatısı altında örgütlendirilmesini karar altına alır.

Güney Devrimi'ne ilişkin alınan kararlar

PKK V. Ortadoğu Konferansımız, Kürdistan'da devrim ve karşı-devrim savaşının kızgınlaştığı, ulusal olduğu kadar uluslararası bir boyuta eriştiği, özellikle 14 Mayıs işgali ile birlikte Kuzey-Güney devrimlerinin içiçeliğinin yaşandığı ve düşmanın tüm çabalarına rağmen yakıcı bir gerilla hamlesi ile karşılık verildiği zemin üzerinde gerçekleşmektedir.

Başını ABD'nin çektiği ve bölgemizde TC, İsrail ve işbirlikçi güçlerin de dahil olduğu bu son hamle, ulusal kurtuluş mücadelesinin şahsında 20. yüzyılın tüm devrimsel gelişmelerine dayatılan bir karşı-devrim hamlesidir. Özellikle son "*Körfez Krizi*" adı altında emperyalizm "*yeni dünya düzeni*"ni oturtmaya, Ortadoğu'da ulusal kurtuluş hareketlerinin ve ona dayalı gelişen radikal milliyetçi rejimlerin ve islamcı hareketlerin önünü alarak '50'li yıllardaki gibi işbirlikçi bir sistemi oluşturmak istemektedir. TC, emperyalizmle hareket ederek Irak rejimini çözmek, bunun için de sahte bir federalizmle Güney'i (Kürtleri, Şiileri, Türkmenleri) kendine bağlamak, hatta bu plan içine Musul-Kerkük gibi petrol sahalarını da katmak istemektedir.

Olası bir emperyalist müdahale fiili olarak gerçekleşmezse dahi, TC-Bağdat-Cento Paktı döneminde olduğu gibi Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı ittifakları yenilemek ve böylece devrimci mücadelemizi ezme niyetindedir.

TC'nin Güney işgali geçici değildir, daha da yaygınlık kazanarak devam edecektir. Bu anlamda da Güney-Kuzey devrimleri artık birleşmiştir.

Parti Önderliği, Güney Devrimi'ne ilişkin şu sloganı ortaya koymuştur: "*Ya devrim, ya hiçbir şey! Ya devrimci yaşamak, ya yaşamamak!*" Partimiz adına Güney'de yürütülen faaliyetlerde ağırlıklı olarak ilkel milliyetçiliğin etkisi altında sağ bir anlayış hakim olmuştur. İlkel milliyetçiliğin son tahlilde ihanete, küçük-burjuva devrimciliğin de reformizme kaymaktan başka bir seçeneği yoktur. Bundan hareketle Ortadoğu Konferansımız, Güney'deki gerilla savaşı-

mına ve kitle çalışmalarımıza partimizin ideolojik-politik devrimci hattının oturtulmasının zorunluluğunu vurgulamaktadır. Denilebilir ki Güney Devrimi'nin kaderi devrimci proleter kadro politikasına bağlıdır.

Partimiz; şanlı gerilla savaşı, yüzlerce şehidi, yine Güney halkının güveni ve yüzlerce gerillasıyla artık Güney'in de PKK'si durumuna gelmiştir. Güçlerimizin Güney halkına yaklaşımlarındaki tüccar anlayışı, yersiz cezalandırmalar, kitleyi basit lojistik ihtiyaçlarının giderildiği bir araç olarak görme anlayışı, Güney halkına güvensiz yaklaşımlar, birçok sahada halkın partiden uzaklaşmasına yol açmıştır.

Bununla birlikte örgüt yaşamına ve savaşa gelmeyen kişiliklerin halkın başına verilmesi, bu kişiliklerin partiden ve halktan adeta intikam alırcasına yarattıkları tahribatlar kitlenin hainler tarafından kullanılmasına, bazı alanlarda kitlenin hain güçlere peşkeş çekilmesine yol açmıştır. "*Halkla ilişkisi olmayan gerilla yenilmeye mahkumdur*" gerçeğinden hareket eden konferansımız, Güney halkına karşı uygulanan anlayış ve yaklaşımları mahkum eder, tüm güçlerimizi parti politikasına, kitle çalışmalarına hakim olmaya çağırır.

Yine Güney halkımızın özgünlüğü gözardı edilmeden PKK etrafında örgütlenmesinin hızlandırılması, gerilla güçlerimizin denetimindeki sahalarda bulunan kitleyi sosyal, siyasal, ekonomik, askeri olarak örgütlendirerek halk iktidarlaşmasının yaratılması, bununla birlikte Güney'deki ordulaşma çalışmasının büyütülmesi amacıyla savaşçı katılımının gönüllülük esasına dayandırılarak hızlandırılması gerekmektedir.

Daha önce Ninova'da bulunan halkımızın, halk cepheleşmesinde, Kuzey'in ve Güney'in birleşmesinde önemli rol oynağı bir gerçekliktir. Ulusallaşmanın ve demokratikleşmenin öncü gücü olan bu halka yönelik tüm düşmanca baskı ve saldırılar karşısında iç ve dış kamuoyu harekete geçirilmeli, bu halkımızın yaşama gücü sağlanmalıdır. Bu kitle gücümüzün yeniden Güney'de üslendirilmesi ve sosyal, siyasal, ekonomik yaşamının düzenlenmesi hedeflenmelidir. 14 Mayıs Güney Kürdistan işgali ile mücadelemiz şahsında tüm Ortadoğu halklarına dayatılan, başını ABD-TC-İsrail ve işbirlikçi hain güçlerin çektiği bu karşıdevrim hamlesine karşı, tüm bölge halkını içine alan anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-faşist, anti-feodal bir cepheleşmenin Ulusal Demokratik Kurtuluş Cephesi adı altında yaratılması bir zorunluluktur. Tüm Ortadoğu halkları ve ilerici güçleri ile bu temelde güçbirliği çabası içinde olunmalıdır. Güneyli işbirlikçi-ihanetçi güçlerin TC'nin ve diğer sömürgeci güçlerin politikası dışına çıkamayacağı ve iradesini ortaya koyamayacağı açıktır. Bu güçlerin TC ile birleşerek imha amaçlı üzerimize geleceğini gözardı etmeyerek, aynı zamanda bölgedeki özgünlüğü de esas alarak politik esneklik elden bırakılmamalıdır. Dışa bağımlı politika ve feodal aşiret yapısına karşı halka açılım ve gerekirse teke tek ilişki esas alınmalıdır. Gösterilecek politik esneklik, tehlikeli bazı çevreleri de etkisizleştirecektir. Yine işbirlikçiliğe yönelimde, bunların tabanının karşıya alınmaması, daha fazla kazanılması hedeflenmelidir.

Ortadoğu federasyonlaşması her kültüre, her milliyete, her politik düşünceye, her dine demokrasi tanıyan anlayış, ideolojimizin ve taktik hattımızın vazgeçilmez bir gereğidir.

'97 yılında çok değerli şehadetlerle Hewler direnişi gibi kahramanca direnişlerle Güney Kürdistan'da kazanılan mevziler derinleştirilmeli, gerilla ordulaşması ve gerilla savaşımı Güney'in tüm stratejik sahalarında yaygınlaştırılmalıdır.

Özel savaş, marjinalleşme, iç çetecilik ve UNİTA'cılığa ilişkin alınan kararlar

Tarihteki benzeri savaşlarda olduğu gibi PKK'nin TC'ye karşı yürüttüğü savaşta da askeri çarpışmanın sonuç vermediği alanlarda "*askeri olmayan yöntemlerle*" savaş başarısızlığa uğratılmak istenmiştir. Bu tarz savaşta askeri çatışma terkedildiği için değil, ama kendi başına askeri çatışmanın şiddeti yetmediği için insan yaşamının her alanına şiddetli yaydırılmıştır. İnsanın bilinci, duyguları, güdüleri yeni savaş alanları olarak belirlenmiş ve bu sahaya ağırlık verilmiştir. Bu bağlamda emperyalizm yeni savaş mantığını ele alırken "*ayaklanmaların nedeni askeri değildir, çözümü de salt askeri olmayacaktır*" ilkesinden hareket edilmiş, savaş beyinde ve yürekte kazanılmak istenmiştir.

Kürdistan'da bu yaklaşım tarihte eşine rastlanmamış bir boyutta yürümüş, Kürt bireyinin ulusal bilinci yerine ulus düşmanı bir bilinç, duygusunun yerine ilkel güdüler geçirilmiş ve sonuçta birey olarak bulunmayan, bir irade olmaktan uzak, kendini ifade etmekten aciz, görünüşte en güçlü, en ağa-paşa, ama özünde kendini yitirmiş, kendine karşı güvensiz, zavallı, çaresiz, örgütsüz, sistemsiz bir insan tipi yaratılmıştır. Bu insan tipi devrim saflarına akınca hem kişiliğinin objektif özelliklerinden ötürü düşmanı temsil etmiş, onu uygulamış ve hem de düşmanın rahatlıkla yönlendirebileceği bir pozisyonda olmuştur. Bu yaklaşımla düşman, parti içinde örgütsüzlüğü, güvensizliği, inançsızlığı yaymak istemiş ve bu anlamda ilk günden itibaren parti bu gerçekliğe karşı büyük bir savaş yürütmek zorunda kalmıştır. Bu durum ağırlıklı yoğunlaşma noktasını oluşturmuştur.

'90 sonrası süreçte düşman bir adım daha ileri atmış ve devrimin tasfiyesine yönelik daha aktif yaklaşımlar sergilemiştir. Birinci adımı gerillanın kitleyle bağlantısını kesme noktasında atmış ve bunun için bir taraftan kitleleri bize karşı düşmanlaştırma temelinde çeteleştirirken, öte yandan buna gelmeyen kitleleri vahşet dayatmalarıyla göçertmiş, köylerini yakmış ve adeta insansız bir Kürdistan yaratma çılgınlığına girişmiştir. Ardından gerillaya karşı, gerilla taktikleriyle bir savaş yürütülerek giderek gerilla belli noktalarda sınırlanmaya zorlanmış ve zamanla yozlaştırılarak teslim olması ön görülmüştür. Bir taraftan lojistik ambargosu konurken, öte taraftan gerillayı kendi denetimi altındaki kanallardan beslemeye girişmiş ve güçlerimizi denetime almak istemiştir. Öte yandan gerillanın kitleden kopuşu, onun güç büyütmesini de önlemiştir. Bu yalıtma politikasını genelde diplomatik sahada da partiye karşı yürütme çabasında olmuştur.

Düşmanın bu tip yaklaşımları sürerken, kadro, komuta döneme cevap verememiştir. '93'le beraber kendini "*erken iktidar anlayışına*" kaptıran komuta gücümüz, mücadelenin boyutlanmasıyla eski iktidarının elinden çıktığını görünce, düş kırıklığına uğramış, inancı kırılmıştır. Az bir kısmı çözümsüz kalarak düşmana savrulurken, ağırlıklı bir bölümü de kendini ölüme yatırmıştır. İşte parti içi çetecilik böylesi bir zeminden doğmuştur. Parti içi sınıf savaşımının doğru bir temelde geliştirilmemesi, parti ideolojisinin içselleştirilmemesi, bilinen ve sürekli mahkum edilen geriliklerin kendini yaşatmaya devam etmesi, dayatılan karşı örgütlenmeyle aktifleşip birçok ihanete ve kaçışa götürürken, parti içi netleşmenin de önünde engel olmaktadır. Bu zeminde düşmanın dayattığı psikoloji ve kişilikle marjinalliği hakim kılmaya çalışır, Garzan, Serhat pratik açıdan kitle-gerilla boyutuyla belli bir tasfiyeyi yaşarken, ardından da psikolojik boyutuyla yaklaşarak inançsızlığı derinleştirmeye çalışmıştır.

Eyaletçilik, bölgecilik, hatta adamcılık neredeyse savaşımımızı, hatta giderek parti bütünlüğümüzü bozmaya kadar varmıştır. Yine olumlu bir pratiğinden dolayı hak arayıcılığına girme, basit yaşam hakkını kendinde görme de parti yaşamını oldukça bozmuş ve zorlamıştır. Bu anlayışlar marjinal politikanın dayandığı ve çeteciliğe en büyük zemin teşkil eden anlayışlardır.

Düşmanın özel savaş politikaları, marjinalleşmenin tırmanmasının ardından gelişen çeteleşme zeminini görünce ona dayalı bir UNİTA'laşma sürecini geliştirmek istemiştir. Bu UNİTA'laşmanın özünü parti içinde partiye karşı savaş oluşturur. Bu amaçla çeteciliğin en ileri temsilcisi olan Zeki unsuru öne çıkmış ve partiye karşı tepkileri örgütlemek istemiştir. Bir taraftan tepkileri örgütlemek isterken, öte yandan kişilerin güdülerine, zorlanmalarına hitap etmek istemiştir.

Marjinalleşme ve çeteciliğin ideolojik zemini "*olmaz teorisi*"nde yatmaktadır.

İşbirlikçi-tasiyeci eğilim marjinalleşmeyi öncelikle ideolojiye dayatmıştır. Sözlü, yazılı anlatımlarda; günümüzde herhangi bir ulusun kendi öz dinamikleri ve özgücü ile devrimi gerçekleştiremeyeceği açıkça dile getirilmiştir. ABD'ye, İngiltere'ye, Almanya'ya ve TC'ye rağmen devrimin gerçekleşemeyeceği inancı geliştirilmiştir. Marjinalleştirme çizgisi bunun yerine taciz eylemlikleriyle düşmanı yıpratıp (!) ardından masaya oturma hayalleri ile savaşı durdurmaya çalışmıştır.

Parti içi özel savaş ve işbirlikçi eğilim, önceleri "bu insanlarla devrim olmaz" felsefesini açıkça yürütürken; korkunç bir kadro katliamı yaptı. Savaşa katılan gençleri, kadınları geri yolladı, büyümeyi engelledi.

Partinin dayatmaları karşısında daha fazla dayanamadı, "*olmaz*"da diretemedi. UNİTA çeteciliği kendisini ele verdi ve tasfiye oldu.

Her şeye rağmen bugün dönüp bu süreçlere baktığımızda her alanda sonuçta kazananın parti olduğunu görmekteyiz. Bir taraftan gerilla yeni açılım alanlarına yayılırken, öte yandan serhildan cephesinde yeni bir kabarış oluşmuştur. Parti içinde ise her zamankinden daha fazla bir anlayış netliği sağlanmış ve parti öncülüğü tepartı militan ve öncüleri ile kendini örgütlemesi en temel görevi olmaktadır.

Hedefler Programı Üzerine

PKK VI. Kongresi'ne giderken gerçekleşen V. PKK Ortadoğu Konferansı, günümüzde insanlık adına ilericiliği esas almış halkların birlikteliği doğrultusunda Kürdistan devrim çalışmalarını ele alıp çıkarılması gereken sonuçları belirlemiştir.

Başta güçlü bir devrim potansiyeli olan halkımız doğru bir parti öncülüğüne –taktik bir komutaya– kavuşturulduğunda muazzam bir devrim yatağı, özgürlük halkası olabilecek bir gerçekliğe sahiptir. Bu süreçte her türlü silahı deneyen düşman, başta yürüttüğü kapsamlı özel savaş ile halkı devrimin motor gücü olan gerilladan koparmayı hedeflemiştir. Günümüzde işbirlikçi, ihanetçi çizginin daha da net bir biçimde açığa çıkmasıyla birlikte, halkımızın partiden kopmayacak bir bütün olduğu görülmüştür. Önümüzdeki süreçte serhildanlara gebe olan halkımızın mevcut durumda en temel ihtiyacı her yerde doğru bir parti öncülüğüne kavuşmaktır. Dünya devrimler tarihinde yeni bir çığır açacak olan Kürdistan devriminin, güçlü parti militan ve öncüleri ile kendini örgütlemesi en temel görevi olmaktadır.

Geçen süreçte özellikle yıllardır partiyi içten kemiren, devrime inançsızlığı geliştirerek mücadeleyi teslimiyete yatıran, partinin yaşam tarzına saldırarak, başta ulusumuzun en gelişmiş kurumu olan önderlik kurumunu boşa çıkarmayı hedefleyen anlayış ve çizgi, konferansımızda teşhir ve mahkum edilmiştir. Başta halkımızın bağımsızlık mücadelesini ve onun önderlik kurumunu hedef alan bu tasfiyeci çizgi, en büyük gücünü düzen ölçülerini aşmayan, devrim ve karşı-devrim arasına sıkışmış, kendini kararlaştıramayan, bireysel, tekleşen yönetim anlayışından almıştır. Başta merkez ve Merkez Karargah'ta başlayan yönetim tarzı örgütün tüm sorunlarını koordinede somutlaştırırken, çözümü de hep orada aramıştır. Birliklere indikçe bu durum daha da çapraşık bir hal almıştır. Tüzük kuralları çerçevesinde yönetimin çalıştırılması, kişilerde bu şekilde tıkatılmıştır. Burada ise parti gerçekliği kavrandığı ve özümsendiği oranda uygulanmıştır. Partinin istediği kolektif yönetim tarzına ulaşmama ortak yetmezlik olmuştur. Bu tarz, iradeleri hiçleştirirken yaratıcılığı da öldürmüştür. Bu durum kendini devrimde kararlılaştıramayan anlayışı güçlendirirken, tayin-terfiden tutalım eğitime, eğitimden tutalım savaşa kadar yansımasını bulmuştur. Başta değerlere sahip çıkamayan kişilik her türlü tasfiyeciliğe zemin olurken, savaşa yansıması gerillanın marjinalleştirilmesi, savaşın taciz ve savunma ile sınırlandırılması halinde olmuştur. Savaş diplomasisi giderek teslimiyetin aracı haline getirilmiştir. "Kürdistan'da savaş olmaz, dolayısıyla bu halk savaşımı bağımsızlığa kavuşamaz" teorisi en uç boyutta yapılmıştır. Gerçekleşen V. Ortadoğu Konferansı bu anlayışları mahkum ederken, ordu gücümüzün etkinliğini arttıracak tedbirler geliştirmiştir. Genel anlamıyla savaşımımız her türlü iç ve dış engeli aşarak Türkiyelileşme temelinde ilerlemiştir.

Kadro sorunu aşıldığında ulusal kurtuluş savaşımızın daha da derinleşerek gelişmesi ve özel savaşı boşa çıkarması kaçınılmaz olacaktır. Parti Önderliği bu süreçte özel savaşın en fazla silahı haline getirmeye çalıştığı kadını özgürlük çizgisine çekerek tarihi bir gelişmeye damgasını vururken, aynı zamanda yoğunca tasfiyeciliğe zemin olan kadın bir direniş cephesi haline getirilmiştir. YAJK'ın geliştirilmesiyle; düzenin en temel dayanağı haline getirilen kadın, bu süreçte en fazla özgürlük çizgisine çekilmiştir. YAJK'a yaklaşımda, bu kurumun özgürlük mücadelemiz açısından önemi ve ağırlığı hissedilerek, eşit ve özgürlükçü anlayışın ortak çalışma ilkeleri esas alınarak, kadının iradesini açığa çıkaracak çalışma sistemine kavuşmak bugün zorunlu hale gelmiştir.

Sonuç olarak gerillayı halktan koparmak mücadeleyi boğmak isteyen tüm özel savaş uygulamaları büyük zararlara yol açsa da halkın bağlılığını kıramamıştır, gerillanın direncini kıramamıştır. Tam tersine mücadelemiz Türkiye'yi de kapsar biçimde derinleşmiştir.

Bu temelde her sahada Parti Önderliği ve çalışan gücümüz arasındaki tarz ve tempo uçurumunun kapatılması esas alınarak, halka yaklaşımda tüketici, faydacı yaklaşımlardan uzaklaşılarak yeniden serhildanlar sürecine giren halkımızın örgütlenmesi, korunması ve yönlendirilmesi en acil görevlerimizdendir.

Ulusal devrimimiz açısından ve devrimimizin uluslararasılaşması açısından büyük öneme sahip olan Güney'deki çalışmalarımızda ideolojik-politik derinlik yakalanarak halkın esas alınması gerekmektedir. Yine Avrupa'da çok yönlü ve kapsamlı yürütülmesi gereken çalışmaların parti çizgisi temelinde yürütülmesi, emperyalist sistemin çizgiyi saptırma temelindeki politikalarını boşa çıkarmak için çalışan yapının, partinin ideolojik-politik silahları ile donatılması gerekmektedir.

Bağımsızlık mücadelemizin bu final yılında Parti Önderliği şahsında halkların bağımsızlık ve özgürlük umutları daha derin kurumlaşarak başarı zeminine her zamankinden daha fazla kavuşmuştur. Sorun bu zemini iyi değerlendirmek, doğru bir planlama ve uygulama gücüne ulaşmaktır.

Bu temel elverişli zemini yerinde değerlendiren V. Ortadoğu Konferansımız önümüzdeki dönem için şu hedefler programını karar altına alır:

Partileşme ve parti öncülüğü üzerine

1- Savaşımızın geldiği düzeyde parti öncülüğünde iki çizgi çok net ve açık bir biçimde ayrışmış bulunuyor. Birincisi: Önderliksel gelişmeyi, savaşın gelişimini ve halkın özgürlüğünü hedefleyen Mazlum, Agit ve Zilan'ın temsil ettiği devrimci çizgi; ikincisi ise savaşın sona erdirilmesi temelinde teslimiyetçiliği, işbirlikçiliği ve ihaneti temsil eden Fatma, Şener, Semir ve Zeki çizgisidir. Gelinen aşamada bu iki çizginin dışında ara bir çizgi yoktur. Bu nedenle partileşmeyi ve parti öncülüğünü amaçlamak, çizgileri bilince çıkarmak ve kendini parti çizgisi doğrultusunda mevcut sürece katmakla mümkündür. İdeolojik, örgütsel ve askeri olarak başta marjinalleşmeyi esas alan, işbirlikçiliği kayan bütün anlayış, yaklaşım ve eğilimlerle mücadele temelinde önderlik çizgisinde kararlaşmış militanlık düzeyinin tüm örgüt kişiliklerinde hakim kılınması,

2- Partileşmeyi boşa çıkartan ve geriye çeken her tür tasfiyeci, ortayolcu vb. sınıf dışı yaklaşımların boşa çıkartılması parti öncülüğünün oturtulmasıyla mümkündür. Bu da kendi ifadesini doğru yönetim tarzının geliştirilmesinde bulur. Her koşul altında işbirliğine oynayan yönetim anlayışları karşısında, devrimci irade kendi alternatif yönetim anlayışını ortaya çıkarır. Bu da her türlü bireyselleşen, tekleşmeyi yaşayan ve tüm gelişmeleri şahsında tıkatan yönetim anlayışlarının etkisizleştirilmesini doğurur. Kısaca devrimci yönetim tarzlarının, yaratıcılığının oluşturulamaması, her türlü tasfiyeciliğe zemindir.

3- Başta parti merkezinde olmak üzere eyalet ve bölge yönetimlerinde militan kararlılık düzeyinin yakalanması, parti birlikteliğinin önderliğe bağlılık temelinde amaca kilitlenmenin nihai çözüm yeri haline getirilmesi, bunlar için merkez ve orta komuta kademesinde bulunması gereken uluslaşma, örgütselleşme, siyasallaşma askerileşme düzeyini yakalayıp, bunun tarz ve temposuna ulaşılmasıyla mümkündür.

4- Bu temelde parti çizgisinde zaferi yakalamayı ancak ve ancak kendini her gün, her an yeniden yaratmaya tabi tutan kadro ile gerçekleştirmek mümkündür. Devrimci kadro-komutanın doğru tarzda gelişmesi parti eğitiminin süreklileştirilmesi ve yaşamsal kılınması ile mümkündür.

5- Parti Önderliği'nin "düşmanı yaşam tarzımla yendim" belirlemesi temelinde devrimcileşen, yaratıcılığa dayanan yaşam tarzıyla muazzam bir insanlık savaşımı verilirken; işbirlikçi-ihanetçi eğilim bize küçük-burjuva yaşam tarzını dayatarak ortamımıza muğlak, net olmayan bir tarzı hakim kılmaya çalışmıştır. Bununla savaşım kadar, devrimci yaşamımızın bütün mücadele sahalarımıza hakim kılınarak yaşamsallaştırılması amaçlanmıştır. Sonuç itibariyle, dayatılmak istenen emperyalizmin son dönem politikalarını içeren marjinalleşme anlayışıdır.

Siyasal alanda

1- Yürütülen silahlı savaşımızın ulusal ve uluslararası düzeyde ortaya çıkan sonuçlarının örgütlendirilmesi ve temsilinin en iyi şekilde gerçekleştirilmesi için, uzun süredir devam ettirilen Ulusal Kongre çalışmalarının sürecin gerektirdiği düzeye cevap verebilecek tarzda, büyük bir tempoyla hızlandırılarak sürdürülmesi.

2- PKDW'nin mevcut misyonunun sonuç alıcı ve doğru bir işlerliğe ulaşması için yeniden ele alınıp örgütlendirilmesi.

3- Emperyalizm, siyonizm ve faşizmin Ortadoğu halklarına yönelik geliştirdikleri politikaları etkisizleştirmenin, buna karşı durmanın yolu, Ortadoğu ilerici-devrimci

sis edilmiştir. Parti kadro ve yapısının ise kendini zemin olmaktan kurtaramadığı görülmüştür. Bu temelde;

1- Tüm sahalarda partinin ideolojik-politik moral düzeyinin esas alınmasını,

2- Gerillanın ideolojik-politik çizgide erimiş ve askeri olarak da taktik doğrultuda iyi eğitilmiş birlikler temelinde örgütlendirilmesini,

3- Eyaletçilik, bölgecilik, birlikçilik gibi parti birliğini parçalayıcı anlayışların mahkum edilmesini; eyalet, bölge ve birlikler düzeyinde ortak çalışmalar yürütülerek birlik ruhunun perçinlenmesini,

4- Gerillanın eylem anlayışı, hareket tarzı ve üslenmesinin düşmanın sistemini dağıtacak biçimde geliştirilmesini,

5- Başta yönetim olmak üzere, rehavete sürükleyici, özerk yaşam anlayışının mahkum edilmesini,

6- Tayin-terfi konusunda bireysel tasarruflar yerine, ideolojik-politik bağlılık, emek ve başarı ilkesinin esas alınmasını,

7- Parti içindeki çeteci anlayışın halk karşıtı pratikleri sonucu partiden uzaklaşan kitle ile bağların yeniden oluşturulmasını, durumu kavratarak bir özeleştiri verilmesini,

8- Yaşamın savaş temelinde örgütlendirilmesini,

9- Yaşamda keyfi, gayri resmi, yerel, mahalli, dedikoducu, ahbap-çavuşluk, ailecilik, adamcılık, tasarrufçuluk, partinin imkanlarının hediye olarak dağıtılması gibi her türlü gerilliklere karşı durulmasını,

10- Savaşın taciz düzeyinde tutulmasına neden olan her türlü tutum ve davranışların mahkum edilmesini,

11- Her alanın ihtiyaç duyduğu savaşçı çıkarma, lojistik ihtiyacının temini gibi konularda kendi imkanlarına ve alan kitlesine dayanmasını, sınıra dayalı yaşamın kesin olarak kabul edilmemesini,

12- Yaşamı yozlaştıran her türlü lümpen, geleneksel yaklaşımın reddedilmesi, bu anlamda kadın özgürlüğünü tehdit edici yaklaşımların aşılmasını,

13- Her alandaki yöneticiliğin kesin olarak tekleşmeden kurtarılması, kolektif bir anlayışın egemen kılınmasını,

14- Her türlü işbirlikçi, reformist, savaşı sınırlandıran anlayış ve anlayış sahipleriyle mücadele edilmesini,

15- Düşmanın lojistik ihtiyaçlarımızı sağlamamız için güçlerimizle ilişkisine müsaade ettiği düşmanla ilişkide olan kişilere olan bağımlılığın geniş kitlelere ulaşma temelinde aşılması ve bu tip kişilerle özel görüşülmemesini,

16- Düşmanın içimizdeki güçlere ulaşmak için son zamanlarda sıkça kullandığı aile görüşmelerinin denetim altında gerçekleştirilmesini,

17- Kitle örgütlenmesinde orta sınıfa dayalı anlayışın mahkum edilmesini ve yoksul kitlelere dayanmanın esas alınmasını,

18- Daha önce saflarımızdan kaçan ve daha sonra yeniden katılım sağlayanlardan bir kısmının düşman tarafından gönderilebileceği gözönünde bulundurularak kendini ispatlaması için uzun süre pratik temelinde denenmesini,

19- Cephe faaliyetlerinde her köye, mahalleye bir komite tayin etme düzeyinin esas alınmasını,

20- Kendini dayatma temelinde, parti yetkileri üzerine kurulan anlayış sahiplerinin -adı ve ünü ne olursa olsun- parti görevlerinden uzaklaştırılmasını,

21- Boşaltılan köylere yeniden dönülmesi için yurtseverlerin teşvik edilmesini karar altına alır.

Şehitlere, şehit ve tutuklu ailelerine ilişkin alınan kararlar

Bütün halklar açısından şehadetlerin en kutsal ve görkemli bir değer olarak büyük bir anlam ifade ettiği, halkları birbirine, toprağına, kültürlerine maddi-manevi bütün değerlerine bağlayan şeyin tarih boyunca bu ortak değerler için dökülen kan olduğu bilinmektedir.

Kürdistan halkı yeniden tarih sahnesine çıkışı ve kaybedileni tekrardan kazanmayı, sayıları onbinleri bulan kahraman şehitlerimiz sayesinde elde etmiştir. Kürdistan'da şehitlik mertebesi aynı zamanda yeni yaşam anlamına gelmektedir. Bugüne kadar en sıradan insan haklarından tutalım sahip olduğu ulusal değerler kadar her şeyi elinden alınan halkımız, şehitler şahsında yitirdiği tüm değerlere sahiplenme savaşını vermektedir. Bu anlamda tüm ezilen halkların partisi de olmaktadır. Şehitler partisi PKK, bugün dünya nezdinde saygınlık görüyorsa ve halkların yegane umut kaynağı haline gelmişse, bu da halkların özgürlük istemlerine sonuna kadar bağlı olması ve bu uğurda çekinmeden her şeyini orta koymasındandır. Bu nitelikleriyle de şehitlerimiz insanlığın onur abideleri haline gelmişlerdir.

PKK'de şehitler sadece moral ve direniş yönünü ortaya çıkarmakla yetinmemiştir. PKK'de şehadetler tarihsel süreçlere kaldıraç olabilme gibi en tarihi görevleri de yerine getirmişlerdir. PKK tarihinde en zor süreçler bu direniş şehitlerinin anılarına cevap niteliğinde büyük sıçramalar biçiminde karşılık verilerek aşılmıştır.

Gerçek bir şehitler partisi olan partimizin, dünya gericiliği karşısındaki sarsılmazlığı, parti önderlik çizgimizin doğruluğunu, kanları pahasına tereddütsüz kanıtlayan, en kutsal değerlerimiz olan şehitlerimiz sayesindedir. Manevi komutanlarımız olan şehitlerimize bağlılık, parti çizgisine, onun yenilmez önderlik gerçeğine ve de savaş taktiğine bağlı kalarak yürümektir. Bütün bunlardan hareketle; şehitlerimize bağlılığın bir gereği olarak V. Ortadoğu Konferansımız;

1- Şehit cenazelerinin yerde kalmaması ve mümkün olduğunca oluşturulan şehitliklere defnedilmesini,

2- Kongrede karar altına alınmasına rağmen, şehitler hakkında yazı yazılmamasının, geciktirilip ertelenmesinin suç kapsamına girdiğini, bundan şehidin bağlı bulunduğu birliğin, bölgenin, eyaletin sorumlu tutulacağını,

3- Her eyalette şehit düşen yüzlerce arkadaş olmasına rağmen, bu şehitlerimiz üzerine yok denecek kadar az bir sanatsal çalışmanın olduğuna dikkat çekilerek bu konudaki sanatsal çalışmalara ağırlık verilmesini,

4- Bazı büyük direnişlerin yaşandığı yerlere, düşmanın isim verdiği ya da mahalli isimlerle anılmaya devam edilen birçok tepe, vadi ve alanlara direniş şehitlerimizin isimlerinin verilmesini,

5- Eyalet ve bölgelerde her yıl büyük direnişler gösteren şehitlerin tespit edilerek onurlandırılmasını,

6- 1995-97 Güney Savaşları'nda şehit düşen yoldaşların anısına "Güney Şehitleri Albümü"nün çıkarılmasını,

7- Büyük özgürlük eyleminin gerçekleştiricisi şehit Zilan (Zeynep Kınacı) yoldaşın "Ulusal kahramanlık ve tanrıçalık" ünvanıyla PKK ve YAJK-MK onur üyeliğine alınmasının kongremize önerilmesini,

8- 1996'da şehit düşen Dr. Sirvan arkadaşın örnek yaşamı ve direnişi nedeni ile PKK-MK onur üyeliği ile onurlandırılmasının kongremize önerilmesini,

9- Bermal (Güler Otaç) ve Rewşen (Leyla Kaplan) yoldaşların 'Ulusal Direniş' sembolü olarak onurlandırılmalarını karar altına alır.

a) Şehit, savaşçı ve tutuklu ailelerine ilişkin

Bütün politik ve örgütsel tedbirlere rağmen faşist sömürgecilerin azgın saldırıları, tutuklama operasyonları sonucu, zindanlardaki esir sayısı onbinlerin üzerine çıkmıştır. Bu da birçok kesimin mücadelemizle daha yakınen ilgili hale gelmesini sağlamıştır. Diğer yandan onbinlere varan şehitlerin aile ve yakın çevresi ulusal kurtuluşumuza en yakın ama aynı zamanda en fazla ilgi bekleyen kitlesi durumundadır.

En değerli varlıklarını verdikleri, ulusal kurtuluş savaşımının en yakın ve en sorumlu savunucuları durumundaki savaşçı ve şehit ailelerinin örgütlülüğünü sağlamak, savaşla ilişkilerini canlı tutmak, hem insana verilen değerin bir gereği, hem de savaşımızın en büyük moral kaynağı olmaktadır. Bu nedenle şehit, savaşçı ve tutuklu ailelerini örgütlemek ve korumak kadar devrim yürüyüşünde rol yüklemek üzere harekete geçirmek de önemlidir. Bu nedenle konferansımız;

1- Şehadetleri kesin olup aileleri haberdar edilmeyen yoldaşların araştırılıp en kısa sürede ailelerine gereken bilgilendirmenin yapılmasını,

2- Şehit, savaşçı ve tutuklu aileleri arasındaki dayanışmayı sağlayarak ulusal kurtuluş mücadelesine güçlü katılımlarının gerçekleştirilmesini,

3- Şehit, savaşçı ve tutuklu ailelerinin ekonomik, kültürel ve sosyal ihtiyaçlarının giderilmesine yardımcı olunarak gerekli durumlarda maddi yardımlarda bulunulmasını, böylesi bir örgütlülüğün vakıf şeklinde kurumlaştırılmasını,

4- Şehit ve tutuklu ailelerine parti tarihindeki önemli günlerde ve bayramlarda mektup gönderilmesini,

5- Şehit ve kayıp aileleriyle ilişkilerin güçlendirilmesini, bu amaçla 'Cumartesi Anneleri' oluşumunun desteklenmesini ve daha sağlam bir örgütlülüğe ulaştırılmasını; aile hareketi ve örgütlülüğünün Türkiye sol güçlerini de kapsayıcı tarzda, Türkiye ve Kürdistan'da bir muhalefet odağı haline getirilmesini; uluslararası tutuklu ve kayıp hareketleriyle ilişkilerin sağlanarak bu temelde faşist sömürgeci vahşetin uluslararası teşhirinin, politik ve diplomatik kamuoyunda gerçekleştirilmesini,

6- Bütün bu görevlerin sorumluluğunun eyalet, bölge ve ilgili cephe birimlerine verilmesini,

7- Parti çocuklarının parti denetiminde yetiştirilmesini karar altına alır.

---

güçlerini ortak ittifaklar çerçevesinde oluşturulan birliklerde bir araya getirmekten geçer. İkili, üçlü ve daha fazla birliktelikliklerin yaratılması için -siyasal süreçler gözönünde bulundurulduğunda- imkanlar her zamankinden daha fazladır. Ortadoğu zemininde siyasal gelişmelerde etkin bir paya sahip olan hareketimizin yürüttüğü çalışmaların daha da geliştirilerek kurumsallaştırılması.

4- Türk siyasal ortamına ve gündemine daha etkin müdahaleler geliştirmek için sistemin tüm kurum ve kuruluşlarını bir araç olarak değerlendirmek, yine sistemin çelişkilerinden faydalanarak bu çelişkileri derinleştirmek.

5- Türkiye metropollerinde mücadelemizin genel sonuçları ile yeniden dirilişi yaşayan Kürdistanlı halkımızı parti çizgisi doğrultusunda yeniden örgütleyerek, başta serhildanlar olmak üzere sürecin gerektirdiği mücadele tarzını hakim kılmak.

6- Türkiye çalışmalarında Amanos ve Karadeniz'deki Birleşik Kuvvetleri daha da etkin kılarak Türkiye'deki devrimci-demokratik kişi, kurum ve örgütlerin birlikteliğinden oluşan Birleşik Cephe'nin faşizme karşı örgütlendirilmesi çalışmalarını güçlendirmek.

7- Güney'de denetimimiz altındaki alanlarda karargah örgütlenmelerini, ideolojik, askeri, siyasal, örgütsel çalışmalarımıza yanıt verebilecek yeterliliğe ulaştırmak. Yine Güney'de siyasal mücadeleyi öne alan bir çalışma içine girmek. Mevcut Güney örgütlerini, Türkiye Cumhuriyeti'nin sömürgeci politikalarından ve bunun zorunlu kılındığı ortak hareketliliğinden birlikteliklerinden alıkoymak.

8- Kürdistan'daki halkın siyasal birlikteliğinin ve siyasal mücadele içerisine çekilmesi için karargahlar düzeyinde çalışmaların merkezileşmesinin sağlanması; bunun güçlü temsillerinin gerçekleştirilmesi.

9- Kürdistan halkının çeteleştirilen kesimlerinin devrim karşısındaki duruşlarına uygun bir yaklaşım esas alınmalıdır. İhanetçi kesimler ezilmeli, mücadelemize karşı aktif saldırı içerisinde bulunmayan büyük bir bölümü tarafsızlaştırılmalı ve kazanılmalıdır. Düşmanın kendi hizmetine sokabileceği yanlış, tüketici yaklaşımlarda bulunulmamalı ve bu sahalardaki çalışmalar bir plan temelinde yürütülmelidir.

10- Halkın siyasal iktidarlaşmasında gerilla araçtır, halk gerilla için bir araç değildir. "Gerilla balık, halk denizdir" ilkesinden hareketle, halk ile gerilla arasındaki bağın güçlendirilmesi ve mevcut çalışmaların derinleştirilerek sistemli bir hale dönüştürülmesi.

11- Tüm cephe çalışma sahalarında ordulaşmamızı güçlendirmemiz için genel bir katılım seferberliği yaratarak orduya savaşçı çıkartmayı önemli bir görev olarak görmek ve bunun uygulayıcısı olmak. Bunun için sağlam örgütlülükleri oluşturmayı esas almak.

Askeri alanda

1- Savaş ve ordu çalışmalarımızın askeri karargah temelinde sistemleştirilmesi için kurmaylık ile harekat komutanlıklarını, başta Merkez Karargah olmak üzere eyalet düzeyinde örgütlendirmek. Harekat komutanlıklarının kendi içinde inisiyatifli kılınarak, daha yaratıcı ve sonuç alıcı kılınmasını sağlamak.

2- Ordu gücümüzdeki özerk, federatif, bireysel vb. ordu dışılıkların aşılarak yönetimlerde kolektifleşmeyi yaratmak için üçlü-beşli yönetim sisteminin oturtulması.

3- Ordu ve savaş çalışmalarında YAJK'ın, kendisine biçilen rolü yerine getirmesi için, merkezden ve eyalet ve bölge düzeyine kadar yansıyan yönetim çalışmalarının bir sisteme kavuşturularak güçlerinin koordineli bir işlerliğinin sağlanması. Kadın ordulaşmasının ifadesi olan YAJK'ın etkin, yaratıcı ve sürece denk düşen gelişmelerin sahibi olabilecek bir savaş gücü haline getirilmesi, örgütsel işlerliğinin alan özgülüne kadar indirgenmesi.

4- Ordu gücünün ülke geneline, eyalet ve bölgelere dağılımının planlanması, savaşımızın ihtiyacı dikkate alınarak düzenlenmesinin esas alınması, yine savaşımızın ihtiyaçlarına cevap vermeyen güç dağılımlarından kaçınılması.

5- Alan özellikleri ve savaşın ihtiyaçları dikkate alınarak, ordu gücünün temel örgütlülük birimi olarak takım, bölük, tabur sisteminin esas alınması.

6- Temel savaş sahalarımız olan Botan, Güney ve Zagros alanlarımızda kurtarılmış alan yaratılması, araziye dayalı savaş taktiklerinin geliştirilmesi; yine aynı zamanda Kuzey eyaletlerimizde de kendi üs sorununu çözen yaygın gerillanın, dönemin ana görevi olduğu bilinciyle hareketinin esas alınması. Açılım alanlarında gerillanın oturtulmasının yanısıra yeni açılım sağlanacak alanlara yönelik de keşif, istihbarat ve örgütlenme faaliyetlerinin gerçekleştirilmesi.

7- Her eyaletin bölgeler arasındaki kopuklukları giderme temelinde bütünleşmeyi esas alarak, güçlerini mevzilendirmesi gerekiyor. Benzeri yaklaşımları eyaletler arası bütünleşme için de gündemleştirmek durumundayız. Önceliğin Garzan Eyaleti'ne verilerek, Garzan'ın Botan, Erzurum ve Amed eyaletleriyle her düzeydeki ilişkilerinin yeniden oluşturulması temelinde bağlantıların gerçekleştirilmesi.

8- Üslenme çalışmalarının arazinin genişliğine olduğu kadar, derinliklerine kadar yaygınlaştırılarak yürütülmesi temel bir görev olup, bunun için gerekli alt yapı ve mevzilenme çalışmalarının yürütülmesi, güç dağılımı ve savaşın tırmandırılması, böylece alanlara yerleşme, derinleşme ve alan tutma temel taktik olarak ele alınmalıdır.

9- Düşmanın ülke genelinde yürüttüğü savaş konseptini boşa çıkarmak için, tüm alanlarımızdaki ordu gücümüzün koordineli bir savaşa çekilerek aktif kullanılması ve düşman hedeflerine yöneltilmesi.

10- Başta Merkez Karargah olmak üzere, eyalet karargahlarında yönetimlerde ilgisizlik, eğitmeme, savaştırmama sorunlarından kaynaklı olarak ortaya çıkan atıl ve ağır güç olarak tanımlanan güçlerin yeniden eğitilerek belli bir dönüşüme tabi tutulması ve savaş alanlarına yöneltilmesi. Savaşan güçlerini zayıflatan eski anlayışlarının terk edilmesi.

11- Ordulaşma ve savaş görevleri gereği güç büyütme konusunda tüm çalışma alanlarımızın azami duyarlılık ve çabaları ile katılımların önü açılmalı, yeniden uyanışa ve serhildanlara kalkan halk gerçekliğimizi de dikkate alarak maksimum düzeyde yükseltilmesi temel bir görev olarak görülmeli.

12- Temel savaş alanımız olan Botan, Güney ve Zagros sahasında sabit tahakküm edilmiş düşman hedeflerine saldırmama, ama buna karşı -her türlü fırsatın değerlendirilmesi doğrultusunda- bizim tarafımızdan tahakküm edilmiş, araziye düşmanı çekmeyi esas alan ve operasyonlara çıkan düşman gücünü yıpratan, bazı kollarını imha etmeyi amaçlayan bir eylem planının esas alınması gerekli iken, Kuzey eyaletlerinde yaygın gerilla temelinde her türlü gerilla taktiğini esas alacak bir eylemselliğin geliştirilmesi ve kendi planlılıklarına ulaştırılması.

13- Askeri ve siyasi kazanımları gözönünde bulundurularak durumu elveren şehirlerin -kısa süreli deneme amaçlı olarak- denetim altına almak amacıyla kuşatma altına alınması. Sömürgeci kurumların işlerliliğini ve geliştirmiş olduğu etkileri kırmaya yönelik bir tarzın esas alınması.

14- Kitleye ulaşılması, tüm yerleşim alanlarında -köy, kasaba, kent vs.- temsilcilik ve komite örgütlülüğünün geliştirilmesi, daha önce hedeflendiği halde başarılamayan milis örgütlülüğünün yeniden ele alınarak gerçekleştirilmesi.

15- Savaşımızın kısa ve orta vaadede ihtiyaçlarını, olası gelişmeleri hesaba katarak her alanda bulunan güçlerimizin mevcut sayısının iki katının bir yıllık lojistik, levazımat ihtiyaçlarının karşılanması.

16- Savaşın siyasi, ideolojik, askeri ve taktik düzeydeki dönemin ihtiyaçlarını karşılayabilecek, kadro-komutayı geliştirecek eğitim devrelerinin geliştirilmesi ve bu devrelerin düzey esas alınarak sınıflandırılması.

17- Düşmanın savaşta kullandığı hareket tarzı, teknik düzeyi gözönünde bulundurularak güçlerimizin üslenme konumlarının, hareket tarzının yeniden ele alınarak düzenlenmesi ve bunun sonucunda tedbirlerin alınmasıyla düşmanın taktik ve tekniğinin boşa çıkartılması.

18- Kürdistan'da anayol hatları başta olmak üzere, tüm ulaşım hatlarının zaman zaman denetim altına alınması, Türkiye'de de silahlı propaganda amaçlı olarak yol kesme eylemlerine ağırlık verilmesi.

19- Tüm eyaletlerde düşmana ait ekonomik alanların hedef haline getirilmesi –turizm, petrol boru hatları, sanayi tesisleri vb.–

20- Ülkemizde başta yerel yönetimler olmak üzere düşmanın siyasal etkinliğini işler kılmaya çalışan gerici, işbirlikçi, faşist odakların hedeflenmesi.

21- Düşmanla işbirliği içerisinde olan, bize karşı savaşta da düşmanın yanında en aktif rol oynayan çetelere şiddet temelinde yönelim esas alınırken, büyük bir bölümü teşkil eden kesimin de tarafsızlaştırılarak etkisizleştirilmesi ve örgütlenmesinin hedeflenmesi. Yine bizde olan kesimlerin ise deşifre edilmeden, doğru yaklaşım sergilenerek mücadelenin aktif hizmetine sunulması.

V. Kongre ve IV. Ulusal Konferansımız'da karar altına alınan hedefler programı da içinde bulunduğumuz dönemin hedeflerini her yönüyle kapsamaktadır. Buna bağlı olarak V. Konferans hedefleri programı da kuşkusuz alınan kararlara bağlı olmakla beraber, güncel uygulanımını da içermektedir.

Belirlenen hedeflere nerede, ne kadar ve nasıl ulaşılacağına yönelik olarak ilgili eyalet, bölge ve mıntıka güçlerinin özgün olarak belirlenip yaratıcı uygulama esas alınmak durumundadır. Bu, komutanın somut görevleri arasındadır. Ve bu doğrultuda sağlam bir hedef sistemine ulaşılması gerekmektedir. Buna göre de güç ayarlaması, planlama ve uygulama ustalığı başarı getirecektir.

2000 yılına dayatılan genelkurmay planı ve devrimci hamlemiz

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın yeni dönem perspektifleri

● Baştarafı 1. sayfada

le değerlendirilmeden ve en önemlisi de buna karşı yürütülecek mücadeleyi ideolojik olduğu kadar, pratik yönleriyle çok sağlam esaslara indirgemeden karşı çıkmak, hele hele başarmak oldukça zordur.

Yıllardır özel savaş rejimini çözmeye, çözümlemeye çalışıyorum. Sürekli güncelleştirilmiş biçimleriyle de anlaşılır kılmaya özen gösteriyoruz. Bu, şunun için büyük önem taşıyor; bir savaşı verenler karşısına aldıkları savaş gücünü bütün yönleriyle tanımadan, ona karşı etkili taktikleri ortaya koyamadıkları gibi vahşice kurbanı olmaktan da kendilerini kurtaramazlar.

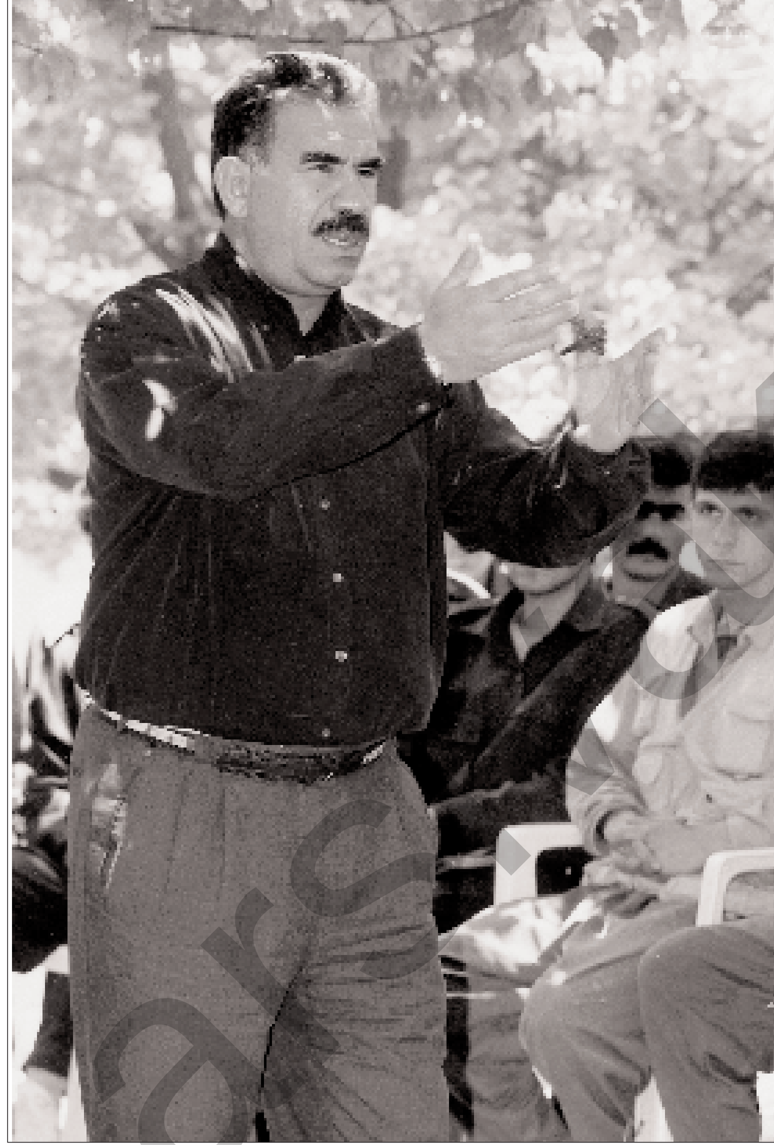
Çok somut olarak; özel savaş hem ideolojik, hem politik, örtülü olduğu kadar açık, kültürel-moral düzeyi tümüyle kapsamına almıştır. Hatta dini, sporu, sanatı özel savaşımın bir gizli örgütlemesi gibi dayatmaktadır. Bütün bu örtü altında çok acımasız ve işkenceli bir askeri şiddeti sınırsız, hatta devletinin içinde bile çeteleşmeyi bütün bir hukukun kurallarını çiğneyecek biçimde yaygınlaştırması, ne tür bir özel savaşın örgütlendiğini çok tehlikeli bir biçimde ortaya koymaktadır. Bugün dünyanın bile hem anlamakta güçlük çektiği, hem de "*nasıl oluyor*" sorusuna hayretlerle ve öfkelerle sordukları -ki buna müttefikleri de dahil- sonderece tehlikeli buldukları bir şiddet rejimiyle karşı karşıya olduklarını görmeleri sözkonusudur. Kendini derin devlet biçiminde örgütlemek kadar, kural tanımayan çeteleşmeyi de bizzat bu derin devlet geliştirmektedir.

Derin devlet; yüzeydeki devletin çok ötesinde, gizli, komplocu, şaşırtıcı, anlaşılmasının bile çok güç olduğu bir perdeleme altındaki devlet olarak anlaşılmalı. Yine her türlü kanun dışı örgütlenmelerin bizzat kendi hukukuna tezat birçok kuruluşu devreye sokmak kadar, sonderece demokratik gibi görünen çok sahte sağı-solu ortaya çıkarmaktadır. Siyasetle çok ilişkili olmayan sporu, dini, sanatı etkili bir biçimde örgütlemektedir. Ayrıca toplumu etkileyebilecek kişileri, kurumları örgütlemesi ve neredeyse bütün bir sivil toplumun önde gelen kurum ve kişiliklerini de özel savaşın öncü güçleri olarak devreye sokması sözkonusudur. En önemli bir vurucu güç olarak üniversitelerin Prof.'larını devreye sokması, bunların öncü saldırı kolları halinde toplumun yüreğini, beynini felç etmesi büyük bir ideolojik hakimiyet ve onun sonucu halkta çöküntü yaratması sözkonusudur. Neredeyse en yoksul bireyi bile ideolojik olarak örgütleyerek özel savaş rejimine bağlamaktadır. İlk çağ kölelerinden daha beter, tepkisiz bir duruma sokulmaları, hatta destekler konumunda durması çok ince şovenist yöntemlerle ve böylece de muazzam aleyhine çalışan bir rejim olmasına rağmen, toplumun tepkisizleştirilmesi, belki de hiçbir ülkede görülmemiş bir biçimde Türkiye toplumunda gerçekleştiriliyor. Olağanüstü çelişkiler bu yöntemle tersinden çözümleniyor, özel savaşın hizmetinde kullanılıyor.

Türk özel savaşı dünyasal bir tehlikedir

Bu tip savaşlarda açık askeri zor aslında ikinci planda kalıyor. Asıl şiddet örtülüdür, ideolojiktir, kültüreldir, duygulardadır. Bu çözümlenmeden, bireyin kendini kurtarması mümkün değildir. Dolayısıyla bu tip özel savaşları öncelikle ideolojik ve öncelikle politik olarak çözmek ve yine bireylerde içselleştiği duygularda yakalamak büyük önem taşıyor. Eski dönemlerdeki şiddetlere pek benzemiyor. Çıplaktır ve açık uygulanmaktadır. Türk özel savaşımı bütün topluma çeliştiğini çok iyi bildiği, dolayısıyla bu toplum tarafından mutlak aşılması gerektiğinin derin korkusu içinde olduğu için, ideolojik hegemonyayı sınırsız geliştiriyor. Aslında doğal olarak bu tip özel savaş rejimlerinin bir yıldan daha uzun ömürlü olmaması gerekiyor. Hele savaş halindeyken hem tarihi, hem emperyalizm ve siyonizmle olan ilişkisi ve yine halk karşıtı durumu onu çok şiddetli bir korkuya ve çok kapsamlı, hiçbir toplumda ve dönemde görülmemiş yöntemeleri geliştirmeye zorluyor. İşin karmaşıklığı burada. Esasta kurşunla değil de, din, spor ve sanat ile geliştirmeye çalışıyor. Bunların daha da arkasında çok tehlikeli, ideoloji de diyemiyoruz, güdülerin ayaklandırılması ve hiçbir doğruya halklar adına, hatta sınıflar adına sahip olunmaması, halklar ve sınıfların elindeki doğruların egemenlerin bizzat kendi canlarına okuyanların doğruları olması çok geliştirilmiş ve özümsettirilmiştir.

Elbette diğer klasik yöntemler de kullanılmaktadır. Askeri operasyonlar, alanlar genelinde tekniğin de yardımıyla daha kapsamlı kılınmaya çalışılıyor. Karşısındaki gücün zayıflıklarını günlük olarak ölçüp biçerek, klasik savaşların, hatta klasik karşı-devrimci savaşların, operasyonların çok daha ötesinde, bütün 20. yüzyıl ulusal kurtuluş savaşlarına dayatılan yöntemleri birleştiriyor. Hepsinden sonuçlar çıkarıp '*günümüzde en başarılısını biz uygulayacağız*' dercesine bir yöntemle operasyonları geliştirmektedir. Bu anlamda operasyonları daha iyi çözmek gerekiyor. Çünkü karşı taraf bütün operasyonları, özellikle ABD güdümündeki askeri faaliyetlerin bir özeti olarak düşünüyor, öyle uyguluyor. Ayaklanma, darbe, karşı-darbe ilmi şu anda en yoğun bir biçimde Türk özel savaş birlikleri tarafından geliştirilmekte ve uygulanmaktadır. Buna işkenceyi, çok vahşi öldürmeleri eklemekten tutalım özellikle gerillanın direncini, iradesini kırmaya yönelik sızmalara kadar her yolu denemektedir. Psikolojik boyutu çok kapsamlı yürütmekte, hatta her gerilla biriminin sorumlusunun psikolojisine inip ona göre bir operasyon planlamaktadır. Bu kadar dakik bir operasyonlar sistemini devreye sokmaktadır. Somut hedefler önüne koymakta, özellikle '95'lerden itibaren geliştirilen perspektif daha değişiktir.

Genelde sola, özelde PKK'ye başlangıçta dayattığı taktikler tamamen tasfiye etmeyi amaçlıyordu. Dahası, tıpkı cumhuriyetin kuruluşunda olduğu gibi düzenle uyuşmuş, evrime girmiş ve sağdan-soldan muhaliflerini kendisiyle birleştirmiş bir kemalist diktatörlük güçlendiriliyordu. İsyanları vuruyor kendisiyle bütünleştiriyor, solu vuruyor kalanları kendisiyle bütünleştiriyordu. Sadece öldürmüyor, kalanları kendisine yama yapıyor, zırh yapıyordu.

Özel savaşın böyle genel bir özelliği olmakla birlikte, günümüzde ise ABD'nin de etkisiyle '95'ten beri bunu, "*düşük yoğunluklu çatışma*" veya "*marjinalleştirme*" olarak ifade ediyor. Bu kavram yeni vurgulanıyor. Özü de; tümünü imha etmek yerine iradesi kırılmış, amaç, strateji ve taktiklerine hakim olmaktan uzak; kendini yaşamaya, bireysel yaşam güdülerine tabi kılınmış, giderek kendi içinde çözülüşle birlikte örgütün devrimci özüne karşıt, yarı kontra gibi bir gelişmeyi direniş saflarında yaymaya çalışan bir ilave yöntemi gerçekleştirmeye çalışıyor. '95 öncesinden farkı bu. O döneme kadar korucular, özel timler, itirafçılar çok açık örgütlendirilirdi. Bunların belli bir işlevi vardı, halen bu tip kurumların özel savaşta nasıl bir işleve sahip oldukları biliniyor. Fakat yeni olan, son süreçlerde de kapsamlıca incelemeye tabi tuttuğumuz gerilladaki ve hatta devrimci alanlarda, gruplardaki marjinalleşme düzeyidir. Aslında genelkurmay bunu özel olarak planlıyor. İmha edebilecekleri bütün komutanları imha etme yerine, onları kendi içlerinde problemli, çözümsüz, umutsuz, inancı olmayan ama can telaşına düşen, günübirlik, günü kurtarmayı esas alan, hem devrimcilik yapan, ama aslında devrimciliğin canına okuyan bir düzeyde tutmak istiyor. Basit güdülerini yaşamaktan öteye bir derdi olmayan, bir de buna -örgütün mirası var, prestiji var-, bu prestij üzerinde oynama avantajını da eklersek, ki buna kısak işbirlikçi çizgileri de dahil edersek, hepsi bu temelde yeni bir anlam kazanıyor ve böylece devrimci örgüt için daha tehlikeli, altından çıkılması zor, karmaşık bir süreç ortaya çıkarıyor, dayatıyor. Şüphesiz bu salt Kürdistan'daki savaşıma dayatılan bir gelişme değildir. Diğer birçok ülkede de denenmiştir, ama daha kapsamlı olarak günümüze doğru bütün gerillaya dayatılmaktadır.

İşte özel savaşımın en son geliştirdiği yöntemlerden biri de bu. Bu temelde bir planlaması işliyor. Aslında bu planlamanın '95'te tam ürününü vermesi gerekiyordu. Kendi deyişleriyle askeri olarak yapılabilecek her şey yapılmıştı. Bilindiği üzere bunun için hükümet değişikliğine gidildi. Ordu giderek zor'unu ortaya koyup bazı hükümetleri değiştirdi. Bu planı uygulayacak partilerden yeni hükümetler oluşturdu. Yine içimizde bu yöntemi uygulayan veya marjinalleşen birimleri de bu duruma getirmeyi de aslında ilerletmişti. Bu anlamda "*bitti*" diyordu. "*Savaş bitti, kazandık. Büyük bir başarıyla bu işin altından çıktık.*" Genelkurmay tam inanmasa da, hakim olan anlayış buydu ve bunu sıkça demeçlerle dile getiriyorlardı. Böyle olması da gerekiyordu. Özellikle bizdeki iç tasfiyecilikle birlikte bunun böyle sonuç vermesi kaçınılmaz gibi gözüküyordu.

Elbette, bunun üzerine eklenecek bazı şeyler daha var: İşte bu son ekonomik paketler, kendi efendilerine özellikle ABD ve İsrail'in geniş ekonomik imkanlarıyla hızla bazı yeni ekonomik ve sosyal projeleri devreye sokmaları sözkonusudur ve halen bu planlar devrededir. Bu, hükümetin Ecevit kanadıyla yürütülmeye çalışılmaktadır. Bu arada yine halkla ilişkiler, kültürel faaliyetler yoğunca işlenmekte ve bir yerde bizdeki çözülüşün sona gelmesini beklemektedirler. Daha doğrusu bu teori ve plana göre bu işin tamamlanması gerekiyor.

Bu tamamlandığında, sadece özel savaşın PKK karşısında başarıya ulaşması sağlanmayacak, Anadolu'daki bütün kültürlerin tasfiyesi nihai sonuca doğru gidecek. En son Kürt sorunu etrafındaki gelişmelerde boğuntuya getirilip dört dörtlük bir soykırım tarihi başarıyla Anadolu topraklarında tamamlanacak. İşte, 2000 yılına dayatılan genelkurmay planı bu. Bu, daha önceleri İttihatçıların 20. yüzyıl başlarında planladıklarını bu yüzyıl içinde tam bitirmekle sonuçlandıracaklardı. En kesin siyaset ve en amansız şiddet amacı budur. Hiç yanılgıya düşmemek gerekir. Bu konuda Türk halkına verilen rol, özellikle çok çeşitli özel savaş yöntemleriyle sonuna kadar kullanmak. Yani en ufak demokratik bir gelişmeye Türkiye'de fırsat tanımamak. Bu anlamda siyonizmden daha tehlikeli veya İkinci Dünya Savaşı öncesindeki faşist toplumdan daha tehlikeli bir toplumu Türk toplum bünyesinde gerçekleştirmek. Türk halkının payına düşen de bu oluyor. Nitekim günümüzde bu büyük çelişkinin, bu bunalımın Türk halkında nasıl inanılmaz boyutlara vardığını görmekteyiz.

Plan bu kadar tehlikeli ve henüz tam sonuca gitmedi. Eğer sonuca gitseydi halklar adına, demokrasi adına nefes almak bile mümkün olmayacaktı. Çünkü planın ilk aşaması ve daha sonraki aşamalarının Anadolu'dan bütün Ortadoğu'ya taşırmak, hatta Orta Asya'ya, Çin'e ve Rusya'nın içlerine kadar tehlikeli bir yayılmacı özelliği sözkonusudur. Çünkü aslında ABD'nin dünya hükümranlığı kadar, İsrail'in Ortadoğu'yu bütünüyle hegemonyası altına almak ve buna zengin petrol yatakları nedeniyle Türk faşizminin bir yayılma alanı olan Orta Asya'nın zengin petrol yataklarını da eklemek gerekir. İşte, el ele vererek böylesine belki de birinci dünya savaşından daha tehlikeli bir savaşa yol açabilecek bir gelişmeye yol açmak istiyorlar.

Planın birinci aşaması TC'nin mevcut sınırları dahilinde sona ererken, ondan sonraki aşaması ise Irak'ta yeni bir oluşumla birlikte önce Güney Kürdistan, sonra bütün Irak üzerinde, oradan İran, Azerbaycan üzerinden bütün İran'ı hegemonya altına almak, yine Kafkasya'yı hegemonya altına almak ve oradan ta Çin'e kadar uzanmak. Aslında bu tehlike somut. Uluslararası alanda bunu dehşetle görmekte ve buna karşı bazı tedbirler, ittifaklar geliştirmeye çalışmaktadırlar. Özellikle Rusya'nın yeniden uyanışı, yine Ermenistan'daki uyanış, ayrıca İran'ın kendine göre aldığı vaziyet, Araplardaki uyanış, hatta Türki cumhuriyetlerin bu oyuna biraz daha dikkatli bakmaları sözkonusudur. Dolayısıyla bu çok kuşkulu, tehlikeli özel savaş rejiminin başarısını zorlamakta ve ne tür bir rejim olduğuna dair bütün insanlığı kuşkuya, giderek bilince ve karşı tavır almaya zorlamaktadır.

Marjinal teorinin dayandığı anlayışlar

Dolayısıyla şu an karşısında olduğumuz özel savaş rejimi uluslararası tehlikeyi de bağrında taşırken, bütün halkların olası bir dayanışmasına da zemin sunmaktadır. Halklar cephesi ve en başta da özel savaş rejiminin hedefi Kürt halk gerçekliği olmaktadır. Kürt halk gerçekliği tarihte kendine özgü, belki de sadece baskı altında olmak değil de, bir ulus-toplum birimi olmaktan çıkmış, dağılmayı hem beyinde, hem kültürde en çok yaşamış, dolayısıyla siyasal bir irade haline bir türlü gelememiş ve coğrafyası nedeniyle hep böyle olagelmiştir. TC'nin egemenlik sahasına da en büyük parçası girdiğinde ve diğer parçaları da TC tarafından parçalandığında adeta son bir lokma olarak nasıl mideye oturtulacağına dair tehlikeli bir planlamaya tabi tutulmuştur. İlkin acımasız katliamlar, ardından sert ekonomik yoksunluk ve asimilasyonla birlikte aslında neredeyse kendi deyişleriyle üzerini betonlayıp bitirdiklerini

söylerken, ilginç olan PKK'nin çıkışı var.

Bu çıkış çok ilginç. Pek umut vaadetmeyen ve başlangıcı da dikkate alınmayan, ama bilinen süreçlerden sonra özellikle insan iradesinin zafer veya yenilmemek için ortaya koyduğu inatçı savaşçılığıyla birkaç önemli aşamayı kaydedip '90'lara doğru dayanması oldukça önemlidir. Yani çok az umut edilen, hatta bir ideolojik grup olarak bile çalışmasına pek ilgiyle katılmayan daha sonra politikleşmesini de benzer olarak militanlarının fazla anlayamadıkları, adeta sürüklenircesine bir durum sözkonusuydu. 15 Ağustos Atılımı'yla birlikte savaşımına da pek anlam veremedikleri, ama bir halk savaşı olarak katılmaktan da kendilerini alıkoymadıkları, '90'lara doğru geldiğimizde de artık bu işin tümüyle halka yansıdığı, halkın da bu işin içine sürüklendiği ve bir şeylerin gelişebileceğinin kesinleşmesiyle birlikte yepyeni bir aşamaya girme durumu var. Artık bu aşamada gerilla savaşımının rol oynayabileceğinin netleşmesi sözkonusudur. Hem özel savaş rejiminin bilinen o büyük değişikliği -'92 planlamasını ortaya çıkardı-, hem de bizi daha büyük bir güvenle hem iç, hem uluslarası alanı, cephe savaşı sonrası Ortadoğu'yu, Ortadoğu'nun bütün çelişkilerini yakalamamızı, bu çelişkileri kullanmamızı, hatta Sovyet çözülüşünü bile lehimize değerlendirdik.

En başta mensuplarının da pek inanamadıkları, böyle yoksunlaşmış insanlığın kendi basit dünyalarına bir özlem, bir umut gibi sandıkları, ama gereklerini de bir türlü yerine getiremedikleri bu hareket günümüze kadar getirildi. Bugün de hâlâ en çok tartışma özelliğine sahip olan bir hareket durumunda. Özellikle ABD'nin zorlandığı, Avrupa'nın, hatta dostlarının da bir türlü doğru kavrayamadıkları, dolayısıyla red politikaları ortaya çıkaramadıkları bir gerçeklik. "*Kürt sorunu vardır, PKK yoktur. PKK vardır, önderliği olmaz*" biçiminde sahte ayrımlarla herkes kendine göre yontmaya çalıştı. Ama şimdi söylenecek olan; hareketin bütün ağırlığıyla, ciddiyetiyle, en başta önderlik gerçekliğiyle kendisini gündemin hem bölgesel, hem uluslararası alanında köşe taşı haline getirdiği ve kolay kolay sökülmesinin hiç düşünülemeyeceğidir. Bu sadece düşmanına karşı değil dostları için de, hatta mensupları için de böyledir. Ciddi bir olay olduğu, kapsamlı bir değerlendirmeyi gerektirdiği ortaya çıkıyor.

Bu nedenle PKK çözümlemeleri kendisinin de nasıl bir savaşıma yol açabileceğinin çözümlemeleridir. Sadece bir parti nasıl geliştirilir, bir ulusal hareket nasıl yaratılır değil, en önemlisi de savaşımın garantisi olarak, savaşan birey nasıl yaratılır? Savaşan bireyin şahsında savaşan halka nasıl ulaşılır? Bütün bunlar kapsamlı olarak çözümlenmiştir. PKK, diğer birçok klasik ulusal kurtuluş, komünist ve burjuva-miliyetçi hareketlerinden oldukça farklıdır. Dini hareketlerden de farklıdır ve böyle olmak zorunda. Çünkü uğraştığı özel savaş da bütün özel savaşlardan farklı, yine özel savaşın hedefleri kadar, bir halkın hedefleri de farklıdır. Dolayısıyla bu çözümlemelerin de kendine özgü gelişmesi anlaşılırdır.

Özel savaşın, marjinal planının tabii tutmaması için en başta bu son süreçlerde bir devrimci derinliğe ulaşıldı. Özellikle '90'lar sonrasının hem gerilla ordusunun, hem halkının siyasal ordulaşmasının gelişmesinin büyük fırsatları değerlendirilemezken, bir yandan da erken iktidar hastalığı ve birçok kişiliğin beklemedikleri, hayal etmedikleri bir gelişmeyi burada görmeleri, bu gelişmenin ideolojik esasları ve örgütsel yönlerine hiç dikkat etmemeleri, hatta buna tersten kendilerini dayatmaları bir yerde marjinal teorinin özünü teşkil ediyor.

Sınıf dışı öğelerin bu süreçte yoğun bir biçimde işin içine girmeleri, hiçbir ideolojik-örgütsel donanımı gerçekleştirmeden sadece ürünlere el koyma biçiminde çok bayat, bayat olduğu kadar çok tehlikeli bir saplantı halinde hareketin birçok köşe başlarını tutmaları sözkonusudur. Hareketin ideolojik-politik önderliğinin bütün çabalarına rağmen, bunun önlenememesi, '95'le birlikte vurguladığımız durumları ortaya çıkardı. Yani hareketin hem sosyal temeli, hem ideolojik-siyasal perspektifleri, örgüt pratiği görmemezlikten geliniyor.

Aslında başlangıçtan itibaren inancı pek olmayan, sürüklenen, ama büyük bir gelişme ortaya çıkınca bundan da vazgeçmek istemeyen eski kemikleşmiş kadroyla, '90'lardan itibaren yaygın katılan orta kadro adeta uzlaşarak çok tehlikeli bir içsel gericiliği, tutuculuğu sergiledi. Bir yandan kendini yaşamanın nemelazımcılığı, diğer yandan bütün gelişme noktalarını yetkiye dayanan sahte bir devrimcilikle tutmaya çalışmaları, kılını bile kıpırdatmadan birçok gelişmeyi tasarruflarına almaları bu yıllarda kendisini dayattı. Böylelikle çok önemli bir tehlikeyi, belki de genelkurmay planlamasından daha ileri bir düzeyde parti içine, gerillaya dayatma gerçeği karşımıza çıktı. En son neredeyse uluslararası bir gelişme gibi görülen bütün bu anlayışların sentezi olan, daha doğrusu PKK'nin gelişiminde ne kadar tasfiyeci, sınıf dışı, çok zayıf, çok ilginç, zayıf olduğu kadar gözükara, bireyci, gaspçı, emek düşmanı, fırsattan yararlanmacı, politikayı hiç tanımayan, köylü kurnazlığıyla sonuçlarına kalıcı, ele geçirici, işbirlikçi sınıfın olağanüstü uşaklığı kadar sahte gösterişli devrimciliği, hepsi böyle birleşiyor. Parti bünyesindeki bütün daha önceki tasfiyeciliklerin toplamı kadar bir tasfiyeciliği gözükara uyguluyor. Çok açık bir biçimde ihanete koşmak kadar, genelkurmayın istihbarat vurucu-düşürücü ve içimizden sızan öğeleriyle de çok rahat bir anlayışla ilişki kuruyor. Özellikle yaşamda psikolojik savaş bireyciliğinin en bayat güdüleriyle birleşiyor.

İşte, bütün bunlar özel savaşımın bile beklentilerinin çok ötesinde bir gelişme oluyor. Elbette yapının da savaş sanatından pek haberdar olmaması, ideolojik-politik gelişmeye karşı beyinlerin çorak olması, çok kuru kişiliklerden ibaret olması, savaş sanatından kaçmaları, ilkel köylü isyancılığıyla bu işin içinden kalkacaklarını sanmaları buna müthiş bir zemin sunuyor. Bir de güdülere hitap edilince yıllardan, yüzyıllardan beri bastırılmış, düşürülmüş, açlık-cinsellik gibi güdülerin de devreye sokulmasıyla birlikte bunların nasıl devrimcileşeceği problemine doğru girmemeleri, nasıl yoksulluğun kurtuluş ideolojisine dönüştürülmesi gerektiğini hiç düşünmek istememeleri, hatta buna tepki duymaları; ne kadar günübirlik yaşadıysak ve belki de bir hamaldan daha kötü ilkel bir çabayla yaşamı kurtarmaya çalışmaları da, bu işin içine eklenince gerçekten parti büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldı. Gerilla işlemez duruma getirildi. En dürüst öğeler bile neye, niçin hizmet ettiklerini anlayamaz duruma geldiler. En basit bir taktik hatayla onlarcası, yüzlercesi hiçbir neden yokken kendi sonlarını getirdiler. Aslında bu hiç olmaması gereken bir gelişmedir.

Özellikle eski kadronun inançsızlığı, oldukça kemikleşmiş, çok kuru bazı özellikleriyle orta boy sahte komuta kişiliklerinin uzlaşmaları, yapının da sonderece düşkün olması, kim ağzına bir şey veriyorsa onun ardından sürüklenmesi ve hiçbir devrim endişesinin bile olmayışı bir zafer süreci olabilecek bu süreci içinden çıkılamaz bir duruma getiriyor.

Bizim burada gerçekleştirdiğimiz karşımızdaki özel savaşın yöntemlerinden de öteye, içimizde hepinizin yoğun yaşadığı büyük zemin olma, savaş sanatının hiçbir gerçekliğiyle alakası olmayan, hatta günlük yaşamını bile kurtarma yeteneğinden yoksun, oldukça çarpıtılmış tehlikeli eğilimleri kırmak; son kontra kişiliğinde görüldüğü gibi teslimiyete kadar gitmesidir. Ben bunu küçümsemiyorum. Çünkü, bu hepinizin savaş ve yaşam tarzınızın bileşkesidir. Parti tarihinde, '80 önceleri de böyle durumlar var.

Çok iyi hatırlıyorum: Savaşın bütün zorluklarını bahane edip çok ucuz kurtuluş ve yaşam yollarını gösteriyorlardı. O tasfiyeci öğeler ve zorluktan bıkanların "*nasıl kurtuluşa yönelirim*" değil de, "*nasıl bu kişiyle, bu kişilerle uzlaşırım*" deyip dağlar kadar değerli büyük çabalarımızı büyük bir sessizlikle geçiştirmeleri, basit, bencil günübirlik yaşamları kurtarmaları için kendilerini orta yere sermeleri sözkonusudur. Bu son gelişme bunların hepsinin en büyüğü oluyor.

Şimdi, burada biz büyük bir mücadele yürüttük. Bu mücadelenin arkasında da görüldüğü gibi kocaman bir özel savaş rejimi, ABD ve siyonizm var. Hepsinin onlarca yıldır halkların kurtuluş savaşımlarından çıkardıkları karşı-devrim deneyimleri birleştirip Türk özel savaş rejiminin emrine sokmaları ve PKK'ye karşı yürüttükleri onbeş-yirmi yıllık pratiği bir kez daha gözden geçirip en son yeni bir konsepte, plana dönüştürmeleri sözkonusu.

İşte, bu son günlerde basına yansıyan, "*PKK merkezi çözülüyor, PKK'nin hem siyasi, hem askeri komutası Apo'ya başkaldırıyor. Şu teslim oldu, şu da yarı yoldadır*" gibi değerlendirmeleri küçümsememek gerekiyor. Onlar sizleri çözmüşlerdir. Hâlâ kendinizi tanıyamıyorsunuz. İçinizde tutarlı halk savaşçıları varsa ve gerçekten inanıyorlarsa bu işe, bu temelde kendilerini yeniden yorumlamaları gerekiyor. Bence bu en çok itiraf edilmesi gereken bir durum oluyor.

Son süreç çalışmalarımızı bu konuya boşuna hasretmedik. Öyle bir savaşı düşünün ki, çok rahatlıkla, yani alacağı tedbirlerle düşmana darbe vurabilir, başarı üstüne başarı kazanabilir, ama parti içinde öyle bir yaşam tarzına alıştırılmış ki, başarılı olamıyor, düşmana darbe vuramıyor. İşte, son tasfiyeci kişiliğin de ayarlamalarının etkisi altında oluş ki, buna sadece bir kişinin etkilemesi demiyorum, bir tarz. Aslında bu sizin düzen tarafından önce eğitilmiş veya başıboş bırakılmış, parti içinde de gereken eğitimini almamış, ama savaş zorluklarını da giderek kendiliğinden önünüze getirdiği bir seçenek olarak fazla devrimci çizgiye katılmama durumu olmaktadır. "*Seni kim rahatlatıyorsa onunla uzlaş, en üst düzeyde kim sana bu fırsatı sunuyorsa onu esas al*" gibi bir eğilimle kendilerini koyveriyorlar.

Elbette düşman sadece marjinalleştirmeyi dayatmıyor. Bir de korkunç vuruyor. Zımni anlaşma diyorlar. Bazı karakol çevrelerinde "*yaşayın, bize dokunmayın*" diyor. Ama bu sadece bir taktik oyalamadır. Üç ay bekletiyor, altı ay bekletiyor, sahte yaşam tarzına alışıyor/alıştırıyor, ondan sonra paramparça ediyor.

En son bugünkü haberi tarihi örnek açısından verme gereği duyuyorum: Toros-Amanos faaliyetimizi de benzer bir noktaya getirmişler. Bir yıldır buraya üslenmişler, yerini bilmeyen yok. Düşman bakıyor ki, bizim gerilla çok rahat yaşıyor. Burada yaşamın hiçbir zorluğu yok ve böylelikle rehavete, uyuşukluğa alıştırıyorlar, kentlere rahat iniyorlar, istediklerini, yiyeceği çıkarıyorlar. Şimdi bu yaşam tarzı tam bir avlanmadır. Aslında Amed'de, Dersim'de, Mardin'de, Botan'da ve Güney'de çok uygulanan bir yöntemdir. Maalesef başını koparsan bizim gerilla bu yaşamdan vazgeçmiyor, sevdalanıyor. Sanırım bu kendilerine çok romantik geliyor. Sözümona elde silah özgürlük konumunu da kazanmışlar, yani şerefi kurtarmışlar. Eh düşman gelse de çatışmaya razılar, fakat birdenbire şok oluyorlar. Çünkü verilen hemen her haber, nasıl acımasız katledildikleri, paramparça edildiklerine dairdir. Şimdi bunu da haber haline getirmek pek anlamlı olmuyor. Bir gerillacının kendisini bu sefil duruma düşürmesi oldukça acıdır.

Yaşam ideolojik ve örgütsel olmaktan geçiyor

Uzun bir süredir böyle değerlendirmeleri sunmamıza rağmen, paramparça oluyorsunuz. Canlı canlı yakılma, gözlerin oyulması, boyunların kesilmesi... Bu tip alanlarda denenen vahşet biçimleridir. Ama bakın, aynı hatayı işleyen yine sizler oluyorsunuz. Özel savaşı çözmeden adım atmayın diyorum. Ama büyük bir inatla sizler düşmanı çözmek istemiyorsunuz. İşte tasfiyecinin de söylediği ve yansıtmaya çalıştığı gibi ortada "*ortayolculuk*", "*marjinallik*" yapılacak bir durum yok. Bu bir oyundur, bu bir çözme yöntemidir. Dikkat edilirse, kendisi de girmedi, kendisini en emin yere attı. Çok özel bir kabul olmasa, çok özel bir tedbir olmasa gidip rejime sığınmaz. Can güvenliğini esas alır, yani her bakımdan planlanır. Nitekim diğerleri de böyleydi. Ama sizler gibi yarı devrimci ve hatta nasıl itirafçılık, niçin itirafçılık yaptığını bilmeyenlere uygulanacak yöntem vahşettir. İşte, diyorsunuz ki, "*sizin komuta gerçeğiniz böyle arayolu, ortayolu yaşıyor. Biz de yaşayalım!*" Şimdi onlar kurnaz, onlar kendilerini bir yere atar kurtarırlar da, peki sizler ne yapacaksınız? Orta yerde kalacaksınız. Gafletiniz gerçekten dehşet verici sonuçlara götürüyor. Sizleri şiddetle uyarıyorum, bunu ciddiye almadan adım atmayın. Sahte komuta yapısı, marjinalleşmenin içimizdeki uygulayıcıları ve eski kadromuzun da kemikleşmiş, kuru ve her şeyiyle uzlaşan özellikleri sizleri yanlış bir parti içi yaşama ve savaş tarzına alıştırmasın.

Ben bu nedenle tarihi görevlerimi çok çarpıcı yerine getirme gereği duyuyorum. Bunu sadece savaş alanı için söylemiyorum. Yurtdışı da buna dahildir. İşte görüyorsunuz, en şiddetli yoğunlaşmayı yaşadığım yerdir. Nereden çıktı rehavet? Nereden çıktı devrimci taktiklerden bu kadar uzaklaşma? Hem de sıcak savaş alanlarında bu yaşanıyor. Ben yaşıyor muyum burada? Hiçbir yerde bu yaşanmamalı. Ne olur, paramparça olursunuz. Burada da öyle pek yaşama imkanınız var mı? Yok! Ne yaşamı?

Yaşam amansız ideolojik ve örgütsel olmaktan geçiyor.

Bunun başka yolu yoktur. Birey olarak bile kendinizi ayakta tutmanızın yolu budur. Sizleri yanlış alıştırmışlar, PKK'yi yanlış algılıyorsunuz. PKK'nin imkanlarıyla yaşamayı yanlış seçiyorsunuz. PKK'nin en etkili gücü önderlik gücüdür. Bu da gördüğünüz gibi gerçekten nefes nefese gerçekleşiyor. Ama kendinize bakın, en rahat örgütlenebilcek alanları, en rahat uyuma yerleri olarak değerlendiriyorsunuz. Elinize bir yıl geçiyor, o yılı tükenme yılı olarak kullanıyorsunuz. Bir grup insanı eğitmeyi, yani tam parti bilinciyle ve gerillanın savaşma ruhuyla donatma yerine, varolan imkanlar üzerine yatma biçiminde değerlendiriyorsunuz. Düşmanın bütün umudu da bu yönlü parti içindeki çözülüştür. Bu açığa çıkmıştır. Bunu yapmayın diyorum. Şimdi basına yansıyor, nasıl kimyasal silahlarla yakılmışlar, nasıl paramparça edilmişler. Vicdan kaldırmıyor. Ama buna yol açan sizlersiniz. Kim dedi, o deşifre olmuş alanlarda bir yıl ye, iç, yat?

Düğüne gider gibi, hatta ondan daha rehavetli bir biçimde PKK içinde yaşanabileceğini sanıyorsunuz. Neymiş de imkanları varmış. Sizlere söylüyorum ki, en imkanlı olan benim, yani hep hayal ettiğim en iyi uyku köydeki uykudu, en iyi yemek o köydeki anamın yaptığı pilavdı. Büyük bir tarihi sorumluluk olmasa, bu yaşama yirmidört saat bile dayanılamaz. Gerçek bu. En bayat güdüleri, en düşüncesiz alışkanlıkları ve "*haydi PKK'de yaşayalım*" diyorsunuz. Bu anlayış büyük tuzaktır ve felç eder. Felçten de öteye sizleri vahşete kurban ettirir. Uyarıyorum, işinize geliyorsa PKK'nin vuruş tarzını, PKK'nin savaş tarzını esas alarak adım atın. Bu sadece bir ulusal kurtuluşa cevap olmak için değil, bu sadece klasik bir sosyalist partinin başarılı yürüyüşü de değildir. Bu, bütün karşı-devrimlerin özetinin özeti bir özel savaş rejimini çözme partisidir. Yani bir Lenin'den bile daha fazla, Mao'dan, Giap'tan daha fazla isyan önderliğini, halk savaşı önderliğini, komutanlık, halk savaş komutanlığının en kapsamlı gereklerini bizden istiyor. Ama şimdi sizler çıkmışsınız bunun asgari gereklerini bile kendinize hakaret olarak görüyorsunuz. Çokça yaşadığınız, bireyciliğe, yani özerkliğinize engel tehdit gibi görüyorsunuz. Çılgın mısınız? Bir parça ekmekten tutalım, bir fişeği doğru kullanmaya kadar, her şeyi milimi milimine değerlendirmeye tabi tutmazsanız bu savaşta yer almayın.

İdeolojik çalışmanın öncülüğünü sağlamadan gerilla adı altında bir adım bile atmayın. Sıradan bir dost ilişkisine yüksek bir değer vermekten, bir coğrafyanın elverişliliğini santim santim değerlendirmeyi bilmeden bu işe adım atmayın. Sizler iflas etmiş bireyler olarak "*haydi hurra PKK'nin içine atılalım. Yaşayabileceğimiz kadar yaşayalım*" diyorsunuz. Böyle bir durum yok, cehenneme çevrilir burada yaşam. Bunun başı benim, bunu da çok açık deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Başka türlü dünyanın en gelişmiş özel savaş rejimini çözmemiz mümkün değildir.

Henüz düşüncelerinizi ve ruhunuzu düşkünleştirmekten kurtaramamışsınız. Affedin, bu deyimleri kullanmamın nedeni biraz daha çarpıcı anlayabilmeniz içindir. Yani işgal var, saldırı var. Duygularınız, düşmanın psikolojik savaş gereklerine göre çalışıyor. Düşünceniz kurutulmuştur, politik olarak hiçbir değeriniz fazla önem arzetmiyor. Tasfiyeci, hain kişilik de kalktı bunun üzerine PKK'yi bütünüyle teslim olmaya götürmek istedi ve götürecekti de. Bu gözükaralığı neye dayanıyor? Tepkisizliğinize ve çok kolay kandırılma gerçeğinize dayanıyor. Beni de Allah yerine koyup kandıracağına inandı.

Özgürlük gerillasız düşünülemez

Bu açıdan son düşman planlamasına karşı planımızın esasında devrimci militanın her tür marjinal tarzını yerle bir etmek kadar, onun bütün psikolojik boyutlarından taktik kandırmalarına kadar, bir dönem planlamasına gitmektir. Mesela bir yerde altı ay rahat yaşanmaz, kuşku duyacaksınız. Düşman basit yaşam sorunlarıyla uğraştırarak açlık sınırına getiriyor. İşte, burada bulacağınız yöntem '*bir otla nasıl iyi yaşarım ve kendimi bu plana kurban etmeyeceğim*' olmalıdır. Özel savaş güdülere hitap ediyor, o zaman sizler güdülerinizi şahlandıracaksınız. Korkunç bir savaşa dönüştüreceksiniz. Basit bireyci yaşam endişesine karşı müthiş partili yoldaş olacaksınız. Umutsuz, inançsızlık yaratmak istiyor. Derya kadar bir umut ve inancınız olmak zorunda. Bunlar olursa sadece Türk özel savaş rejimini yıkmayacağız, uluslararası alana dayatılan gericiliği de yırtacağız. Bu anlamda görev hem enternasyonal, hem de ulusaldır ve bütün dünya halklarının PKK'ye ve önderlik gerçeğine ilgisi de bu temeldedir. Yenilmemişiz, ama büyük tehlikelerle karşı karşıyayız. Bu tehlikenin en büyüğü de bir türlü parti öncülüğünü ideolojik, örgütsel düzeyde kendinize hakim kılamayışınız ve askeri taktiklerde inanılmaz zaaflar içinde, yanlışlıklar içinde bulunmanızdır.

Aslında özel savaş rejimi bana göre aynı zamanda savaşta en zayıf olanı temsil ediyor. En kolay yıkılacak, çözülecek bir savaş tarzıdır. Eğer zamanında başarıya gitmezse, savaş tarihinde böyle rejimle-

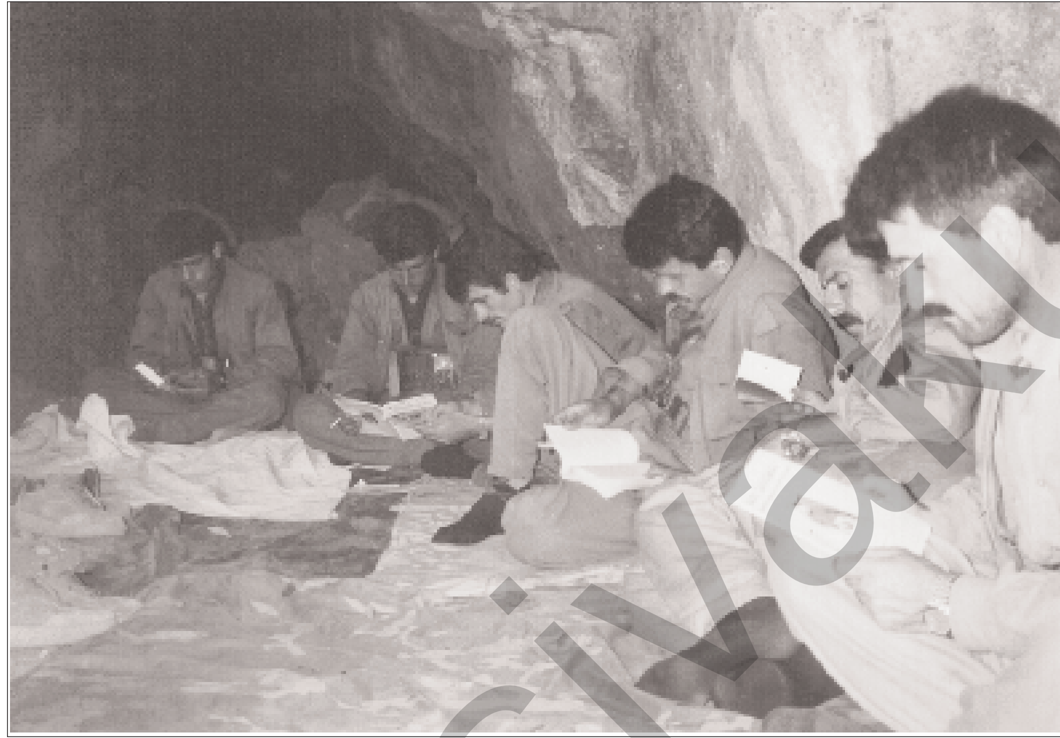
rin, savaşların olmaması gerekiyor. Olması için marjinal teorinin hayat bulması gerekiyor. Eğer marjinal teori hayat bulmazsa bu savaşlar çözülür. Hem de çok hızlı çözülür. Hatta kaçacak delik bile arayıp bulamazlar. Nitekim sınırlı da olsa, biz bunun imkan dahilinde olduğunu ortaya koyduk. Rejim çok korkuyor, kendi halkından korkuyor, bütün insanlıktan korkuyor. Müttefiklerinden korkuyor. Bu korkusu, onu korkunçluğa iterken, yıkılışının eşiğine getiriyor. O halde özgürlük olasılığımızı -katliamdan sapasağlam kurtulmakla birlikte- özgürlük olasılığın gerçekleştirilmesi oluyor. İkibinli yıllara doğru öncelikle parti öncülüğünün belki de uluslararası çapta ve bütün özel savaşı karşılayacak kapsamda bir militanlaşmayı, ideolojik boyutu esas olmak üzere, çok örgütlü olmak biçiminde bir öncülüğü özellikle gerillaya oturtmak gerekiyor. Yani parti öncülüğünün en kapsamlı ve sağlam biçiminin egemenliği şarttır. Bu her zaman böyleydi. Ama her zamankinden daha fazla bu önümüzdeki süreçte parti öncülüğü sağlama alınmak zorunda.

"Genelkurmay planı bu kadar tehlikeli ve henüz tam sonuca gitmedi. Eğer sonuca gitseydi halklar adına, demokrasi adına nefes almak bile mümkün olmayacaktı. Çünkü planın ilk aşaması ve daha sonraki aşamalarının Anadolu'dan bütün Ortadoğu'ya, hatta Orta Asya'ya, Çin'e ve Rusya'nın içlerine kadar taşırmak gibi tehlikeli bir yayılmacı özelliği sözkonusudur."

İkincisi, gerilla olacak. Özgürlük olasılığı gerillasız düşünülemez. Hatta katliam bile gerillasız önlenemez. Gerillanın düşmesi katliamın zafere ulaşmasıdır. Yani Kürtlerin kimlik olarak da tarihten silinmesidir. Sadece özgürlük hayali değil, kimlik de gidecek. Dolayısıyla gerillayı olmazsa olmaz kabilinden yaşam gücü olarak değerlendireceğiz. Gerillaya her zaman bu tanımı biçtik. Ve şimdi gerilla her zamankinden daha fazla gereklidir, hayatidir. Bütün gelişmelerin motorudur, onsuz hiçbir çalışma sağlıklı gelişemez. Ama gerilla içinde en vazgeçilmez olan parti öncülüğüdür. Partinin kadrosu gerilla içinde olmadan, gerilla başa beladır. Hızla marjinalleşir ve kontralaşır. Nitekim örnekleri ortadadır. Dolayısıyla hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar parti öncülüğünü gerilla içinde oturtmak gerekiyor. Gerilla tamıtamına bu anlamda ideolojik bir araçtır. Sonderece politiktir ve askeri olarak da bire yüzü hedeflemesi gereken bir savaş tarzına ulaşması gerekir. Yani bir gerilla mangasının bir düşman taburunu hedeflemesi gibi bir özelliği vardır. Gerilla birliklerimiz askeri anlamda bir gerilla mangası, bir tabur, bir takım gerilla bir alay ve bir gerilla taburu da bir düşman tugayıdır. Komutanlığınızın, birliklerinizin teşkilini askeri açıdan böyle bir hedefe bağlamanız gerekir. Şimdiye kadar hiç savaşmadan gerilla birliklerini imhaya yatırmanızın affedilir bir yanı yoktur. Yani zor bela iradeyle siz verdiğimiz imkanları tehlikeli bir biçimde kullandınız. Gerillaya adım atmak isteyen, gerilla birliğinin hem bir savaşçısı, hem de bir komutanı olmak isteyen "*ben bir düşman taburunu perişan edeceğim*" diyebilmelidir. İradesini bu temelde kesinleştirmesi amacına da askeri olarak böyle bir hedefi koyması gerekir. Bütün bunlar dışında daha yapılacak işler de vardır.

Nedir bunlar? Düşmanın birçok ekonomik, sosyal hedeflerini de bir manganın delik-deşik edebilir, sızma yapabilir, pusu kurabilir, birçok işbirlikçiyi ve hakimiyet altına alınması gereken birçok çalışmayı gerçekleştirebilir. Halk etkileyicidir, gerilla da halk önderliğidir. Gerillanın görev kapsamı, lojistik toplayıp "*altı ay nasıl yaşarım*" demek değildir. Böyle olacağınıza gidin işportacılık yapın daha emin bir biçimde kendinizi beslersiniz. Hamallık yapın daha değeri var, çünkü uzun süreli yaşarsınız. Gerillada aylarca, bilmem birkaç yiyecek torbası peşinde koşup bu felsefeyle kendinizi yaşatmanız çılgınlıktır. Böyle karın da doyurulmaz, gerillada karın doyurma sizin bu tarzınızla olmaz.

Tüm Kürdistan halkı, hatta dostlar, bana yüksek seviyeli yaşam olanaklarını sunmak zorundalar. Hiç emir bile vermem. Dikkat edin, önderliğe dayanarak halk bu kadar bağış yapıyor. Ben sizin gibi yaşamıyorum veya sizin gibi ilkin lojistik toplayayım demiyorum. Ben hiçbir zaman kimseden para, yemek de istemedim. Etkili ideolojik-siyasi çalışma yaptıktan sonra, örneğin buranın halkı tümüyle açıldı. Bu çözümlemelerden sonra bu yardımlar geldi. Eğer önce sizler gibi deneseydim, beni kovarlardı. Kimse bana bir çay bile vermezdi. Öyle cahil ve köylü bir kafanız var ki, yıllardır benim deneyimlerimi incelemek bile istemiyorsunuz.

İşte, "*en benim*" diyen o güçlü örgütler bile şimdi maddi olarak bizden zayıflarsa, bunun nedeni doğru bir ideolojik-politik çalışma yapamayışlarıdır. Nedir bunlar? Bir halkı örgütlemektir, bir halkı özgürlük bilincine kavuşturmaktır. Bunları yapın halk sizlere tapar, bütün halklar sizlere değer verir. Sığ bir köylü kafasıyla gidiyorlar, baba usulüyle ve bir de silah göstererek, "*hele git dükkandan şunu getir*" diyorlar. Bu yöntemle mi karnınızı doyurdunuz? Yok! Mahvoldunuz, öldünüz, gittiniz. Bunun anlaşılmayacak bir yönü yok. Herhangi bir alanda yapacağınız ilk iş, müthiş bir ideolojik-politik parti grubunu veya gerilla grubunu ortaya çıkarmaktır. Müthiş bir coğrafyada üslenin. Duyanlar, "*orada bir efsane grubu var*" derler. Bende böyle değil mi şimdi? "*Kartal yuvasındadır, hiç kimse ona yaklaşmaz*" denmiyor mu? Toroslar için ben İnce Memed efsanesini örnek göstermiştim. Diğeri çingene çadırı; kentin, kasabanın, köyün yakınında çadır kur... Yani bizim gerillanın yaptığı da çingene çadırının biraz gelişmiş biçimi oluyor. Çingene her zaman çingenedir, her zaman açtır. Ama İnce Memed aç değildir, efsanedir. Şimdi bir eşkıya pratiğini inceleseniz bile, durumlarınızın ne kadar zavallı olduğu ortaya çıkar. Botan'da da böyle...

Bu sanatın yüzyılların en uşak sanatı, en kölelik, hatta çingenelik sanatı olduğunu neden öğrenmiyorsunuz? En ucuzu, en kabası, en değersizini yöntem olarak koyuyorsunuz, ama ben o değilim diyorum size. Ben hiçbir zaman bir halkın evine gidip "*bana bir yemek getir*" demedim. Zorlarlar, ama ben gitmiyorum. Çok önemli olmazsa, hatta çok önemli bir ideolojik anlamı olmazsa gidip bir yemek yemem. Yemem bile tamamen ideolojiktir, siyasidir. Geniş bir çevreyi partiye bağlamak içindir. Tenezzül edilir mi? Başka bir iş yapıyorum, görüyorsunuz. Nefes nefese çok önemli bir ideolojik, siyasi anlamı büyük olan bir çalışmayı yürütüyorum. Bu gözlerinizin önünde. Benim yürüttüğüm milyonların varını-yoğunu bize bağlama çalışmasıdır. Demek ki ideolojik-siyasi çalışma bu kadar gereklidir. Bu kadar büyük sonuç yarattı. Ama bizim köylü nasıl çalışır? Bugünü kurtaracak bir-iki şey bulup-buluşturmaya çalışır. Zaten bu yüzden vatan elden gitti, ekmek de kalmadı.

Bunun yerine ne koyacaksınız? Tekrar söylüyorum; ben niye kente inmiyorum, ben niye başka bir yatakta rahat uyumuyorum? Efsane kişiliğini, yenilmez kişiliği yaratmak için. Her şey ideolojiktir, her şey ama, her şey... Yani o güdüler dediğiniz bile ideolojiktir bende. Yemenin bile ideolojiyle çok sıkı bir bağlantısı vardır, "*böyle yiyeceksiniz*" derim. Duygular ideolojiktir. Yaş yere oturmam ve tehlikeli yerlere oturmam. Bunu altında ne vardır? Derin bir ideolojik eğilim vardır, derin bir parti örgütünün oluşturulma çabası vardır. Beni ben yapan, bu örgütü sürekli zengin yapan, hatta Kürdistan'ın bütün burjuva, feodal sınıflarının da üstünde tutan ve bir yarı devlet kadar bütçeye kavuşturan bu tutumdur.

Gittiğiniz her yerde önce o dağı bir aslan, bir şahin yuvasına dönüştüreceksiniz. Yani düşmanın elinin kolay ulaşamayacağı, halkın umut bağlayacağı, yoldaşların kolay ölmeyeceği, düşmanın geldiğinde perişan olacağı bir çalışma alanına dönüştüreceksiniz. Öyle ucuz-basit yaşama ilgi duymayacaksınız. Güdülere, alışkanlıklara yer vermeyeceksiniz. Bir şahini bile inceleyin, şahinliğini çok iyi yapar. Gerilla bir kartaldır, bir şahindir, bir aslandır dedik. Sizler gittiniz yerlerde kuzular gibi süründünüz, iğreniyorum. Canlı doğaya bakın, bir kurala göre işler her şey orada. Sizler ille biçilmeyi bekliyorsunuz, işte bu katliam ideolojisidir. Böyle biçilmeyi alışkanlık haline getirmişsiniz, acı duyuyorum.

Düşmanın yenilecek noktası yakalanmıştır, yani ölüm eşiği aşılmıştır. Gerisi bu kurallara uymanızdır. Şimdi halkın özgürlük olasılığını bırakalım, sizin bunların pençesinden nasıl can vermeyeceğiniz beni düşündürüyor. Ben halkı unuttum, onun zorluklarını bir tarafa bıraktım. Sizin bu zavallılığınızı, nasıl bozkurtların ağzında paramparça bud olup yenilmeyeceğinizi düşünüyorum. Benim görevim değildi, ama sizin sergilediğiniz bir zavallılık, her gün bunun örnekleriyle doludur. Gerilla böyle ölmez! Neden bir kurdun ağzında kuzu oluyorsunuz? Evet şimdi onlar kartal oldu, siz de tavuk. Her gün bir tanenizi vurup götürüyor. Bunu da kolay yaşam sanıyorsunuz. Bunu bırakacaksınız! Bırakmayacaksanız gidin evinize. Yapamayacağınız işe niye giriyorsunuz? Girmeyin.

Herkes gerillacı olamaz, gerillanın şerefi-onuru var, kolay ölmez. Hele ölüm eşiğini atlattıktan sonra, dağa ulaşmışsınız, mevzilenme olanağı var, düşmanı az çok tanıma olanağı tamam, peki niye öyle kolay vuruluyorsunuz? Hiç olmazsa bire karşı yüz vurun ondan sonra şehadete gidin.

Çok aşınmış kişiliklersiniz. Zilan bile yürüyemiyordu, gitti kendisini hiç olmazsa şereflice bir sona götürdü. Sizin bu konuda şerefiniz çok zayıflamış. Bakın hiçbir şey yapamıyorsanız bombalarınız var, her birinizin üzerinde yüze yakın kurşun var, kendinizi çok iyi kamufle edin ve bir kente girin; Zilanlardan daha iyi sızabilirsiniz, elli faşist düşmanı gebertin, ondan sonra son kurşunu kendinize patlatın. Gerillanın en son yapacağı budur, ama ondan önce yapacağı daha fazla şeyler var. Yani bir gerilla takımı, bölüğü elinizde olduktan sonra siz onunla alay bile imha edebilirsiniz. Kafanızı artık buna alıştıracaksınız. Buna kim engel? Kendin engelsen kendini doğra. Böyle olursa özel savaş rejimi yıkılır ve bir yıl bile dayanamaz. Ama şimdi kalkıp da bizim yaşamsal çalışmalarımıza dayan, kemir, aşındır, bir de teslim etmeye çalış, bu ihanettir. Fare gibi kemirmektir, hırsızlıktır.

İdeolojik öncülük bütün çalışmaların özüdür

Demek ki halkın özgürlük olasılığını 2000'li yıllara doğru gerçekleştirmek için, gerillanın hakiki gerilla olarak devreye girmesi gerekir. Katliamın önlenmesini, özgürlüğün elde edilmesini ve 2000'li yılların zafer yılları haline getirilmesini, bu önümüzdeki planlama süreciyle karşılamak mümkündür.

"Özgürlük olasılığı gerillasız düşünülemez. Hatta katliam bile gerillasız önlenemez. Gerillanın düşmesi katliamın zafere ulaşmasıdır. Yani Kürtlerin kimlik olarak da tarihten silinmesidir. Sadece özgürlük hayali değil, kimlikte gidecek. Dolayısıyla gerillayı olmazsa olmaz kabilinden yaşam gücü olarak değerlendireceğiz."

Özel savaşın hem planını, hem uygulamalarını, bizim bu amansız planımız ve amansız gerilla tarzımızla karşımıza almamız, yüklenmemiz gerekir. Bu ne hayaldir, ne abartmadır, bu bir kurtuluş gerçeğidir. Gerisi halktır, halk bir devrim için gerektiği kadar ayaktadır. Son Newroz bir daha gösterdi ki, kusur halkta değildir. Bu kadar zorluklara, onu düşmandan daha fazla zora sokmamıza rağmen, bu halkla devrim rahatlıkla yapılabilir. Bu halk devrim halkıdır. Hatta yalnız Kürdistan'ın değil, Anadolu'nun, Ortadoğu'nun devrimine bile en büyük katkıyı yapabilecek düzeydedir. Bunun için halk tartışmasını yaptım.

Halkın siyasi ordulaşması çok rahat yapılabilir. Zaten milyonlar en zor savaşa karar vermişler. Senin yapacağın onu örgütlemektir. Siyasal faaliyetler, örgütsel faaliyetlerdir, sadece şurada grup kur, şurada birbirine bağla. Bunun yurtiçi, yurtdışı kanalları çok fazladır, açıktır. Bu yönüyle halkın siyasi ordulaşması her zamankinden daha rahat karşılanabilir düzeydedir.

Başarı için diğer bir imkan yurtdışı kanalları, diplomasidir. Bunun olanakları da hiçbir devrim hareketinde görülmemiş kadar açtık. Düşmanı çepeçevre kuşatacak bütün alanları cephe gerisi haline getirdik. Düşmanın ittifakını parçaladık, kendisine karşı birçok güçlü devleti ortaya çıkardık. Bu da devrim için sonuna kadar kullanılabilir. Yeter ki buraları da o eleştirdiğimiz sahte çingene tarzına dönüştürmeyelim.

Bunlar demek ki birleştirilirse, bizim planımız en az düşmanınki kadar iddialı. Düşmanın bitirme ve marjinalleştirme planı kadar, bizim devrimci örgütü patlatma ve halkın özgürlüğünü kesinleştirme hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde başarılabilecek düzeydedir. Hem düşmanın özel savaşının çözümlenmesi, hem de bizim devrimci savaşımızın bu ana, hatta parti-gerilla ve halk bağlamında çözümlenmesi, en az başa baş savaşacağımızı ve dünya karşısında bu özel savaş rejiminin asla dayanamayacağını göstermektedir. Dayanmasının tek şartı partimizin ve gerillamızın içindeki gafletin, marjinalleşmenin, soysuzluğun, ihanetin, teslimiyetin, her türlü uzlaşmanın kendisi olur. Düşman başarısı olsa bu özellikleriniz sayesinde olur. Aksi halde az çok -zaman mesele değil, ama en azından bir-iki yıl içinde- bu aşamaya denk bir parti kişiliği, gerilla birlik anlayışı, komuta anlayışı, halkımıza da örgütleyici siyasal bir önderlikle yaklaşırsak, dostlarımızla, dünyayla ilişkilerimizi verimli kullanırsak, göreceğiz ki zafer bizim olacaktır.

Planlamanın birinci hususuna ilişkin bu objektif değerlendirmeyi ortaya koyarken, birkaç hususu hedefler anlamında dile getirmeye çalışacağım:

Hedefler gerçekten önemlidir. Genelde parti programı, daha da somut stratejisi ve hatta temel bir taktik amacı vardır. Bunlar oldukça açımlanmıştır. Partimizin ideolojik-politik çizgi esasları kadar ulusal kurtuluş savaşımının siyasi, askeri, sosyal hedefleri, yine gerillanın askeri hedefleri az çok bellidir.

Nedir ulusal kurtuluşun siyasi hedefi?

Ulusal sorunun çözümünü çağımızın, dünyamızın bugünkü gerçekliğinde uygulama düzeyine kavuşturmak, hak eşitliği temelinde bir siyasal organizmayı çıkarlarına en uygun biçimde esas almak. Bu da ister mevcut sınırlar dahilinde olur, ister dışında olur, bir özgürlük düzeyini dayatmak. Biz bunu bağımsızlık hedefinin pratik biçimleri olarak da, bir yerde demokratik yapılanmanın ortaya çıkmasına bağladık. Bunun bir ifadesi olarak özgür siyasi oluşumlar; adı federasyon, federe, hatta otonomi olmuş hiç önemli değil. Önemli olan burada özgür siyasi oluşumun bağımsızlığa, özgürlüğe çok açık olmasıdır. Bunu artık hiçbir güç önleyemez. Böyle bir ulusal özgürlük hedefini, dünyada emperyalistler de dahil hiç kimse önleyemez, çünkü çağımızın veya günümüzün en temel gerçeğidir. Hiç kimsenin bununla çelişmeye gücü yok. Bunun içine başka şeyler de girer; ulusal birlik, ulusal

kongre, ulusal cepheler. Bunlar da çok tartışılmıştır. Fırsat buldukça bu yönlü adımlar önümüzdeki dönemde atılmak durumunda. Diplomasiyi bölge ülkeleriyle, dünyayla bu çerçevede geliştiririz.

Özellikle Güney'deki savaşımı lehimize ya siyasi, ya askeri olarak ulaştırmayı esas alacağız. Bu, bu aşamada halledilmesi gereken bir sorun ve önemlidir. Birçok örgütle çeşitli ittifaklar var, geliştirilir. Ulusal kurtuluş cephesi çapında hedefler iç ve dışta böyle sıralanırken, partinin ideolojik-politik bazı hedefleri de vardır.

Partinin ideolojik öncülüğü mutlaka bütün çalışmaların başına alınmak zorunda. Siyasi çizgimiz devrimci bir çizgidir, işbirlikçi çizgiye kesinlikle aman vermemek durumunda. Özellikle son dönem çıkışlarımızla birlikte bağımsız, siyasi çizgi bütün siyasi çalışmaların en temel gücüdür Kürdistan'da. Onun örgütsel ifadesi çok daha önemli oluyor. Çok örgütsüz bir parti gövdesi var. Bu örgütsüzlük önümüzdeki dönemde aşılmak zorunda. Aslında partinin büyük etkinliği var, fakat örgütlenmesi yok. Bireycilik, özerkçilik, işte partinin tek elde hep sınıf eğilimine olanak verdiği için bu konuda dayatılan sınıf dışı örgütsüzleştirilmeler büyük bir engeldir, tehlikedir, tamamen aşılması gerekir. Bu dönemin en temel görevi parti kadrolarının örgütlenme görevidir. Buna iç örgütlenme, kadro örgütlenmesi diyoruz. Elbette bunun için eğitim en büyük silahtır, denetimle birlikte.

Gerillada askeri hedefler olarak, şüphesiz en başta dışa yönelik hedeflerde gerekli olan, özel savaşın tuzağına düşmemektir. Örneğin kuşatmaya, çembere ve kendi içinde çözülüşe alışıyor. Bu nasıl aşılır? Önce sağlam üs anlayışı, gizlilik ve düşmana nerede ve nasıl vuracağı belli olmayan, yani "*her yerdeyiz hiçbir yerde değiliz*" ilkesi ile inisiyatif tamamen gerilla hareketinde olacak. Hedef olarak da şimdiye kadar esas aldığımız gibi tepeler, karakollar savaşı değil, en zayıf noktalarda düşmanı vurma. Düşmanın askeri birliklerinin teknik ve sayı üstünlüğünü gözönüne getirdiğimizde, bunlarla çok sınırlı gücümüzü uğraştıracağımıza, onu sürekli gaflete düşürüp beklenmedik yerde birkaç kurşunla, bombayla azami sonucu almak gibi, cephanemizi de çok anlamlı kullanan, hedeflerini de küçük parçalara ayırıp bulan ve bu konuda da mühendis inceliğiyle hareket eden, cephe gerisini de her zaman sağlam, manevra alanını geniş tutan bir yönelim tarzı her dönemde olduğu gibi bu dönemde şarttır.

Başka ekonomik, siyasal, sosyal hedefler vardır. Nedir bunlar? İşte gerillanın yenilgisine dayatılan ekonomik faaliyetlerin hepsini sabote etmek, rahat yaşamı işbirlikçilere cehennem etmek, sahte işbirlikçi çizgilere nefes aldırmamak. Bunlar da gerillanın hedefleridir. Bunun için gerilla, yaşam ve eylem tarzıyla çok sağlam bir iç örgütlülüğü esas almak zorunda.

Halkın siyasi cephesi için de söyleyebileceğimiz; büyük bir siyasal ordulaşma olmadan gerilla da zaten olmaz. Siyasal ordulaşma bizde en elverişli hale gelen bir zemin olmasına rağmen, hâlâ yüzde beş bile örgütlememişiz. Milyonlarca kitle ayakta olmasına rağmen, muazzam bir örgütsüzlük, denetimsizlik bu alanda hüküm sürmektedir. Dolayısıyla bir hedef de kendi kitlemizin örgütlenmesidir. Bu kitlemizin içindeki işbirlikçiliği, yaygın o basit, düşmanın özel psikolojik savaşımına bağlanmış hedefsiz olmasının önlenmesi, örgütsüzlüğün aşılması, basit yaşam tarzının aşılması gerekiyor. Kısaca devrim ruhuna uygun bir örgütlenmenin oturtulması, yani halk cephesi, siyasi ordulaşmasının hiç ihmal edilmemesi esastır.

Önümüzdeki dönemde ekonomik bir cephe açacağız. Bu cephenin de önemli bir gelişmeye yol açacağı beklenebilir. Örgütlülüğüyle, planlarıyla ve birçok yatırım uygulamalarıyla, önümüzdeki sürecin bu anlamda büyük bir gelişmeye uğrayacağı söylenebilir. Aslında en zayıf olduğumuz, olanaklarımızın en çok olmasına rağmen en az kullandığımız bir cephedir.

Bir de kültür-sanat cephesi var. Bu cephenin de çok geniş olanakları ortaya çıkarılmasına rağmen, halen üzerinde tepişiliyor. Doğru dürüst anlamı, amacı ve onun örgütlenmesine ve uygulanmasına bir türlü geçilememiştir. Teknik araçlar tümüyle devrede olmasına rağmen, bunun da yüzde beş kullanılamadığı açıktır. Gerilla kadar halkın siyasal bilinç ve örgütlenmesinde rol oynayacağı ortadayken bunun tam kullanılmaması sözkonusudur. Dolayısıyla buraya da çok yüksek bir hamleyle yaklaşmak, aslında ulusal kurtuluşun ve gerillanın birçok kadrosunun ve hatta özgür yaşamın geliştirileceği, boyutlanacağı bu alanları başıboş bırakmamak, çok sıkı amaç ve örgüte kavuşturmak, sağlam bir yönetimle buraya büyük gelişme değeri vermek işten bile değildir. Şimdiye kadarki kendiliğinden, amatör çalışmalardı ve bazılarının da bunu istismar etme konumları vardır. Tümüyle bunları aşmak önemli bir görevdir, hedeftir.

Fırtına gibi eseceksiniz

Hedefler konusunda çok kısaca bu hususları dile getirirken, bir diğer önemli nokta var. Tarz, tempo meselesi. Yine bir plan ne demektir? Plan bir güce dayanma ve bir de hedefe kavuşmaktır. Bizde bu ikisi de vardır. Her bakımdan hedef ve güç gerçekçi belirlenir. Birbirlerine kilitlenir ve burada bir şey daha olmak zorundadır ki, bu kilitlenme başarıya gitsin. Nedir o da? Tarz, tempodur. Bir beş yıla sığdırılacak plan vardır, bir de bir yıla. Veya bir kaplumbağa yürüyüşü vardır, bir de maraton yürüyüşü vardır. İnsafsız düşmanla çatışıyorsun, hem de amansız, hızı-temposu şiddetli. Dolayısıyla senin de hızının, temponun şiddeti, düşmanınkini geride bırakacak düzeyde olmak zorunda. Önderlikte bu çok nettir. Hızlı düşünüp hızlı yapmak, hatta ışık hızında politika yapmak diyoruz buna. Sizler de ışık hızında gerilla, ışık hızında sanatsal çalışma, ışık hızında diplomasi, ışık hızında her tür faaliyet...

Işık hızı ne demektir?

Politikanın en seri, belki şimdiye kadar denenmemiş hızla yürütülmesidir. Gerillanın şimdiye kadar denenmemiş bir hızla yürütülmesidir. Nitekim önderlik tarzımızı çözenler diyorlar ki; "*Bu biraz da son fizik biliminde hızlı toplumsal değişim-dönüşümlerin politik dile dökülüşüdür. Bunu da önderlik uyguluyor.*" Doğrudur. Düşman gerçeği, güncel özel savaş gerçeği bizi ışık hızında politika ve askerlik yapmaya itmiştir. Sadece düşünmek yetmiyor, düşmanı boşa çıkaracak kadar doğru ve hızlı düşünmek gerekiyor. Sadece yapmak, yürümek, savaşmak yetmiyor. Düşmanın bütün darbelerini boşa çıkartmak gerekiyor.

Tarz da şudur: Gizliliktir, çaptır, niceliktir, niteliğidir. Yani herhangi bir tarzla "*gelin gerilla olarak birleşelim, yüz kişiyle Toros'a çıkalım*" demekle olmuyor. Orada bir mangayla bile iyi gizlenir, iyi bir nitelikle her türlü sonucu alabilirsiniz. Size tempo gereklidir, fırtına gibi eseceksiniz. Aksi halde vahşice katledilirsiniz. Bunları bir dayatma olarak söylemiyorum. Bu planlarımızın başarılı olmasının en önemli şartı olarak söylüyorum. Kendim için de geçerli. Neden bu kadar hızlı düşünüyorum, hızlı örgütlüyorum? Başka türlü ayakta kalamayız da ondan. Neden bu ince tarzı bu kadar uyguluyorum? Bu ince tarz sizin kişiliklerinize uygulanmazsa ortada adam kalmaz. Bu işin tabiatının veya zafer çizgisinin özü budur. Demek ki sadece savaşmak yetmiyor, hızlı savaşmak gerekiyor, fırtına tarzı, aniden vurup çekilme. Günlerce cephe savaşıdır, bilmem aheste aheste "*şu dağa çıkayım, şu köye ineyim.*" Bunlar felaket getirir. Herhangi bir yapma da yetmez. Benim yapma tarzımı görüyorsunuz. İşte bu tarzla PKK gücünü ve hedeflerini birleştirirseniz, planda uygulama, yani başarı oranı belki de yüzde ondan yüzde doksana çıkar. Zaten gelişmeler de bunu göstermektedir. İnanılmaz buluyorum sizin bu yönlü tarzınızı ve temponuzu.

Tarza, tempoya fiziki davranışlar da dahildir. Hitap, propaganda dili, hızla örgütleme, hepsi tarza girer. Zaten yapma işi konuşma ve örgütlemedir. Savaşma işi üslenme, mevzilenme, gizlenme ve aniden vurmaktır. Bunları artık en usta derecede halletmeniz gerekiyor. Size bunun bilimi burada verildi, bunu aldığınız kanısındayım. Almadıysanız suç sizindir. Tarz, tempo konusunda benim bir günlük derslerim bile sizin için yeterlidir. Anlamıyorsanız, bu savaşta, bu planda yeriniz yoktur. Olsa da zarar vereceksiniz. Bir plan, hedefleri ne kadar sağlam olursa olsun ve gücü ne kadar dev boyutlu olursa olsun, onun tarzı düşmanınkini aşacak kadar, hızı yine onu geride bırakacak kadar olmazsa, bu plan başarıya ulaşmaz ve çok tarihi bir çalışmayı boşa çıkarmış olursunuz.

Gördüğünüz gibi bir kez daha bu genel planlama perspektiflerine en sorumlu düzeyde böyle bakıyorum. Ben herhangi bir çalışmanın sorumluluğunu üstlenmem. Sorumluluğunu üstleneceğim çalışmalar bu çerçevededir. Yalnız bu plan çerçevesi bile hemen hepinizi en doğru anlayışa, uygulama esaslarına götürür. Bu çerçevede sizin pratiğe çıkışınızı onaylamak durumundayım.

> Işık hızı ne demektir? Politikanın en seri, belki şimdiye kadar denenmemiş hızla yürütülmesidir. Gerillanın şimdiye kadar denenmemiş bir hızla yürütülmesidir. Nitekim önderlik tarzımızı çözenler diyorlar ki; "*Bu biraz da son fizik biliminde hızlı toplumsal değişim-dönüşümlerin politik dile dökülüşüdür. Bunu da önderlik uyguluyor.*" Doğrudur. Düşman gerçeği, güncel özel savaş gerçeği bizi ışık hızında politika ve askerlik yapmaya itmiştir. Sadece düşünmek yetmiyor, düşmanı boşa çıkaracak kadar doğru ve hızlı düşünmek gerekiyor.

Bütün bir devre, yıllardır yürüttüğünüz savaşım bu çerçeve dahilinde anlam bulursa, ben sonuna kadar bu işte kendimi sorumlu görürüm ve başarıya dair hiçbir kuşkum olamaz. Yok, şimdiye kadarki alışageldiğiniz tarzı uygularsanız, bir defa ben ruhen de artık kendimi sorumlu görmemem gerektiğini söyleyeceğim. Hatta parçalanmışsanız üzülmeyeceğim, çünkü bu benimle ilgili bir olay değil. Bütün olumsuzluklarınıza alet olamam. Gözünüzün yaşına bakmadan hesap sorarım, çünkü bu tarzla benim ilişkim olamaz. Çalışmalarınızın bütün sorumluluklarını üstlenmem bu tarzla mümkündür. Kendi tarzınıza beni alet etmeyin. O zaman sizi düşmanın yerine koyarım. Hatta dürüstlüğünüz, çabanız ne olursa olsun, zafer temposuna, zafer tarzına göre değilse düşmanı başarıya götüreceği için sizi düşmandan sayarım. Düşmanı başarıya götüren bir pratiğin sahibi, en az benim düşmanım kadar tehlikelidir. Bunu anlayacaksınız. Ve bunu siz kendiniz için de uygulamalısınız. Bir çalışma arkadaşınız baktınız ki geriye, başarısızlığa götürüyor o sizin düşmanınızdır, kabul etmeyin onu.

Sizlere önderlik tanımını şöyle yaptım: Zafere, yaşamaya veya özgürleşmeye ulaşma gerçekliğinizdir. Benim bir dayatmam değil, yaşaması gereken sizler, özgürleşmesi gereken sizlersiniz. Önderlik bunun bileşkesidir, bunun gerçekleşmiş biçimidir. Bunun için bir dayatma olarak görmeyin, amansız ulaşılması gereken kendiniz olarak görün. Başka türlüyseniz girmeyin diyorum. Başka türlüsüyle birleşmeyin, örgütleşmeyin, ordulaşmayın ve savaşmayın. Çünkü felakettir. Felaket yalnız sizinle sınırlı olmaz. Bir halkın tek umudu olan onun partisini, gerillasını yenilgiye götürür. Sanırım hiçbirimizin buna ne hakkı var, ne de görev böyle anlaşılabilir.

Bu çerçevede bu hazırlık çalışmalarımızı, çalışma alanlarımızın dört bir tarafına tarihi bir çıkışı bir daha yaptırmak üzere dağılıma tabi tutuyoruz. Bu çerçeve zafer çerçevesidir ve partimizin mucizevi yürüyüşlerinin en anlamlı bir aşamasıdır. Büyük değer biçmek, kutsal görmek, büyük bir şans kadar kaçınılmaz bir zafer yürüyüşü olarak algılamak en doğrusudur. Bu temelde ben de görevlerime tamamen müdrikim ve gerekenlerini yaptığıma inanıyorum. Zorluklar benim için en az sizin kadar var, fakat altında ezilmeyeceğim. Sonuna kadar yükleneceğim ve başarı imkanlarını daha da geliştireceğim. Ama bana göre her alanda her birinizin, her grubunuzun benim alanımdan daha verimli bir alanı vardır, hedefleri çok daha rahat yakalanabilir hedeflerdir. Çünkü bu mevzimizi çok uzun süredir kullanıyoruz, neredeyse tüketiyoruz adeta, emrinize veriyoruz. Ama sizin mevzileriniz, alanlarınız bakirdir. Yani ne kadar işlerseniz orada o kadar ürün çıkabilir. Yapılacak o kadar görevler var ki, hepsi dağlar kadar başarı getirebilir. Ama neyle? İşte burada öğrendiklerinizle, özümsediklerinizle. Kesinlikle benim onaylayacağım çalışma böyledir. Bunu hem ideolojik, hem siyasi, hem askeri, örgütsel olarak belirtiyorum. Bu temeldeyseniz sonuna kadar sizinleyim. Yani yaşar ve başarır, değilseniz suç sizindir. Az eğitilmediniz. "*Alışkanlıklar, eski kültür, düşmanın basit bir taktiğine bile alet olma*", o zaman da ölürsünüz yani. Kaldı ki parti ve ordu gerçeğimiz açısından da suçtur. Sizin göreviniz buna alet olmak değil, bunu yok etmektir. Anında ve yüksek tempoyla ve çok ince tarzlarla.

Ölüm doğal bir şeydir, ama bu aynı zamanda doğal yaşama dayatılan ölümleri de ortadan kaldırdığı için bir ölümsüzlük yürüyüşüdür. Bizim sorunumuz burada doğal ölümü tartışmak değil. Bizim sorunumuz düşmanın dayattığı ölümden daha beter yaşamın üzerindeki tehditlerdir. Ve onları da böyle aşacağımıza göre, demek ki yürüyüşümüz aynı zamanda yaşam ve ölümsüzlük yürüyüşüdür. Ne üzülecek, ne de korkulacak bir şey var. Bu kadar kendini yaşama, onun zaferine endekslemiş, bağlamış, kilitlemiş bir militan en büyük kuvvettir. İnsan en büyük tekniktir, atomdan daha etkilidir ama bu temelde, bu tarzla, bu tempoyla olursa. Kazayla belki birisi gider, ama yanıbaşında diğerleri alıp götürür. Örnek yine benim kendi çabalarım. Yani "*en büyük teknik insandır*" sloganını ben kendimde uygulamışım. En büyük ordu bir insanın kendisini örgütlemesidir, onu göstermişim. En başedilmez bir savaş tarzı kişinin kendini savaşa yatırmasıdır, onu da göstermişim. Size düşen bunun sıradan bir uygulamasıdır. Eğer gerçekten onurlu, özgür, biraz da canınızın istediği bu anlamda bir yaşamı istiyorsanız. "*Yok, çoktan ölmüşüz*" diyorsanız da, zaten çoktan ölmüş olanlar bir çukura atılmıştır, onlara bir mezar yeri bile bulunmaz. Ama ben kolay ölmek istemiyorum. Gördüğünüz gibi yaşamı tarihin en öncesine götürmek kadar, en geleceğine taşırmak kadar kendimi heyecanlı, coşkulu, arzulu, bitmez-tükenmez bir konumda görüyorum. İşte yaşama saygı budur. Ve onun için gerekli savaşın hepsini veriyorum ve olmuştur da. Demek ki bu da hem kanıtlanmış, hem de başarısı kesindir.

1 Nisan 1998

Emeğin ve örgütlülüğün simgesi yüce sosyalist

Haki yoldaşın şehadetini anlatmak, bugün bile bana oldukça zor geliyor. O süreçte Antep'te hem genel faaliyetlerde bulunuyor, hem de inşaatlarda demircilik yapıyordum. En son bir inşaatın demir işini, 1993'te şehit düşen Ömer Çöplü arkadaş ile birlikte almıştık. Her günün akşamında, yorgun-argın işi bırakıp Haki arkadaşın bulunduğu yere giderdik. Bazen de Haki arkadaş, benim bulunduğum eve gelirdi. Bizlere sürekli olarak, "*burada belli bir işçi potansiyeli olduğuna göre, bunların arasında biz de çalışmalıyız, emeğimiz olmalı*" diyordu. Biz O'nun çalışmasını istemiyorduk, fakat işçilerin arasında bulunmasına da ihtiyaç vardı. Hem örgütlenmek ve hem de normal yaşamı idame ettirebilmek için o dönemde en ağır ve hatta tortu işlerde bile çalışmak durumundaydık. Çalışılan işlerde kazanılan para Haki arkadaşta merkezileşiyordu, fakat O, bu paradan kesinlikle kendisi için harcama yapmazdı. Bizim çalıştığımız inşaatta o günün koşullarına göre iyi yemekler yenilirdi, işe geldiğinde O'na bu yemeklerden yemesini söylüyorduk. Fakat O, hiçbir zaman yemek gibi basit bireysel konuları önemsemezdi. Artık Haki arkadaş da bizim çalıştığımız inşaata geliyor, hem çalışıyor hem de işçilerle konuşuyor, propaganda yapıyor, bizleri moralize ediyor, bizim bitmez tükenmez sorularımızı yanıtlıyordu. Öğlen vaktinde işe ara verince, yemek yiyor ve işçilerin oturduğu kıraathaneye gidiyorduk. Bu kıraathaneye genellikle dokuma işçileri gelirdi. Haki arkadaş, örgütlenme için bunun bulunmaz bir fırsat olduğunu söylüyordu.

Antep'teki işçi potansiyelinin bileşimi, genelde yoksul Kürt ve Türkmenlerden oluşuyordu. Bu bileşimin özelliklerini ve çelişkilerini iyi yakalayan, örgütçü, usta bir devrimci, onları çok hızlı bir şekilde örgütleyebilirdi. Örneğin kendini sağcı olarak gören birini bile samimi bir diyalog içerisinde etkilemesi, giderek örgütlemesi mümkündü. Zaten birçok taraftarımız da bu şekilde saflara kazanılmıştı. Haki yoldaş herkesin özgün durumuna göre uygun ve mutlaka sonuç alıcı bir yaklaşımı esas alıyor ve her kesimden insanla, onların çelişki ve sorunlarına çözümler getirerek ilişki kurabiliyordu. Onun üslubunun, hitabının çekiciliği, herkesi oldukça etkilerdi.

O gün, Haki yoldaşın Antep'te işçileri tanımasının ilk adımı oluyordu. Daha önceleri örgütlenme ve faaliyet çevresini genellikle aydınlar, öğretmen ve öğrenciler oluşturuyordu. Çalıştığımız iş yerinde bir saatlik boşluk doğsa, hemen çevredeki kahvehanelere giderdik. Haki arkadaş Kürdistanlı işçilerin yaşam tarzlarından, ilişkilerinden çıkardığı sonuçlarla hem onları tanır ve hem de bu şekilde geliştirmiş olduğu ilişki içerisinde onlara Kürdistan tarihinden, Kürt gerçekliğinden ve özgür-demokratik Kürdistan'dan bahsederdi. Yine dokuma işçilerinin özgün sorunlarını dinler ve onların anlayabileceği bir şekilde çözüm yollarını anlatırdı. Çoğunlukla gittiğimiz kahve, halı-kilim atölyeleriyle çevrili bir sanayi bölgesinde bulunuyordu. Kahveye ilk gittiğimiz gün Haki yoldaşın yaptığı konuşmaların etkisi, kısa sürede kulaktan kulağa yayılmış, diğer atölyelerde bulunan işçiler de haberdar olmuştu. Kahveye ikinci gidişimizde farklı bir eğilimle karşılaştık. Haki arkadaşla birlikte, ben, Ömer Çöplü arkadaş, Numan arkadaş ve diğer bazı yurtsever işçiler vardı. Haki arkadaş önemli bir işinin olduğunu söyleyip bizden ayrıldı. Kahvede önceki günün etkisiyle işçiler hâlâ tartışıyorlardı. Bu tartışmalarda, "*Rusya sosyal emperyalisttir*" vs. diyenler olduğunu da gördük. Bunlar, sonradan öğrendiğimiz Stêrka Sor'un etkilediği bir çevre idi ve ilişkileri, çalışmaları çok gizemli, karanlık olmalıydı ki, o güne kadar adlarını bile duymamıştık. Bu çevreden etkilenen işçiler, genelde Urfalı, Nizipli, temiz, dürüst ve emekçi insanlardı. O gün bizim yanımızda Bozan Aslan ve Mehmet Uzun da vardı. Bozan maliyede memurdu. Faaliyetlerimize katılmamakla birlikte bizimle bütünleşme gibi bir eğilimi ve yaklaşımı vardı. İlişkileri, biraz Türk ordusu içerisindeki zora dayanan, baskıcı ve kaçırtıcı ilişkileri andırıyordu. O gün önceki tartışmamızdan daha büyük kalabalık toplanmıştı. Ancak bizim anlatımlarımız karşısında tartışmaya güç yetiremediler. Daha sonra öğrendiğimiz kadarıyla tartışmalar esnasında kendi aralarında, "*daha uygun bir ortamda tartışırsak bizim için daha iyi olur, bizim daha iyi bilen arkadaşlarımız var*" demişler ve Bozan da bizimkiler adına tartışmaya gelebileceklerini söylemiş.

Her arkadaş nerede olursa olsun, günün sonunda gelip Haki arkadaşa sözlü olarak günlük pratik raporunu verirdi. Ancak bir gün önce, beraber aynı evde kaldığımız halde Haki yoldaş eve gelmedi. Mehmet Uzun ile birlikte başka bir evde kalmışlar. Daha sonra öğrendiğimize göre bahsedilen tartışmanın olduğu yere gitmişler.

Görüşmenin ve tartışmanın yapılacağı kahve, Beydilli mahallesindeydi. Beydilli mahallesinde genellikle Türk solunun etkisi vardı ve bizi tanıyan pek kimse yoktu. Stêrka Sor'un başını çeken Alaattin Kaplan bu mahallede konumlanmış ve belli bir çevre de oluşturmuştu. Her nabza göre şerbet veren, dürüst olmayan bir kişiliğe sahipti. Orada halka, "*faşistlere karşı mücadele edilebileceğini, bunlardan önemli birinin düşürüleceğini*" vs. anlatıyormuş. Böylece komployu önceden planladığı da ortaya çıkıyor.

Haki yoldaş evden çıktığında, Mehmet Uzun'a, "*git Karşıyaka'daki evden silah al gel*" der ve onu gönderir. Antep'te kaldığımız evler genelde birkaç merkezde bulunuyordu. Ancak Haki yoldaş o gece garaja yakın bir evde kalıyor. Haki yoldaşın bulunduğu evden yaya olarak tartışma yerine ulaşması, her halukarda bir saatten fazla bir süre gerektiriyor. Mehmet Uzun'un arabayla Karşıyakaya gidip dönmesi, taş çatlasa en çok yirmi dakika sürerdi. Çünkü her an otobüs veya dolmuş bulunurdu. Karşıyaka'dan Beydilli'ye en çok otuz dakikada gidilirdi. Otobüs beklese dahi toplam kırk beş dakikada Beydilli'ye ulaşması mümkündü. Yani Mehmet Uzun istese rahatlıkla Haki yoldaşa silah yetiştirebilirdi.

Haki yoldaş kahveye gittiğinde, Alaattin Kaplan'ın adamlarından olan Baki denilen bir unsur ve işçiler oradaymış. Haki arkadaşa "*dışarı çıkıp tartışalım*" diyorlar. Haki arkadaş ise "*burada kitlenin içerisinde tartışalım*" diyor. Ancak onlar, dışarı çıkmakta ısrar edince Haki arkadaş da dışarıya çıkar. Ve dışarıya çıkar çıkmaz da saldırıya uğrar. Haki arkadaş o an Baki unsurunu yere atıp dövüyor. O sırada, Bozan Aslan da oradaymış. Bozan Aslan unsuruyla daha sonraki süreçte Antep Cezaevi'nde kalmıştık. Van'da önemli bir iş için görevlendirildiğini duyduk. O gün Düztepe istikametine gittiğini, tesadüfen Haki arkadaşın yanına uğradığını ve olay esnasında da kafasına taş vurduklarını, sersemlediğini vb. anlatıyordu. Oysa kendisi görevli değildi. Ve o zaman orada olmaması gerekiyordu. Van'a gitme olayının ise uyduruk olduğu sonradan anlaşıldı. Daha sonra yaptığımız araştırmada, Beydilli'deki halkın anlatımına göre saldırı esnasında Baki unsuru alttayken silahını çekiyor ve ateşliyor. Ancak Allaattin Kaplan'ın da kleşle kahvenin köşesinde beklediğini söylüyorlardı. Saldırı esnasında Haki arkadaşın kullandığı dil, attığı sloganlar (kahrolsun sömürgecilik, kahrolsun faşizm vb.) çevredeki halktan insanları şaşırtıyor, kuşkuya kapılıyorlar. Ancak ne olduğunu da tam anlayamıyorlar. Kendilerine faşist birisinin vurulacağı söylenmiş, oysa vurulan devrimci bir önderi ve devrimci sloganlar haykırıyordu.

Ardından Haki arkadaş bir taksiye bindirilip hastaneye kaldırılıyor. Hastaneye ilk giden Numan arkadaş oluyor. Haki arkadaşı bulunduğu hastaneden alıp daha donanımlı bir hastaneye kaldırıyor, fakat orada da yapılan tüm müdahaleler sonuçsuz kalıyor. Ben akşam işten çıkınca Karşıyaka'daki eve gitmiştim. Arkadaşlar akşam gelip Haki yoldaşın şehit düştüğünü söylediler. Başkan'a haber vermek için arkadaşlar beni Ankara'ya gönderdi. Hemen yola çıktım. Ankara'da arkadaşların kaldığı Siirt Öğrenci Yurdu'nda Selim Hoca'yı buldum. Olayı Selim Hoca'ya anlatmadım, sadece Başkan ile görüşmem gerektiğini belirttim. Onun aracılığıyla Tuzluçayır'da Rıza Altun arkadaşla görüştüm ve ona da mutlaka Başkan'la görüşmem gerektiğini söyledim, olayı da anlattım. Bunun üzerine Başkan'ın yanına götürüldüm. Başkan'a Haki arkadaşın şehit düştüğünü söyleyince adeta dondu. Sonra "*kim, nasıl, niçin*" şeklinde peş peşe sorular sorarak sert tepki gösterdi. Beni

m şahsımda oradaki faaliyet alanına kızdığını konuşmalarından anladım. "*Nasıl olur Haki arkadaşı kaybedersiniz? Olmaması gerekir*" gibi sözler söyledi. Başkan, sanki Haki arkadaşı oraya göndermekle bir yanlışlık yapıldığını belirtircesine kendi kendine söyleniyordu. Tabii o tepkiyi, duyguyu anlatmak oldukça zor ve tam ifade etmem de mümkün değil. Daha sonra ilk kalkacak otobüsle hemen yola çıktık. İkinci gündü ve halen hiç uyuyamamıştım, oldukça da gergindim. Zaten uyumak mümkün değildi. Hatta yemek dahi aklıma gelmez olmuştu. Başkan yol boyunca olay hakkında sürekli sorular soruyordu. Fakat benim de fazla bilgim olmadığından pek bir şey anlatamıyordum. Son birkaç gün içindeki faaliyetlerin neler olduğunu sordu. Tam olmasa da anlatmaya çalıştım. Başkan o an "*bu Alaattin'in işi olmasın mı?*" diye kendi kendine söyleniyordu. Ben Alaattin'i tanımıyordum. Başkan sürekli sorular soruyor, ben ise hiçbir şey anlatamıyordum. O zaman ben yirmi dört yaşındaydım. Olayın etkisiyle yoğun bir duygusallık içerisindeydim. Buna Başkan'ın soruları da eklenince artık kendimi tutamadım ve bir ara yüzümü otobüsün camına çevirerek ağladım. Antep'te inerek bir taksiye bindik ve hastaneye doğru yola koyulduk. Hastaneye yaklaştıkça arkadaşların etrafta olduğunu gördüm, biraz daha yaklaşınca epey tanıdık simalara rastladım. Arkadaşlar hastaneyi ablukaya almışlardı. O sırada Başkan bana "*hastane çevresinde bir değişiklik var mı?*" diye sordu. Ben de etrafta arkadaşlar olduğunu ve önceden tanıdığım polislerin de çevrede bulunduğunu söyledim. Sonra bana, kendisini uygun bir yerde beklemem ve Kemal arkadaşı bularak ona bütün arkadaşların geri çekilmesini iletmemi söyledi. Hastahaneye gittim, orada Kemal Pir arkadaşı buldum. Kemal arkadaşın üstünde uzun bir palto vardı, etraftaki diğer tüm arkadaşlar da belli ki silahlıydılar. Başkan'ın talimatını ilettim. Kemal arkadaş, "*tamam çekiliyoruz, tüm arkadaşlara haber ver*" dedi. Arkadaşlara tek tek haber verdim, söylediğim arkadaşlar da diğer arkadaşlara haber verdiler. Ve herkes geri çekilmeye başladı. O sıra, daha sonra cezalandırılan "*Carlos*" dediğimiz Hasan Çoban zorluk çıkardı. Anarşist ve lümpen bir kişiliği vardı. Uzaklaşmasını söylememe ve bunun bir talimat olduğunu belirtmeme rağmen "*olmaz, burada polisleri vuracağım*" dedi. Bunu söylerken ikircıksız ve kararlı görünüyordu. Bir polis ekibinin tam karşısındaydık. "*Bende iki silah ve bomba var, birini sen al, polisleri vuralım*" dedi. Karşı çıktım ve çekilmemiz gerektiğini söyledim. O da "*sen nasıl böyle söylersin, nasıl çekiliriz, Haki arkadaşın intikamını alacağız*" diyerek, bana karşı çıkıyordu. Güçlükle ikna ettim ve böylece herkes çekilmiş oldu.

Daha sonra dönüp, Başkan'la birlikte Numan arkadaşın evine gittim. Bir süre sonra Numan ve Kemal arkadaş da eve geldi. Arkadaşlar olayı anlattı. Başkan kızarak, "*niye korumadınız, niye tek gönderdiniz, böyle bir arkadaşı bulmak kolay mı? Siz Haki'yi tanımamışsınız, tanımış olsaydınız böyle yapmazdınız*" dedi. Fakat sonra Başkan, havanın oldukça gergin olduğunu hemen farketti ve arkadaşları yatıştırmaya, gerginliği gidermeye çalıştı. Bu arada Van, Ankara, Diyarbakır gibi değişik yerlerden örgüt birimleriyle de telefonla konuşuldu. Daha sonra öğrendiğimiz kadarıyla Numan arkadaşın telefon konuşmasını dinlemiş olan düşman, bir şeylerin yapılacağını sezmiş, ama ne olacağını bilemediği için kentin birçok yerinde genel tedbirler almıştı. Aynı günün akşamı Haki arkadaşın öğretmen olan ağabeyi Antep'e geldi. Haberi bizim arkadaşlardan öğrenmişti. Kaldığımız eve gelir gelmez bazı duygusal çıkışları oldu ve şehadetten bizi sorumlu tuttu. Başkan bunun üzerine "*o senin kardeşindir ama bizim neyimiz olduğunu biliyor musun? Vurulan o değil, biz vurulduk, bedenimizin yarısı gitti*" dedi. Daha sonra ağabeyi aracılığıyla Haki arkadaşın cenazesi hastahaneden alındı.

Başkan, Ankara'daki arkadaşlara haber vermek ve gerekli hazırlıkların yapılması için beni Ankara'ya gönderdi. Haki arkadaşın cenazesine eşlik eden ekipten ayrı olarak yola çıktım. Bu arada cenaze bir araca bindirilerek yola çıkarıldı. Kemal Pir arkadaş da iki arkadaşla birlikte ayrı bir araçla Ankara'ya doğru yola çıkmıştı. Ben Ankara'dan gelecek haberlere göre hareket etmek üzere bekledim. Ankara örgütü de araçları hazırlayıp cenazenin peşinden gitti. Bu arada polisler, kitleden korktukları için Ankara'nın içine girmeden, şehir dışında, Ordu istikametine gittiler. Gece gelen bir telefon ile Kemal Pir'in bulunduğu arabanın yolun yağışlı olmasından dolayı kaza geçirdiği bildirildi. Haki arkadaşın şehadetiyle zaten dünya başımıza yıkılmıştı, bu haberi de duyunca tamamiyle şok olduk. En küçük bir talimatla her şeyi yapabilecek durumdaydık. Ankara örgütü beni görevlendirdi ve yanıma da iki arkadaş verildi. Telefonda kazada büyük ihtimalle ölüm olayı yok denilmişti. Düşünerek hareket etmemiz lazımdı. Çünkü bir şey olmamışsa bile, Kemal arkadaş yakalanmış olabilirdi. Bu durumda onu kurtarmalı ve edindiğimiz bilgileri arkadaşlara iletmeliydik. Benimle gelen iki arkadaştan biri Dev-Yol'dan bize yeni geçmiş ve ODTÜ'de okuyordu. Diğeri ise üniversite mezunuydu. Samsun'a bilet alıp yola koyulduk. Yolu bilmiyorduk, sadece yıllar önce birkaç kez o güzergahtan geçmiştim. Şoförle konuşarak, ulaşmak istediğimiz ilçeye yaklaştığımızda bize haber vermesini söyledik. İlçeye yaklaştığımızda şoför bizi bilgilendirdi. Ve yol kenarını gözetlemeye başladık. Bir süre sonra yol kenarındaki bir kamışlığın dağılmış vaziyette olduğunu gördük ve otobüsü durdurarak orada indik.

Kamışlığa girdik, araba gerçekten de oradaydı. Takla atmış ve camları kırılmıştı. Ama motoru sağlamdı ve etrafta kimseler yoktu. Arabanın durumuna baktık ve bu araçta kimsenin ölmeyeceğine kanaat getirdik. Yanımdaki arkadaşlar "*buralarda motor hırsızları olur, burada kalmamız sakıncalıdır*" dediler. Epey ürkmüş ve kaygılanmışlardı. Sabaha karşı bir idi ve üç gündür uyumamıştım. Aracın içine girip üç saat uyudum. Sabah yoldan giden ilk araca binerek ilçeye gittik. İlk işimiz savcının evini bulmak oldu. Pijamasıyla karşımıza çıkan savcıya, uzak yoldan geldiğimizi söyleyerek kazayı sorduk. Savcı da şoförün merkez karakolda olduğunu, tahkikat yapıldığını ve tahkikatın henüz tamamlanmadığını söyledi. Bunun üzerine biz de karakola gittik ve aracın sahibi ve şoförü olan, sonraki yıllarda saflarımızdan kopan Mustafa Bozkurt ile görüşmek istedik. Görüşmemize izin verdiler. Anladığımız kadarıyla Kemal Pir ve diğer arkadaş başka bir araca binerek, Ordu'ya doğru yollarına devam etmişlerdi. Sevindik. Mustafa Bozkurt'un Antep'te fabrikatör bir amcası vardı. Telefonla onu haberdar ettik. Geleceğini söyleyince biraz rahatlamış olarak oradan ayrıldık ve Ankara'ya döndük.

Ankara'daki arkadaşlar cenazeden önce Ordu'ya ulaşmış, oradaki diğer siyasetlerle, demokratik kitle örgütleriyle ilişki kurmuş ve cenaze töreni için hazırlıklara başlamışlardı. Tüm siyasetler Haki arkadaşın devrimci kişiliğini biliyor ve saygı duyuyorlardı. Ordu şehir merkezinde Dev-Yol kitlesi ve diğer devrimci demokrat çevrelerden oluşan iki-üç bin kişilik bir kitle cenaze töreni için toplanmıştı; Ulubey'de ise onbin kişilik bir kitle ile görkemli bir tören yapıldı. Cenaze töreninde kitle tarafından mücadelemizi ifade eden sloganlar atılmıştı. Denilebilir ki, bizim ilk siyasal sloganlarımız burada atıldı. Bu, aynı zamanda Kürt halkı ile Türk halkı arasında kurulan enternasyonalist bir dayanışma köprüsüydü. Bir süre sonra Antep'e geri döndüm.

Bölge kadroları olarak, bize düşen görevin ne olduğunu tartıştık ve Kemal Pir arkadaşın talimatıyla bir birim olarak harekete geçtik. Ne pahasına olursa olsun Alaattin Kaplan'ı vurmalıydık. Bu oluşumun bütün ilişkilerini deşifre ederek, tamamen tasfiye etmek amacındaydık. Bunun için bir grup Adıyaman, bir grup da İskenderun ve Adana için ayrıldı. Biz Antep'te kaldık. Alaattin Kaplan bir süre sonra İskenderun'da Kemal Pir arkadaş öncülüğünde cezalandırıldı. Baki unsuru ise Antep'te cezalandırıldı. Bunların etkiledikleri çevreler de kendileriyle birlikte dağıldılar.

Haki arkadaşın şehadeti, bizim için büyük bir acı olduğu kadar tüm çalışmalarımız açısından da bir dönüm noktası oldu. Zira şehadet olayı, nasıl bir düşmanla karşı karşıya olduğumuz konusunda bizi uyarmış ve sarsmıştı. Bu olaya kadar düşmanı yeterince tanımama vardı. Ama en çok sevip-saydığımız, değer verdiğimiz bir yoldaşımızın böylesine alçakça bir komployla katledilmesi, adeta yüreğimizden bir parça koparıp götürmüştü. Düşmana karşı kin ve öfkemiz kat be kat artmıştı. Şüphesiz Haki arkadaşın şehadetinin çok daha çarpıcı sonuçları vardır. Örneğin, daha örgütlü olmamız gerektiği ortaya çıkmıştı. Donanımımızı her yönden güçlendirerek, her an savaşmaya, vuruşmaya hazır olmalıydık. İntikam almalıydık. Ama nasıl bir intikam anlayışıyla? Önemli olan buydu. Her yönden silahlanmalı, örgütlenmeli, kendimizi büyüterek, gözümüzü-kulağımızı dört açmalıydık. Haki arkadaşı şehit vermiş olmayı içimize sindiremiyorduk. Bu da yoldaşlık ilişkisinde birbirimizi daha fazla gözetip kollamamız gerektiğini gösteriyordu. Yani kısaca; örgütlenmeli, silahlanmalı ve daha yetkince savaşmaya hazır olmalıydık. Bütün bunlar Haki arkadaşın şehadetinden çıkardığımız sonuçlardır. İlkin, doğal sorumluluk sonucu gelişmeye başladı. Ama kısa bir süre sonra, merkezi talimatlarla da resmiyet kazanarak önümüze konuldu.

Daha sonraki yıllarda da partinin şehitlere sahip çıkması, anılarını yaşatması, hep mücadeleyi daha da geliştirme temelinde olmuştur. Bunun ilk somut ve tarihsel bir örneği, Haki arkadaşın şehadetinin ardından örgütün partileşmesi biçiminde yaşanmıştır. Başkan'ın şehadetlere nasıl bir bilinçle karşılık vermek gerektiğine ilişkin değerlendirme ve çözümlemeleri biliniyor. Parti tarihimiz de bunun örnekleriyle doludur. Her şehadet olayı, mücadeleyi biraz daha geliştirme, büyütme vesilesi yapılmıştır. Esas alınması gereken yaklaşım kuşkusuz ki budur. Yani her bir yoldaşımızın şehadeti bizi biraz daha güçlenmiş, bilinçlenmiş kin ve öfke ile düşmana karşı savaşma azmine götürmelidir. Bugün mücadelemiz bir zafer sürecine gelmişse, bu büyük gelişmede şehitlerin anılarına bağlı kalma iradesinin rolü büyüktür. Bu anlayışın en muzaffer temsilini gerçekleştiren de elbette ki Parti Önderliğimiz olmuştur. Haki arkadaşın bu şehadet yıl dönümünde, şehitlerin anılarına bağlılığı bu anlayışla kavradığımız ve geliştirdiğimiz ölçüde, zaferin kesin olduğunun bilinci içerisindeyiz...

Mahmut Dîlok

sorumluluk, güven ve çözümün ifadesi

Merhaba can yoldaşım Cemal,

Yaşamak ve yazmak.

Yazdıklarını yaşamınla anlamlılaştırmak.

Evet hatırlıyor musun bir sohbetimizde o şirin gülüşünüzle "*yaşadıklarımıza anlam biçmek, onu ifadelendirmekten, hissetmekten, nasılına cevap olup yazmaktan geçer ve bu da yaşamı anlamlandırır ve bizleri geliştirir*" demiştin. Bu benim açımdan bir gerçeklik olduğu kadar, aynı zamanda bir eleştiriydi. Bu nedenle sohbetimize tekrardan başlamak, tartışmak, duygularımı paylaşmak istiyorum. Buna ihtiyaç da duyuyorum. Çünkü Sen bizim açımızdan dürüstlük, yoldaşlık ve sevginin ateşleyicisisiniz. Yoldaşlık gereği paylaşımcı olmayı, karşılıksız vermeyi, yüceltmeyi ve geliştirmeyi esas aldın. Yaşamdaki duruşun ve iradeyi bağımsızlaştırma savaşında biz geride kalan hevallerine bunu öğrettin. Sizin gibi zamanın ve yaşamın kendisi haline gelen yoldaşlarımızın şehadet çizgisinde yaşamak, ölümsüzlüğün ve asla bitmeyecek bir buluşmanın anahtarıdır. Bu yoldaşlık, gözünüz hiç arkada kalmayacak şekilde bizler için bir kıblegah olacaktır.

Yaşanması ve ölmesi gereken nettir!

Ölümü yenmek için nasıl yaşanması gerektiği, yaşamı sonsuzlaştırmak için son noktanın nasıl konulması gerektiği açıktır!

Yüce yaşamını ve kişiliğini anlatmaya yetmediğini bildiğim bu yazıyı 21 ve 22 Nisan tarihine denk getirecek şekilde yazmaya çalıştım. Belki merak ediyorsun neden bu tarihler seçilmiştir diye. Acaba hatırlayamadın mı? Bunu mektubun akışı içerisinde sana anlatmaya çalışacağım. Ne kadar sabırlı olduğunu, insanı can kulağı ile nasıl da derinden anlama gayretiyle içten dinlediğini biliyorum.

Bir sabah serinliğinde yine Uşkula noktasının tepesindeyim. 21 Nisan'ı geride bırakıp 22 Nisan'a başlangıcın habercisi ilk güneş ışınlarıyla nöbetçi arkadaşın ötesinde sivri bir kayanın üstünde oturup baharı seyrediyorum. Sonra Şehit Remzi'de, baharla birlikte başlayan kapsamlı operasyon hakkında telsizden bilgi almaya başladık. Değişik birliklerle kurduğumuz bağlantılarla o alanda yaşanan son çatışmanın gidişatını öğreniyorduk. Büyük cihazlarla yapılacak muhabere için geri dönüp Merkez Karargâh'a gelişmeleri aktardığımız esnada çatışma içerisindeki güçlerle bağlantı kurulduğu, sabaha karşı Bulgur tepesinde konumlanan düşman gücüne baskın düzenlendiği, bir MG-3, üç G-3, bir lav silahı ve çok sayıda malzeme kaldırıldığı, düşmanın çok sayıda ölülerinin olduğu iletildi. Bağlantıların tekrar kopması nedeniyle yeniden tepeye gidip çatışmayı cihazdan da olsa takip etmeyi denedim.

Bulunduğumuz nokta Şeyh Said İsyanı'nın ilk kıvılcımının ateşlendiği Piran'a bağlı Pêrejman köyünün üst dağı. Güneyimizde Piran ve ovaya uzandıkça Amed merkeze ulaşılıyor. Dürbünü alıp seyrediyorum. Baharın güzelliğine, dizboyu yükselen yemyeşil buğdayların seyrine doyum olmuyor. Kaynağını Güney Toroslardan, İskender Tepesi'nden (Şarik) alarak değişik akarsularla birleşen, Mervanilerden Şeyh Saidlere, partimizin kuruluşundan zindan direnişlerine, ardından dağın özgürlük mücadelesine tanıklık etmiş, mavi bir yılan gibi süzülüp Amed'e uzanan Dicle suyu görülüyor. Dicle, baharın heybetiyle coşmuş, hem insanı büyülüyor, hem de yüreklere korku salıyor.

Yenilmez Büyük İskender'in ordularına geçit vermeyen Şarik (İskender Tepesi) diğer adıyla Koyê Spî bütün görkemliliğiyle sisli, dumanlı, fırtınalı ve yer yer yağan kar taneleriyle adeta güneydeki bahara meydan okurcasına kışı yaşamakta inat ediyor. Uşkula iki mevsimin bir arada yaşandığı dağdır. Güneyinde baharı, kuzeyinde kışı yaşıyoruz. Güneyinde çiçek açan ağaçlar yemyeşil bir örtüyü andırırken, kuzeyinde ise tomurcuklar kapalı. Bir yanda güneş ışınları diğer yanda ise dumanlı, sisli ve yer yer kararan hava düşüncelerimi alıp götürüyor. İçimde bir sıkıntı var ve hiçbir zaman düşünmek istemediğim, içime düşünmeye bile cesaret edemediğim bir düşünce, bir his doğuyor. Birilerini kaybedecekmişiz gibi bir korkuyla bedenimi bir üşüme dalgası titretiveriyor. "Nereden çıkardın" diyerek kendimi teselli etmeye, avutmaya çalışıyorum. Akşama doğru cihaz bağlantısı kuruluyor. Konuşan arkadaşın ses tonundaki ağırlık, kelimelerle ifade etmese dahi, gerçeğin bir kez daha suratımıza çarpmasına neden oluyor. Değişik bir ses tonu... Ölümü ile ölümsüzleşenler, Dicle'nin mavi suyunu kırmızıya çalan kervanın yolcularıydı cihazdaki sese bu derinliği yükleyen. İki damla yaş dolsa da gözlere, verilen mesajlar net ve açık: Güçlü olmak, onların yapmak isteyip de ömürleri yetmediği için yapamadıklarını yapmak. Bağlılığın bir gereğiydi bu, emir buydu. Bize bu çağrıya kulak ve yürek vermek ve gereklerini yaparak layık olmak kalıyordu.

Can yoldaşım; kimi anlatmak istediğimi anlatabildim mi? Çok geçmişlere, çocukluğumuza dönelim. Oradan başlayarak anlatmaya çalışayım:

Mahmut Gül arkadaş Kulp'a bağlı Kanîka (İnkara) köyünde dünyaya gelir. Ailesi, köyün

Adı, soyadı: **Mahmut GÜL**
Kod adı: **Cemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Kanîka (İnkara) köyü-Kulp/ Amed, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **21 Nisan 1991, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1996, Amed**

aksine Kürtlük özünü sürekli taşıyan ve devrimciliğe sempatisi olan bir ailedir. Köyden ilçeye taşınırlar ve okuluna devam eder. İlkokul sürecinde olmasına rağmen okuldaki ağırbaşlılığı, çalışkanlığı ve sevecenliği ile tanınır. Küçük yaşlarda babasını kaybedince, ağabeyi ile birlikte aile sorumluluğunu paylaşır. Bir yandan okuluna devam eder, diğer yandan okul dışındaki zamanını ağabeyinin yanında berber dükkanında çalışarak geçirir.

Okul yıllarında aile sorumluluğunu paylaşmanın bir gereğinden olmalı ki, ablasını, amca çocuklarını okula getirir-götürür ve yükümlülüklerini taşır. Öncülük özellikleri, küçük grubunda sağladığı etkinliğiyle, çocukluk yıllarında açığa çıkar. Bir seferinde ilkokul beşinci sınıftayken oynanması gereken bir maçtan dolayı ağabeyimle tartışmaları olur ve kavgaya dönüşür. Kavga kızışmadan, büyümeden sonuçlanır. Hani derler ya kavgaların sonu dostluklarla biter. Bu, zamanla dostluğa, birbirlerini daha yakından tanımaya ve arkadaş olmaya götürür. Tepkiler, öfkeler dinmiş, herkes hatasını anlamış, mütevazi yaklaşarak özür dilenmiştir. Artık arkadaşlıkların temeli sevgi olmuştur. Bu olayın dostlukla, arkadaşlıkla sonuçlanmasında Mahmut arkadaşın mütevazi yaklaşımları, alçakgönülülüğü belirleyici olur.

İlk, orta ve lise öğrenimini Kulp'ta bitirir. Bu yıllarda okulla birlikte berberlik mesleğini de kavrar. Okul bitimiyle Gül berber salonunun çırağı artık usta olmuştur. Dostluğumuz o yıllarda da devam etti. Sürekli sohbet ve tartışmalarımız olurdu. Yoksulluğun, emeğin, alınterinin, yaratarak kazanmanın ne demek olduğunu bizzat yaşamıyla öğrendi. Hayat O'nun için okul ve iyi bir öğretmen olmuştu. İçten, cana yakın, olgun ve güvenilir olması O'nu ilçede sevilen, sayılan, değer verilen bir konuma getirmişti. Çalışkanlığı, yetenekli ve becerikli olması giderek maddi anlamda da belli bir refaha kavuşturmuştu. Ama O'nun için önemli olan maneviyattı. O'nda varolan gönül, yürek zenginliğiydi. Kürtlük özünden kopmadan sürekli bir arayışı yaşadı. Değişik reformist, ilkel-milliyetçi, klasik devrimcilerle ilişkilendi, ama bunlar içerisinde arayışlarına cevap bulamadı. Özgürlük mücadelesinin giderek gelişmesiyle, içinde belli arayışları taşıyan bir grup, giderek birbirlerine yakınlaşmaya başladılar. Bir seferinde Diyarbakır'a geldiğimde gazetenin içinde sarılı iki adet Serxwebûn gazetesini bana verince partiyle ilişkilendiğini anladım. O süreçten sonra faal olarak milislik ve örgütlenme görevini yürüttü. Cemal heval ilçede öğretmenleri, esnafları ve kitle içerisinde örgütleme çalışmalarını geliştirirken, Şehit Hogır, Şehit Kendal, Şehit Çiya arkadaşlarla birlikte fırsat buldukça ilçeye gidip öğrencileri örgütlemeye çalışıyorduk. Artık arkadaşlığımız ortak bir amaç uğrunda birleştiğinden dolayı ilişkilerimiz sıklaşıyordu.

Gerillanın '90'lı yıllarda alan kitlesiyle bütünleştiği böylesi bir süreçte, Cemal hevalin de yaptığı görevlerde çaba ve emekleri olmuştur. Bir ayağı kırsalda, bir ayağı metropollerde, bir ayağı da ilçede; nerede çalışma varsa oradaydı. Bir yandan savaşçı çıkarma, bir yandan bunlar için gerekli olan silah temini, lojistik ve örgütleme ile uğraşırdı. Artık Cemal demek; işbitiricilik, çalışkanlık, ihtiyaca cevap olmak, kısacası o süreçlerde gerillayı alanda oturtmada çaba ve emek demekti.

Büyük komutanımız Agit arkadaş "*her zaman yeni katılmış bir arkadaşın coşku ve heyecanı ile güne başlayın*" diyerek bir militanda olması gereken özelliği vurgulamıştır. İşte böylesi bir '91 bahar sürecinde Amed merkezinde Cemal arkadaşla randevumuz vardı. Kırsalda arkadaşlarla görüşüp geri dönmüştü ve gerekli olan hazırlıkları, malzemeleri tamamlamak üzere buluşacaktık. Katılmaya karar vermiştik, gitmek üzere buluştuk. Büyük bir coşkuyla yolculuğumuz sürüyor ve gülerek yeni umutlara, doğuşlara ebediyen katılmanın coşkusunu yaşıyorduk. Cemal heval coşkusunu bizimle paylaşıyordu. Yol süresi boyunca bazen sohbet eder, bazen güler, bazen de başını omuzuma yaslayarak uyumaya çalışırdı. Başı omuzlarımdayken "*isminizi ne koyalım*" diye soruyor ve sıralıyordu; Ali mi? Fırat mı olsun, Tirêj mi olsun derken sonunda isimimizi somutlaştırıyordu. Muş'un güneyindeki Şen alanında gece bir grup arkadaşla buluşup kampa doğru hareket ettik. 21 Nisan sabaha karşı o coşkuyla, heyecanla birlikte arkadaşlara ulaşmıştık. Mektubun başında belirttiğim 21 Nisan'ın anlamı buydu. Yeni bir başlangıcın adıydı. Yeni bir günün, yeni bir yaşamın, coşkunun, umudun ve özgürlüğün başlangıç noktasıydı. Belki başlangıçlar her zaman zordur, ama zoru başarmanın adıdır böylesi günler.

Askeri ve siyasi eğitimini başarıyla bitirdikten sonraki süreçte Amed şehir merkezinde cephe örgütünün oturtulması amacıyla görevlendirildi. Bu alanda sorumluluk üstlenerek belirli çalışmalar yürüttükten sonra bir talihsizlik sonucu yakalandı. '91 yılının Haziran ayında cezaevine konuldu ve sohbaharda somut delil bulunamadığından tekrar serbest bırakıldı. Bırakıldıktan sonra gerillaya yeniden ulaştı. Kısa bir süre sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderildi. Bu kutsal eğitim süreci, O'nun için her anlamda yeniden bir başlangıcın ifadesiydi. Eğitimini tamamladıktan sonra tekrar eyalete geldi. Belirli bir süre gerillada bölük sorumluluğunu üstlenerek savaşı geliştirdi. Aynı zamanda gerillanın temel cephane ihtiyaçlarını karşılamada önemli görevleri başardı. Bu süreçte cephe yönetiminde yaşanan örgütsüzlükten dolayı yönetim düzeyinde görevlendirildi. Cephe sorumluluğunu üstlenerek eyalet yürütmesinde görev aldı. Bir yandan cephe çalışmalarını örgütleyip birçok konuda değerler yaratmasını bilmiş, diğer yandan ise '94 yılının kapsamlı operasyonlarına karşı sorumluluk duygusuyla bir tabura yakın gücü yanına çekip hem sahip çıkmasını bilmiş, hem de savaştırarak düşmana önemli darbeler vurmayı başarmıştır. İyi bir cephe örgütleyicisi olduğu kadar, iyi bir askeri komutandı. Her ikisini bir arada yürütmeyi başarmanın adıydı. O; sorumluluk, güven ve çözümün adıydı. Sorunlar karşısında çözümsüzlüğe ve şikayetçiliğe girmezdi, sorunun temel nedenini anlar ve mutlaka çözerdi. Bundan dolayı da bulunduğu ortamda herkes kendini güvende hissederdi.

'94 yılının ortalarında Ruha Eyaleti'nde (Gap) yaşanan tasfiyeden dolayı parti tarafından eyalet komutanlığı düzeyinde görevlendirildi. Bir grup arkadaşla Gap'a gider. Gap'ta kaldığı süreç içerisinde birçok olay ve sürprizle karşılaşır. Bazen ilgisini çeken anılarını anlatır ve bunlarla bazı gerçekleri kavratmaya çalışırdı. Ovanın ortasında düşmanın köy baskını esnasında taştan yapılan bir mevzide çatışan bir gerilla, dağların düşman karşısındaki koruyucu gerçekliğini ve dağların değerini o an daha iyi anlar. Bütün koşulların olumsuz olduğu bir ova ortamında dağın analık görevinin ne olduğunu herhalde yaşayarak öğrenmek en önemlisidir. '94 yılının sonunda daha güçlü bir hazırlığa ihtiyaç duyulduğundan dolayı Amed Eyaleti'ne tekrar geri döner. Bütün çalışma ve hazırlıklarını tamamlayıp gideceği sırada Amed'de yaşanan bazı kayıplardan dolayı eyalet komutanlığı düzeyinde görevlendirildi. Güçleri derleyip-toparlayıp örgütlülüğe oturtarak gerilla düzenine kavuşturup korurken, aynı zamanda savaştırıp eylemselliği geliştirdi. Güçlere moral oldu, bizzat her çalışmada öncülük yaptı. Savaşan güçlerin başında yer alarak, yapısına ruh ve coşku verirdi. Yaşanan kayıplardan dolayı mevcut gücün durumunu iyi çözer, anında sorunlara çözüm gücü olurdu. Israrla örgüt gerçekliği ve bilinci üzerinde durur, varolmanın, ayakta kalmanın ve başarılı olmanın örgütlü bir çalışmayla olacağını bizzat kendi yaşam gerçekliğinden çıkardığı derslerle yapıya taşırırdı.

'96 kış süreci; bütün eyalet gücünün derlitoplu olduğu, moral ve coşkunun oldukça yüksek ve gelecekten de umut beklenildiği bir süreçti. '91 Nisan'ında profesyonel olarak katılımını gerçekleştiren Cemal yoldaşın; böylesi kısa bir sürede alan özgülünde yetişip hızla gelişen, büyüyen ve güzelleşen bir yoldaşımız olması bir bütün eyalet komuta ve savaşçı gücü için güven ve onur kaynağıydı. Parti Önderliğimizin ve partimizin insanları geliştirme, güçlendirme, yüceltme gerçekliğinin sade bir örneğiydi. Adeta her gün kendinde yeni bir devrim yaratıyordu.

Düşmanın partimize yönelik '96 bahar sürecinde geliştirmek istediği tasfiye planının bir parçası olarak 5 Nisan'da Şehit Remzi alanına yönelik gerçekleştirilen operasyonun asıl hedefi karargahın kendisiydi. Kış süreci boyunca önemli ve yoğun bir çalışma geliştirilmişti. Yapının moral ve ideolojik düzeyi yüksekti. Bunda Cemal yoldaşın emek ve çabası belirleyiciydi. İklim şartlarından dolayı güçler erken harekete geçirilememişti. Bunun sonucu olarak operasyon alanında kalan güçlerin yaşadığı altı günlük direniş, büyük bir destandı. Dikkate alınmayan, ayrıntı olarak görülen noktalar, her şeyden önce aşırı güvenin vermiş olduğu düşmanı hiçe sayma anlayışı, başta izlenilmemesi gereken bir hareket tarzına itmişti. Yapılması gereken düşmanın elli binlik ordusuna karşı partimizin direniş geleneğini, bayrağını yüceltmek ve en iyi savunmanın saldırı olduğu ilkesinden hareketle çemberin dışına çıkmayı başarmaktı. Operasyonun ikinci gününde çemberde olan gücümüz sabaha karşı düşmanın pusuna düştü. Tüm tepelerin düşman güçlerince tutulduğu bir saatte yapılması gereken neydi? Ne yapılabilirdi? Bir yandan tutulan tepeler, bir yandan geçit vermemede inat edip direnen Karat suyu, diğer yandan çatışmaların ve gece boyu yürümenin yorgunluğu, bir de bunlara tüm güçler vadide iken düşmanın pusuna düşmek eklenince adeta her şeyin düşmanlık yaptığı bir manzara ortaya çıkmıştı. Tam da böylesi anlar, bir militanın, bir komutanın gereken çıkışı yapmasının zamanıydı. Düşman düşmanlığının sefasına dalıp ağzı salyalı köpekler gibi kudururken, PKK militanının inanç ve umudunu unutmuştu. En zor şartlarda dahi olumsuzu, kaybetmeyi kazanmaya çevirmesini bilenin partisi ve savaşan ordu gücü idi. Tam da böylesi günler için adeta yaratılmıştı Cemal yoldaş. Bu koşullarda yapılması gereken en iyi şeyin saldırıya geçmek olduğunu biliyordu. 'Haydi yiğidim' deyip şehit Agit yoldaşın sırtına elini vurdu, parkesini çıkarıp, "bu günler bizim günlerimizdir" diyerek saldırıya geçti. Bütün olumsuz şartlara rağmen yöneticisinden tutalım savaşçısına, silahsız yeni arkadaşlara kadar herkes böylesi bir yüce cesaret ve örnek kahramanlıktan etkilenerek tek vücut oldu.

PKK'nin Apocu ruhu, direnişçiliği, yiğitliği şehit Cemal yoldaşın şahsında temsilini bulur. Çok kısa bir sürede tepe tümden düşer ve bir bölük düşman gücü imha edilir. Otuzsekiz silah, çok sayıda cephane ve malzeme kaldırılır. Cemal yoldaşın öncülüğünde altı gün boyunca doğaya, iklime, soğuğa, açlığa, uykuya, tekniğe, düşmana karşı muazzam bir savaşım ve direniş sergilenir. Cemal yoldaş cesaretiyle, inancıyla yapıya güç ve moral olur. Gâh grubun başında, gâh sonunda, yorgun düşenin yanında, yeri geldiğinde öncü, yeri geldiğinde artçı, yeri geldiğinde savaşan bir savaşçı, yeri geldiğinde iyi bir komutan olmuştu. "Cemal" adı olmuştu direniş, yiğitlik ve Apoculuk. Operasyon aşılır, düşman beklentilerinin tersine hayal kırıklığına uğrar, yediği ağır darbelerle kendi içinde "*yendik mi yenildik mi*" tartışmalarını başlatır.

Düşman geri çekilirken artık saldırı sırası gerilla güçlerinindi. Kolay girilmediği gibi kolay çıkış da olmayacaktı. 21 Nisan'ı 22 Nisan'a bağlayan gecenin sabahına az bir zaman kala düşman tepesine baskın düzenlendi ve oldukça başarılı sonuçlar alınarak geri çekilme yapıldı. 22 Nisan günü yaşanan olaya düşman tahammül edemedi. Yediği darbenin sersemliği ve kudurmuşluğu ile yoğun bir teknik kullanarak hava saldırısında bulundu ve böylesi bir saldırı esnasında komutanımız ebediyen ölümsüzleşti.

İçimdeki sıkıntının nedeni, cihazda anlatmak ve aktarmak istedikleri büyük insan Cemal yoldaşın şehadeti ile ölümsüzleşmesiydi. 22 Nisan'la anlatmak istediğim buydu. Acı bir günün gerçekliğiydi. Gerçekleri anlatmak belki kolay ama bu gerçeklerle yaşamak zordur. Can yoldaşımızı, komutanımızı kaybetmenin üzüntüsü ve acısı idi akan iki damla gözyaşı, zayıflığın sonucu değil, sevginin, özlemin, fiziki ayrılığın gözyaşlarıydı. Bu aynı zamanda bizler için güçlü olmak ve yapmak isteyip de yapmak için ömürlerinin yetmediğini yapmaktı. Çünkü acıya borcumuzu ödemiştik. Cemal yoldaş, ilişkilerinde mütevazi, kazanmayı, yüceltmeyi ve paylaşmayı, karşılıksız vermeyi esas alan, yol göstericiliği, halkla ilişkilenme temeline saygıyı ve örgütlemeyi esas alan, sorunlara karşı sabırlı ve çözümleyici bir militandı. Büyük insan Cemal yoldaş milisken iyi bir milis, cephede iken iyi bir yönetici ve örgütleyici, ordudayken iyi bir asker ve komutandı.

Seni sana anlatmaya çalıştım. Ancak şunu da çok iyi biliyorum ki, seni ancak sen anlatabilirsin. Seni kalbimizin, yüreğimizin derinliklerinde her zaman yaşatıp ölümsüzleştireceğiz. Dicle'nin suyunu kızıla çalan kervanın yolcuları; anılarınız önünde saygıyla eğilip bağlılığımızı belirtiyoruz.

Mücadele arkadaşları

Hiç hiç hatırlamayacağız, çünkü unutmayacağız

"Hepsi de çok uzakta, geriye dönüş yok, ölüler ölü değil, yaşamıyor yaşayanlar"

"Zaman, son büyük yarışında,
koşacak ikinci yelkovanla
kovuşturacak her şeyi bir anda...
kim bilir, belki mümkün ola
yaşamak, ölüm sonrasında..."
Jose Gorostiza

İnsan ve zaman ülkemizin ateş ve kan gecelerinde daima akar, ulaşmak ister bilinmeze doğru. Ya da bilinmeyeni "bilir" kılmaya... Bilinmeyen ise, hiçbir zaman tükenmez. Sonu olmayan bir serüven, bir yürüyüş misalidir bu. Zaman geçer geçmek bilmeden. Geçer ve kalır. Belki, hepimiz geçsek bile, o ne geçer ne de kalır.

Zamana yürüyüş, kuşkusuz tek ve düz değildir. Düz yollar hiçbir zaman götürmez bizi kışlara ve yazlara... İnsansal yürüyüş, zamanın içinde. Zaman yürüyüşle içiçe. Bazen aydınlıkta, bazen karanlıkta.

Zaman içinde insan; çoğu kez gelipgeçici bir konuktur. Geldiği gibi, anlamsız ve anmasız. Ne geride bıraktığı işaretler, ne de bir parça eser. "Var" ve "yok" arasında meçhul. Ve hayat levhaları, ya da künyeleri mi diyelim, açılmaz bile...

Kimi defa bir yoldaş, bir müttefik rolünde olur insanlar. Az manalı ve az anmalı endamıyla gelip oturur zaman sarayında. "Geçici konuklar"a çıkmasa da adları, onlar da çok geçmeden zaman deryasında yutulur giderler. Sınırlı bir işaret ve bir parça etkiyle anılır bir süre. Ve hayat künyelerinde, "eh işte", "kötünün iyisi" ya da "iyinin kötüsü" diye düşer birkaç sözcük.

Bir de zamanın görkemli konukları var. Ne geldikleri gibi giderler, ne de az bir etki bırakırlar ardıllarına. Sayıları az da olsa, ateşe bakan su günlerinde yaşarlar yanıbaşımızda. Bilirler bizi, bilmeyiz onları. İşaret bırakırlar zamana ve hayata dair ve bizlere...

İnsan, tarih içinde bir varlık değil, tarihin kendisidir. Zaten tarih zamanın öznesi olabilenlerin eseridir. Zaman ve mekan farkları olsa da aralarında, yörüngeleri hep aynı istikameti çağrıştırır eser yaratıcılarının. Yani ileriye, yeniye ve düzlemlere... Daha doğrusu sevgiye ve onun mayası olan savaşa, varolmanın sonsuzluğuna, sınırsızlığına...

Çağlar öncesine baktığınızda zamane okyanuslarının çölleştiğini görürsünüz, dağlar aşınmış düzlenmiştir, "tanrı" kralların görkemli mabetleri bile direnememiştir zamanın yok edici gücü karşısında. Çağlar bir bir devrilir, tufanlar kopar, alem değişir, nice kavimler yitip giderler zaman karşısında. Ama yine de zaman, bütün yok ediciliğine rağmen, adını hayat levhalarına kazıyanlarla baş edememiş, gücü yetmemiş yazıları yok etmeye. Kasırgalar dahi baş edip aşındırmamış onlardan geriye kalan ayak izlerini. Çünkü onlar için hayat künyelerinde hep, "olağanüstü kişilikler", "büyük yaratıcılar" veya "büyük arayışçılar" diye düşmüş notlar. Ve hep anılır, unutulmazlar. Zaman içinde sonsuzluğa yorulmadan, soluklanmadan açılır ve med cezîrler'e aldırmadan kulaç atarlar. Onlar hayat ve zamanın kendileridir.

Zaman bir yerde yaşam cengaverlerinin kılıç şakırtılarından çakılan kıvılcımdır. Umut dolu, erdem dolu, mutluluk ve özgürlük doludur.

Cengaverler, Avaşin'in buğulu şafak zamanlarında, tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi dört nala sürerler beyaz atlarını. Ve geride bıraktıkları toz duman bulutu içinde ne yağmur ve ne de beyaz kar taneleri silip süpüremez, örtemez atlarının nal izlerini.

Yenilmezler.

Zamanı kendilerinde yaşarlar ve kendilerini zaman denilen o büyülü atmosferde gerçekleştirirler. Yüreklerini avuçlarında taşırlar.

Şimdi dağlarda, ovalarda kendi zamanımızın arayışındayız. Öyle bir zaman ki, geçmiş ve gelecek tüm zamanlar bunun içinde gizli. İnsan, bütün zamanların tek bir zaman olduğu ve o sonrasızlıktan kovulup dünyaya sürgün edildiği zaman, takvimin ve saatin kölesi oldu. Zaman denilen şey dün, bugün ve yarına, saate, dakika ve saniyelere bölününce insanın zamanla kurduğu evrensel birlik sona erdi; insan gerçeğin akıp gidişinden koptu, onun dışında kaldı. "Bu an" dediğimiz o an geçip gitmiş, bitmiştir. Zamanın bu türden mekânsal ölçümleri, insanı gerçekten uzaklaştırır. İnsanı kendine yabancılaştırır. Gerçeğin kendini dışarı vurduğu bütün "şimdileri, gerçek dışı düşlere dönüştürür."

"Bütün bir insanlık bir insanda gizli olabileceği gibi tüm zamanlar da bir insanda gizli olabilir." Evet, her şey zaman denilen kavramda gizlidir.

Zaman şart koşar, meydan okur. Ve, "benim için kolay geçmeyeceksin" derler. Sonra yine eklerler. "Ya sana bir başarı bahşedeceğim, ya da seni yaşanmamış sayacağım" diye işaret koyarlar. Bu bir zamana eleştiridir, tarih dışına fırlatılmaya karşı yeni bir zamana başlangıçtır.

Bu, zaman karşısında sıradanlaşmayı aşmaktır. Aşmak ise; büyük zaman sahiplerinin, zaman benim diyen militanların ve "tanrısal"laşmanın kârıdır ancak.

Kavga saflarında, ya da zamanımızın bugününde korkakların ve hainlerin yeri olamaz. Hainlik, korkakların işidir, yiğitlerin işi değildir. Yiğitler er meydanında cengtedir. Neden mi? Çünkü savaş zaman benim diyenlerin o büyülü dansıdır da ondan.

Ceng ateştir.

"Ateş, aydınlatan bir şeydir." "Ateş, ısıtan bir şeydir." "Ateş yakıcı bir şeydir."

"Ateş", diyeceğiz, "güzel ateş, yak bizi. Bize hayatı anlat..." Ateşiz, ateşin ve toprağın yaratıp bir anda yuttuğu...

İşte, ates!

Zaman ateştir. Ateş ise acımasız. Bazen durgun bir nehir gibidir görünüşü, ama yanıltıcıdır. Alttan alta deli dolu akar, coşar, ama üstte ise mağdur ve masumdur.

Tıpkı fırtına öncesi o tanrısal sessizlik gibi.

Kimi yerlerde zaman; sahra çölü gibi kurak ve geniş... Ve heyecan verici. Duyguları ve vurguların tümünü saklar içinde zaman. İnsansız zamanlar bir hiçtir kuşkusuz. Başlama duygusunu yitirmektir. Boşluktur. Bir çöl ve mezar misali. Zaman, insanla anlamlılaşır. Ama köle insanla değil, aklını ve yüreğini birleştiren insanla. İnsan nesnesi oldu mu onun, artık kölelik ve hiçlik başlar. Bu nedenle özlem olmakta kılar kendilerini büyük erdem sahipleri.

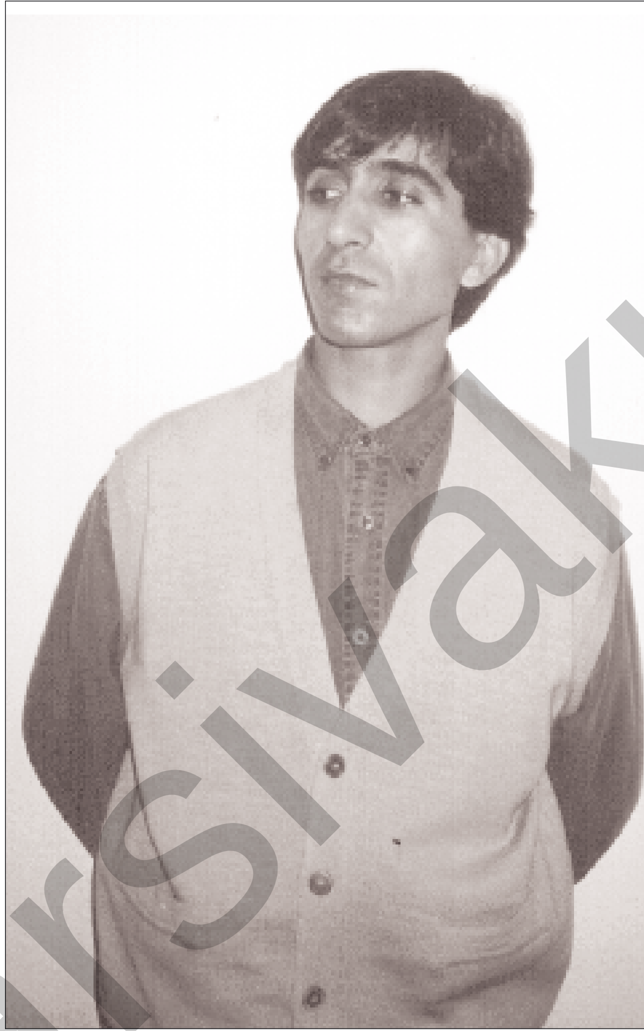
Büyük kavuşma özlemleridir zaman.

Unutulmuşluğun kendisidir sanki ama hep bizimledir. O bizim sırrımız, suçumuz ve bağışlamayan (bağışlanamayan) yanımızdır.

Zaman, insanla işlenir, bereketli olur. Yaşam başlar, canlılık kokar. Bir hiç olmak isteyenler ve bitek toprakları çoraklaştırıp, suyu ve toprağı kirletenler de olmuştur, zaman birikiminin ürünü olan tarihte.

Ve demek ki, her insanla zaman iyi değildir, olamaz da. İyinin yol aldığı kadar kötüsü de geçmiştir zaman tarlasından.

Zaman tarlasına verimli tohumlar ekenler olduğu gibi, verimsiz tohumlar da ekilmiştir. Güzellikler kadar çirkinlikler de bitivermiştir hasat mevsimlerinde. "Tanrılar" savaşının ürün verdiği dönemlerdir hasat zamanları. Hasatlarda çok kez direniş toplanmıştır. Burada direniş sadece bedenle değil, yürekle olmuştur. Direnişi büyüten yürek ve bedenler sahipsiz değildir elbet. Yakıcı bir ateştir direniş. Yürekten yüreğe, bedenden bedene gezer. Çünkü direniş gezgin ruhludur. Zulmün olduğu yerde o da var. Zaman kötünün lehine işler gözükse de, aslen direnen beden ve yüreklerin dostudur.

Zaman direnişlerle güzel ve anlamlı. Çabuk unutulmaz, hemen silinmez belleklerde ve yüreklerde yer edinir çıkmamacasına, zamana karşı...

İnsanın kendini arayıp bulması, zamanın bilincine varması; kendisiyle dünya arasındaki o algılanmayacak kadar saydam bilinç perdesini çekip kaldırmasıyla gerçekleşir. Daha doğar doğmaz zamanın büyük sessizliği ve yalnızlığıyla karşı karşıya kalırız.

Zaman büyük acılardır.

Zaman ve yaşam tek, bölünmez bir birimdir. Zaman değişimin taşıyıcısıdır.

Hayat ve zaman bizim bildiğimizden daha büyük, daha dolu.

Çoğu zaman'da kendisidir, kendi gerçeğine korkusuzca bakmasıdır, hesaplaşma eğiliminde olmasıdır, evet çoğunlukla budur.

Zaman içinde yaşıyoruz ve zamandan yapıldık, yaptıklarımız zamandır. Biz zamanın çocuklarıyız ve zaman umuttur.

Ama hâlâ kendi içlerinde ve zamanda hapis olanları da görüyoruz.

***

Her geçen gün yönelme duygularımızı yitiriyoruz. Yönelme duygusunu yitirmek ise, yokoluş sürecine boyun eğmektir.

Zamandan ve kendinden kaçışın trajedisidir bu.

Geçmişimiz, gerçek fakat acımasız, karabasanlar ve trajedilerle dolu. Toplumlar da ancak bu karabasanların malzemesinden kalıcı devrimler yaparak büyür ve yüceleşirler. Bugün büyük devrimsel bir gerçekleşme içinde olmamıza rağmen, tarihimizin izleri hâlâ kolay kolay silinmiyor. En eski yaralarımızdan bile kanlar akıyor. Ve kan akan yerlerimiz kalmış diye seviniyoruz. Nereye gidersek gidelim, neye el atarsak atalım, geçmişimiz bir gölge gibi peşimizi bırakmıyor. İşte, bunun için yoldaşlarımız bugün geçmişimizin diyetini savaşarak ödemeye çalışıyorlar. Ki en doğru ödeme biçimi budur. Kendi ayak izlerimiz kadar gerçek bir ısrarla bizi izleyen geçmişimizin mahkumiyetinden, ancak böyle kurtulabilir ve özgürleşebiliriz.

Şimdi zamanın ölümünü kutlayan törenler düzenliyorlar, ama yanılıyorlar. Oysa bu aynı zamanda, zamanın yeniden doğuşunu da gösteriyor. Evet, Kürt ülkesinde şimdi, kendi zamanımızın yeniden doğuşunu kutluyoruz ve her şeyin zamansız geçmişte olduğu gibi olmasını istiyoruz.

Şimdi de, hâlâ o eski zamanlarda olduğu gibi, bu topraklarda büyük zamanların savaşçılarını görmekteyiz. Bunlar çoğu zaman içimizdedirler. Bir gizli nehir gibi sürekli içimizde akarlar. Onlar kendi zamanlarının sahipleri olmak için savaştılar. Bütün o eski zamanlara inatla kendi zamanlarını gerçekleştirdiler. Sadece kendilerinin olan zamanlara inandılar. Zamana inanç en kutsal inançtır. Zaman tanrı gibidir. Zaman "benim", "varım" ve "savaşıyorum" diyenindir.

Yüreği büyük tutkularla yanmayanlar için zaman öldürücüdür, büyük mezardır.

Zaman ve tarihimiz acıya ve ölüm korkusuna aldırmayan yiğitlerimizin destansı öyküleriyle doludur.

İşte, oradalar, bulundukları ve bulunmadıkları mekanlar ve zamanlarda yalnızca Selçuklar, Şahanlar ve Ekinler var şimdi. Bütün düşlerimizle birlikte, hepsi zamanın şimdi denilen anında oradalar; orada olmaktan hoşnut. Ve burada biz, kızgınlığın, nefretin, aşkın ve ölümün yıpratmadığı insanlardan değiliz. İşte, dünün, bugünün ve yarının zamanında gözlerimizi kapatınca onları ve gerçekleştirmek uğruna düşlerin toprağa değil de, kalplerimize gömen yoldaşlarımızı görüyoruz. Onlar geceleri ateş, gündüzleri ise bir ırmak gibi içimizde zamana akıyorlar.

Hayır, hayır büyük haksızlık, oralarda çamur gülüşlerin ve ölüm sözlerinin duyulduğunu bize söylemeyi beceremediler. Oralar denilen yerlerde olamazsınız, oralar yok, şimdi buradasınız. Başlangıcınız şehit düştüğünüz anlar değildir yalnızca. Başlangıçlarınız zamana hükmettiğiniz anlardır.

İşte, bu bir özgürlük durumudur.

Özgürlük, insanın "ulaştım" diyebileceği bir gerçekleşme değildir. Özgürlük an'daki farklılıktır. Her şeyden daha fazla, süreklilik ister; kişi sadece, yaşam içinde, yaşamı yüceltme hedeflerine doğru koşarak özgür olabilir. Şehitlerimiz özgürlüğün süreklileşmiş biçimidir; gerçek biçimleridir. Onlar özgürlük sularıdır. Onların ulaştıkları sulara ulaşanlar, özgürlüğe ulaşmışlardır ve Kürdistan'da su onların söylemi, ifadesidir.

Özgürlüğe ulaşmış olanlar, ondan bir daha asla geri dönmeyenlerdir. Onlar, zaman ve mekana karışmışlardır; nerede ve ne zaman gerçekleştikleri belirlenemez bile. Ama her zaman yaşam içindedirler, eylem halindedirler. Kendileriyle birlikte ve kendilerinden sonra gerçekleşen her yücelmede, onların izi vardır.

Selçuk yoldaş da bir yerlerden geliyordu, çok uzaklardan, zamanın o yoksul ülkesinden geliyordu ve yine o yoksul ülkeye, yani "sanki rüyada buluştum" dediği topraklara gidiyordu. Aslında ne bir yerlerden geliyordu, ne de bir yerlere gidiyordu. O, devrimci mücadelesi boyunca kendisini bütünüyle bu an'a, yani bugünün sonsuzluğuna taşıyordu. Hiçbir zaman kendini geçmişte aramadı, kendini geçmişe yaslamadı, sadece gelecek kendisine yetecekti. Çünkü, geleceğin geçmişte saklı olduğunu biliyordu.

Neler mi söylerdi Selçuk...

"İyi insanlar ve gerçekten birbirine dürüstçe bağlı olanlar, birbirilerini unutmazlar. Çok uzaklarda aynı amaçlar için yaşarlarsa, onlarınki sadece fiziki ayrılık olur. Duygularda ise birbirlerinde sürekli yaşarlar. Yalnızlığa mahkum değiller. Birbirlerine diyebilirler; haydi git özlemi çekilen güzel yerlere. En içten ve en sıcağından insani duyguların, özgür ve onurlu yaşamın yurt edindiği güzel coğrafyalara git ve beni de götür. Beni de kendinde götürüyorsun bize ait olmayan yaban ellerden bizim ellere... Gözlerin görmediğini hayal kurarak canlandırırlar. Sevinirler, coşarlar, heyecanlanırlar... Birbirlerinde iz bırakanların, birbirlerinin beyinlerine ve kalplerine yerleşmeyi başaranların ayrılık dertleri yoktur. Onların birbirlerine söyleyecekleri, onların bundan sonra yapacaklarıdır."

Sizlerle nasıl konuşmalıyız? Evet, sizlerle taş dilinde konuşacağız, sizlerle su dilinde konuşacağız, sizlerle kan dilinde konuşacağız ve sizlerle nasıl konuşacağımızı bilmiyoruz. Evet, şimdi yaşayanla ve ölü olanla konuşmak ya da kendimizle mi konuşacağız? Şimdi burada, zamanın bu yerinde ve kimselerin uğramadığı yerlerde ölüm yazıyor ve bir an için olsun yaşıyoruz onu.

Aslında ölüm de doğum gibi bir tür huzur duygusudur, yaşam inancıdır. Ama ölüm düşüncesi her türlü huzuru ortadan kaldırır. Geride bırakılanlar için... Şimdi büyük huzursuzluk ve yalnızlık duygusuyla başbaşayız. Bu, bizlerdeki ölüm düşüncesi değil, aksine en değerli varlıklarımızı kaybetmemizin büyük yalnızlığıdır. Kendimizin kaybolan bir parçasını sevebilir miyiz? Bunun için kimsenin hiçbir zaman kaybolmadığına, ölüm diye bir şey olmadığına inanıyoruz. Sadece bir ayrı kalma duygusudur. Ölümler gelipgeçicidir, daha büyük yaşamlar ve özlemler için saklarız onu. Yeni arayışların başlangıçları yaparız. Devrimcilerin ölümleri yaşamlarını ve gerçekliklerini aydınlatır ve açıklığa kavuşturur, tıpkı senin şehadetin gibi. Ama yine de her ölümden bir yara izi kalır, bunu da biliyoruz. Ve şimdi yaralıyız.

Sen de biliyorsun, şairin dediği gibi, "Her buluşmada yitiriyoruz kendimizi." Bunun için sürekli kavuşma özlemleri içinde olacağız. Hiçbir zaman ulaşmayacağız, ulaşmak için sürekli kavga edeceğiz.

Şimdi hatırlıyoruz; "olmam gereken yerde olmadığımı bilirim yalnızca" derdin. Çoğu seni veya sizleri aceleniz yokmuş gibi tanırdı. Öyle değil işte. Büyük bir acele ile kitaplara ve Serxwebûn çalışmalarına nasıl büyük bir coşkuyla yüklendiğini biliyoruz. Çünkü, topraklarındaki rüyalarla birleşmek için acelen vardı. Acelesi olmayanlar ateşlerinizde yansınlar.

"Çok uzaklarda orda, öte yanda, kıyılar genişler, büyüktür
sevdalı bir bakış gibi,
orada suda örtünmüş gece çiviyazısını sergiler bir el
eriminde,
ırmak girer uyuyan ovaya şarkısıyla ve nemlendirir
özgürlük sözünün köklerini,
ovada sarılmış gövdeler saydam ağaçlardan bir ormanda
yitirirler kendilerini,
yürürüz güneşin yaprakları altında, birbiriyle çekişen iki
yansımayız biz,
gümüş köprülerini kurar bize, geceyi geçelim diye, taşlar
yolverir,
orada sen aydan düşen göğüsteki dövmesin, orada
teslim alır uykusuzluk elması bizi
ve onun boş merkezinde biz, göz kırpmayan bir gözüz ve
kendi saltanatında tutulan anın yerine çivilenişi.
Hepsi de çok uzakta, geriye dönüş yok, ölüler ölü değil,
yaşamıyor yaşayanlar"

"Çok küçük yaşlardayken, hayalmeyal, Hayri Durmuş yoldaş köyümüze gelmişti. İlk gördüğüm devrimci ve PKK'li Hayri arkadaştı" diyordun. Hayata, devrime ve zamana ilişkin herhalde ilk işareti Hayri yoldaştan almış olmalıydın. O, işareti almıştı ve Hayri yoldaşın borçlarını ödemek için büyük emek insanı oldu.

Ulaşılmaz yakınlık, zamanın kulağından çekilen güneş yaprağı. Zamandan süzülen ışık. Susamış güneş, toprağın teri seni savaş ölülerinin arasına gömüyoruz.

"Anlaşılamadım", ve "kendimi zamanın öte tarafına, yani tarihin bir zamanında anlaşılacağıma" bırakıyorum derdin. Bundan ötürü de çok az kimse gördü, ya da anlamaya çalıştı seni. Gerçekten de, hangi zaman ve hangi mekanda devrimci mücadeleye atılışını ancak senin şehadetinden sonra, bu gecikmiş zamanlarda anlıyabiliyoruz. Sen, Kürdistan'ın yoksul, eski ve en gizemli kesimi olan köylülükten geliyordun. Her şeylerini ve zamanlarını yitirmiş, bütün Kürt ülkesi yoksullarının gözyaşlarından bir bilinç kaynağı ve köylülüğün nasıl bir aydın olabileceğinin, nasıl devrimcileşebileceğinin de en büyük pratik gerçekleştiricisi oldun.

İşte, şimdi seni zamanın öte yüzünde bekliyoruz. Ya da bizler zamanın öte yüzüne gitmeye hazırlanıyoruz.

Seviniyoruz, çünkü bekleyeceğimiz bir şeylerimiz var, bekleyecek bir şeyi olmamaktır korkunç olan.

"*Mavidir Avaşin'in Suları*" adlı günlüğünde zamana şunları not düşmüştün: "*Ben kimseye benzemek istemediğimi, bunu kendime yakıştırmak istemediğimi söylersem; kendini çok beğenmiş ya da sevdalanmış biri olarak, başkalarını küçümsemiş olmuyorum*" ve devamla, "*Doğal insan, içtenliğinde ısrarlı insan güçlü ve özgür insandır.*" Aslında büyük arayışların ve hayallerini ateş tutkusu ve suyun sabrıyla gerçekleştirmenin insanıydı Selçuk. Farklı olmak, kimseye benzememek bir tutkuydu. İnsanın kendisini yalnızca kendisinde bulacağına ve kendi yalnızlığında kendisini gerçekleştirebileceğine inanıyordu. Bir başkasında kendini aramak, kendisine yabancılaşmaktan ve saygısızlıktan başka bir şey değildi. İnsan ancak kendi içine dönerek canlanabilir. Senin için bundan ötesi önemsizdi.

Avuçlarında toprak, ateş, su ve kalem. Ellerinde yoksunluğun çorak tadı ve de silah. Gözlerinde öfke taşıyordu.

Sen birçoklarımızdan farklı olarak içinde gizli olan her şeyi açıklıyor ve yazıyordun. Ama yine de umudun arayışındaydın. Zaten, değil midir ki, büyük arayışlar içinde olanlar her zaman acıyı göğüslemek cesaretinde olacaklardır, çünkü onlar için arayışlar büyük önem taşırlar. Ve onlar çoğu kez aradıklarını değil de, aramadıklarını bulurlar. Kimbilir belki de bunun için anlaşılamadın.

Zaman içinde kaybolmuş, tarih içinde amaçsız dolaşan bir toplumdan çıkıp yolunu arayan, içe akan bir ışık...

Evet, sen kendin gibi bir adamdın.

Senin için sürekli arayışlar, kendi içine yolculuklar, yeni şeyler yaratmanın peşinde olmak yıldızların ve gövdelerin birliği gibi bir şeydi. Hiçbir şeye inanmadığı kadar yıldızlara, hayallere ve bir de kendine inanırdı. "*Yıldızsız bir rüya, unutulmuş bir rüyadır. Yıldızlı bir rüya, uyanıkken görülendir. Gözlerimizi açık tutalım, Che gözlerini hiç yummadı.*" Che için şair Elouard bunları söylüyor. Evet, bizler de sizler için diyoruz ki, zamanın gece ve gündüzlerinde ve uçurumun ucundakiler gibi sonuna kadar gözlerini hiç yummadılar. Ve o gözler ki, büyük derinlikteki yıldızların arayışından bir an olsun bile şaşmadılar. Ancak gözleri uzak sahiller gibi olanlar yıldızları görebilirler. Ama sen "sözler gözlerimdir ve sözler seyreder beni" derdin.

"O sözler ki
bir kez çıkar ağzımızdan
yüreğimizin üstünde dolu bir tabanca
gibi taşır
uğruna asılırız."

O, sözler ki, bizim imzamız, kişisel mührümüzdür.

Sözcüklerimiz gömülüdür...

İşte, şimdi o sözler ve gözlerden yükseliyoruz.

Yunus Emre'nin o dizelerindeki gibi, "Ararsan mevlayı kendinde ara, Kudüs'te, Mekke'de, Hac'da değil. Eğer bir mümininin kalbini kırarsan hakka eylediğin secde değildir. ...Bir ben vardır bende, benden içerü."

Evet, kendi içlerinde büyük yaratma yolculukları gerçekleştirenler ancak gerçeğin kendisine ulaşabilirler. İşte sen; kendi içinde büyük yolculuklar gerçekleştirdin, ulaşabildin mi acaba? Neyi arıyordun? Suyun kaynağını mı? Kürdistan ülkesindeki ateş ve kan bahçelerini mi? Yalnızlığı mı? Yoksa kelimelerin ve yazının gücünü mü? Bulmuş muydun? Bu neyin yargılamasıdır veya neyin savunmasıdır, gerçekte bir yürüyüşten ibaret olan bu yaşam?

Biliyoruz, kendi içinde hapis olmayan, hiçbir yere hapsedilemez. Sen, her şeyden önce, kendi zindanını paramparça ettin. Nasıl mı? Kendini çoğaltarak... Kendinde kendini var ederek, düşmanına karşı savaşarak, yazarak ve geride bıraktığın bir basın ordusuyla. Evet, yazmak güzel bir şey; çünkü, büyük bir sessizlik ve bazen kendi kendine ve büyük kalabalıklarla konuşmaktır. Sen hep bunun uğraşısı içinde oldun ve buna inandın. Yıllarca yazdığın binlerce sayfalara inanmasaydın, hayat nasıl korkunç bir boşluk, ne büyük bir çöl olurdu senin için. Şimdi o yazı yazmandaki büyük tutkuyu da anlıyoruz.

Sizler ki, zamanın büyüleyen çekiciliği ve sevgisiyle kapıları fırtınaya açtınız, fırtınalı dağların ötesinde nasıl bir dünya var, ve bunu biliyoruz. Artık hepimiz fırtınanın içindeyiz, fırtınanın kendisine dönüşmemiz gereken bir yaşam biçimine girdik.

Yalnızca yürümek değil, ama aynı zamanda bir yol yaratmak... Gerçek bir yürüyüşçünün edinmesi gereken en temel diğer bir özellik de bu olsa gerek, işte bunu bize hatırlatıyorsun. Evet, evet, daha çok zaman yok. Zamanın içinde yürüyoruz ve sizlere ulaşmak için acelemiz var. Acelesi olmayanlar ateşlerinizde yansınlar.

Bütün yaşam zaman denilen bu an'da büyülü bir yolculuk değil midir zaten, yürümekte olduğumuz ömrü alan bir yol değil midir? Acı ile acısızlık, acı ile mutluluk, yaşam ile ölüm, yalnızca yüksek dağlarda, kar fırtınalarında, Avaşin'in zaman gibi akan sularında bir araya gelebilir.

Şimdi Avaşin suları zamanın başlangıcındaki kadar diri. Ve şimdi, rüzgarlar uyanıp seni soruyor, Avaşin'in mavi suları uyanıp seni arıyorlar. Biliyorsun, Avaşin suları ışıktır, su ise şeffaf zaman. Bir silahlı gerilla geçip gider, Besta'ya...

Selçuk, zamanla özdeş olmak, zamana karışmaktır. Zamanın çölünde patlayan fırtına olmaktır. Avaşin'in mavi sularından Besta'ya akmaktır. Yaşama tutkusunun zaman ve tarihe dönüşmesidir. Tarihsizlik üzerine tarihin, bir çöl bilinci üzerine cennet bilincinin yerleşmesidir.

Zamanın içinde yaşıyoruz ve zamanın karşısına dürüst çıkmalıyız. İşte, şehitlerimiz şimdi zamana egemen oldular, zamana boyun eğmediler.

Sen, hiçbir zaman bildiğin doğrulardan vazgeçmedin, büyük bir inatla bildiğin doğruların savunucusu oldun. Zaten insan hiçbir zaman bildiği şeylerden değil, hep bilmediği şeylerden vazgeçer.

Sizler için isimsiz kahramanlar diyorlar. Hayır, sen ve sizler isimsiz kahramanlar değilsiniz. İsimsiz kahramanların bir tarihleri ve bir zamanları yoktur, ismi olmayan yaşıyor sayılamaz. İsmi konulmayan her şeyin sonu yalnız ve yalnız, kaçınılmaz ölümün sınırlarında başlıyor. Ama sizler isimli kahramanlarsınız ve onurlu bir zamanınız var.

"Kalbimiz, o paramparça kitabe,
ne yazardı bir zamanlar?
"Kavuşmak" derdi, "kopmuş olanların
dileğidir
Bakınca seni gördüğüm aynada,
baktığımız aynı göz
konuştuğumuz aynı dildir"
Şimdi sadece taze kanla besleniyor
hakikat
isteğimiz dahilinde
Göğüslerimizin toprağıyla yeni bir
bahçe kuruluyor
Aden'de
Cahilim, aç gözlerini süsende, uzat
göğe kollarını, o
cennet ağacını
Bu bir kavuşma gülüdür dalındaki,
hepimizin
kanları renginde
Bir kuşak sürecekse bizden geleceğe,
işte sadece böyle
Vay, hükmümüz yok artık hikayenin
üzerinde
Destanlar içinde kayıp yoksullar,
masallar içre
gidip de gelmeyenler
Arayıcılar, belli belirsiz yıkıntıların
içinden bakarlar
Vay, yanmış ellerin sürekli kuvveti
Kara yazılmış yazgılar, rüzgarın
alınlara yerleşmiş derin
işareti
O rüzgar saçlarımızı bizden alıp gitti
Kutsal meşenin, o yekpare kulenin
altında yatıyor
sessizliğimiz
Sise yargılı kalıyor ömrümüz artık
anlaşılmayan bu dilde
Paramparça kalbimizi bırakarak
gidiyorlar"

Bir son değil, anın yara izi değildir. Kendini koparan bir sürekliliktir, kendini ve bizleri sürdürmek için...

Onlar, denizin sularının göğün sularıyla birleştiği yerde, alacakaranlığın gündoğumunda dönüştüğü yerde aynı ufukta yeniden belireceklerdir.

Unutmayacağız, her unutuşta biraz daha eksilerek. En hatırlanacak olanları unutmak derin yalnızlık yaraları bırakıyor içimizde.

Hiç hiç hatırlamayacağız, çünkü hiçbir zaman unutmayacağız sizleri.

Ölüme karşı gülmeli her yürek, -kanayarak tabii.

Selçuk gibi...

Serxwebûn çalışanları adına Diyar

Büyük arayışçı yoldaşıma

Nisan yağmurlarının dolu dizgin kendini bıraktığı bir gündü. Hemen senin "beni köyümün yağmurlarında yıkayın" şarkını ne kadar da iyi hatırladım. Zap'ı kucakları arasına alacakmış gibi heybetli duran Kurê Jahro'nun Şerefli'ye bakan yamaçlarında yağmurluğun altında cihaz haberlerini dinlemeye çalışıyorum. Ses oldukça parazitli. Muhabereci Baran arkadaşın sesi bu nedenle bir gidip bir geliyor. Arkadaşların çoğu sabaha karşı görevden döndükleri için uyuyorlar. Dışarıda yalnızca yağmurluğa ardarda düşen damlalarla, nöbetçilerin ayak sesleri var. Kulağım birazdan başlayacak günlük tekmilde. Nihayet Baran alıştığımız sesiyle ilk önce Güney Kürdistan'a sesleniyor, "*Şırnak Şırnak. Selamlar saygılar heval, sizde yeni bir şey var mı?*" Ardından senin bir yıl beraber kalıp da çok bağlandığın Şahan'ımız başta olmak üzere verdiğimiz şehitlerin anısını hep yüreğinde taşıdığın Zagros'a, cihazdaki adıyla Cilo'ya sesleniyor. Sen ise hep Herekol'da. Hani iki ay önce Zap kıyısında ayrılırken söylediğin gibi, "*daha önce gençleri çağırdığımız, şimdi ise bizlerin yolcusu olduğu*" Botan'ın haberlerini bekliyoruz. Nihayet günler sonra Herekol'dan haber var. Onbinlerce asker, yüzlerce uçak ve helikopterin kullanıldığı operasyon sonrası kurulan ilk bağlantı bu. Tekmili cümle cümle vermeye başlıyor muhabereci. Yağmurun engellemesi nedeniyle Baran söylenenleri ancak bir-iki kez tekrarlattıktan sonra anlayabiliyor. Kahretsin ben ise zor bela duyabiliyorum. Oldukça kapsamlı bir teknik ve çok az anlayabiliyorum.

23 Nisan tarihli bugünkü tekmilin bir kısmı ARGK Anakarargah Komutanlığı muhabere defterine şöyle geçecektir: "*İlk gün çatışmalar Bestlerin dört yerinde birden başladı. İlk çatışma sabah saat 03.30 sıralarında helikopterlerin Derike Mehmedê Husso'da indirme yaparken vurulması ile başladı. İlk vuruşta bir helikopter darbe aldı. Burada indirme yapılmadı. İçinde ölü ve yaralıları var. Bu alanın altında sadece bir helikopter indirme yapabildi. Diğerleri ise sabahı bekledi. Sabahleyin güçlerimiz Derike Mehmedê Husso'nun çıplak tarafını bıraktı. Düşman buraya yoğun indirme yaptı. Çatışmalar başladı, akşama kadar sürdü. Düşman her türlü tekniği yoğun kullandı. Buradaki tek bir tepeye kırk adet kazan vurdu. Bu kazan atışlarında Selçuk, Rizgar, Tekin, Şahin, Çiya arkadaşlar şehit düştü.*"

Yağmur damlalarının dinmeyen sesi altında kulağımı radyoya yapıştırmış bir haldeyken ismin beynimde çınladı. Tam duyamamıştım ama sezmiştim senin olduğunu, inanmamaya çalıştım. İçimde iyi anlayamadığıma dair bir kuşku payı bırakmak istedim. Ancak yağmurluğun altından çıkıp Kurê Jahro'nun tepesine uzanan derin vadi boyunca yukarıya bakınca Karker (Abdullah Pekgöz), yılların zindan direnişçisi Akif (Hüseyin Aytimur), Canda arkadaşlar başta olmak üzere bu tepede geçen sonbahar verdiğimiz şehitler seni hatırlattı. Bu coğrafyada attığımız her adımda karşımıza çıkan, partimizin bir şehitler partisi olduğu gerçeği bir kez daha suratıma çarptı. Zaten birkaç gün içinde ayrıntıları da öğrendik. Botan'da Bestler'in ortasında tam kırk adet kazan bombasının vurulduğu tepede şehit düşen yoldaşlardan biri de sendin. Evet o büyük arayışçı yürek ve beyni ancak kırk kazan ile susturabileceklerini sanmışlardı.

Ancak senin hatıran her an gözümüzün önünde. İnatçılığın, iddiacılığın, hatta sen çok küçükken öldüğü için babanı bile yalnızca "*anamın kocası*" diye tanımlayışın, tabii ki bir de yazıların. "*Acaba bugün neyi yazdın?*" sorusunu sorduğum tek kişiydin. Bizler hep benzer şeyler yazıyoruz, benzer konularla ilgileniyoruz. Üstelik de bir kısmımızın da anlamayarak kabul etmediği, çoğumuzun ise şaştığı bir ilgi alanı zenginliğine sahiptin. Değişikliği yakalama tutkun, bir büyük arayışçı yürek, uslanmaz bir savaşçıydın. Ancak hepsinden de önemlisi; sen büyük bir bağlılığın çocuksu bir saflıkla sürdürülmesinin simgesiydin bizim için. Bu, belki başlarda pek bilinçli bir adımla atılan mağrur yürüyüşü değildi. Ama giderek derinleşen, kendini aşmaya çalışan bir bilinç ve duygu birikimi oluştu sende. Bunu yazmayı ve yansıtmayı çok istedin ve ısrarla denedin. Ülkede geçirdiğin kısa sürede doldurduğun iki defter bunun örneği. Ha..! sakın meraklanma her iki defter de sağlamda. Bu yıl başladığın üçüncü deftere ne olduğunu ise halen öğrenemedik. Hani "*bu kez roman tarzı yazacağım*" dediğin defter. Ama peşindeyiz meraklanma.

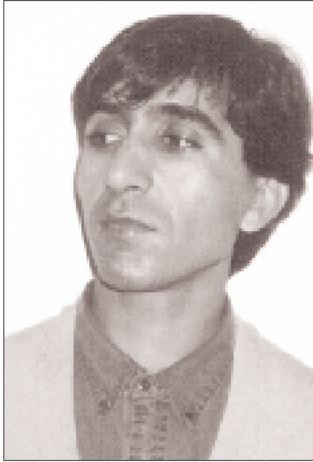
Rahibe Teresa'dan Avaşin Hastanesi'nde şehit düşen Ekin yoldaşa kadar okuyucularını şaşırtacak zenginlikteki yazıların emekçisi olmakla gurur duyduğun Serxwebûn'a ulaştı. Hani o ondört yıl önce 15 Ağustos Atılımı'nın hemen ardından güzel resim yapıyorsun diye gittiğin o Serxwebûn'da arkadaşlar şimdi harıl harıl yazılarını diziyorlar. Ama sen zaten hazırlıklıydın. Tam iki yıl önce bu zamanlar Avrupa'dan ayrılırken, önce tüm yazılarını nasıl düzenleyeceğini Diyar'a söyleyerek yola koyulmuştun.

Serxwebûn nasıl ülkemiz için bir 'amentu' haline gelmişse senin için de dünyaya gerçekten gözlerini açtığın yerdi. "Ben her şeyi Serxwebûn'da öğrendim" derdin. Özellikle senin için yaşamanın en önemli yönü olan yazmayı kastederken. 1984'ten '95'e kadar yedi ay bilmem kaç gün hariç hep o okuldaydın. O, yedi ay bilmem kaç günü de 1991-92 arasında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde geçirmiştin. Dirilişin başarıldığı, kurtuluşun imkan dahiline sokulduğu o onbir yıl boyunca bitmeyen kavgaların, mücadelelerin tanığı ve parçasıydın. Ardından da kurucusu olduğun Özgür Politika ve Gazeteciler Birliği süreçleri başladı.

Ve sonunda sana yakışan bir kavgayla yeni bir yaşama adımını attın. Yıllar önce ayrıldığın ülkeye dönüşü başlattın. Evet artık ülkeye onurlu dönüşün yolu Selahaddin Eyyubi'lerin şehrinden Zagros'ların sarp dağlarından, Botan'ın derinliklerinden geçiyordu. Sen de bunu takip ettin. Bilgisayarın önünde saatler boyunca yazılarla uğraşan, telefonla boğuşan sen; artık dağların, uzun ve ince yolların, cebinden eksik etmediği küçük defteriyle sanığı bir savaşçıydın. (Acaba üzerine kırk kazan yağarken o küçük defterin de cebinde miydi?) Özellikle Zagros, coğrafyası ve savaşçılarıyla senin ayrılmaz bir parçan oldu. Bir yıla yakın bir süre kaldığın Zagros'tan ayrılırken, silinmeyen anıların yanına ismine de 'Şahan'ı eklemiştin. Final savaşının ilk yılı olan '97'yi Zagros'da yaşarken, '98'le birlikte Botan'a adım attın. Botan, senin için özüne dönüşün, Kürtleşmenin en derin adımıydı. Söylemezsen de hissediyorduk; bu adımı Kurucu'ya kadar taşımak istediğini. Bu yine olacak, biliyor ve inanıyoruz. Sen yazılarınla, arkadan kalan yoldaşlarınla ve hepsinden önemlisi de büyük bir bağlılıkla kendini adadığın Başkan Apo'nun mücadelesiyle; yalnız Kurucu'ya değil, yalnız bu yıl içinde değil, tüm zamanlar ve mekanlar için taşırılacaksın. Buna hepimizden çok senin inandığını biliyoruz. Yanılmıyoruz. Yanılanlar senin savaşçılığını anlamayanlardır, aydın olma sorumluluğunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmeyenlerdir. Ve senin deyiminle "*PKK'mizi*" yaşamayanlardır. Senin çocuk saflılığınla yaklaşımının ardında yatan derin bağlılığı, büyük iradeyi kavramayanlardır... Ülkeye bağlılığın, önderliğe bağlılığın derinliğini göremeyenlerdir. İnanıyorum ki, kısa süreli de olsa yaşamın, yazdıkların ve şehadetin onlara gerçek aydının kim olduğunu göstermiştir. Sana ve yoldaşlarına atılan kırk bomba, onların yanılsamalarına atıldı. Onları toprağa gömdü. Seni ise sonsuzluğa taşıdı. Onlar, senin Başkan Apo'ya, PKK'ye bağlılığındaki derinliği anlamadılar. Ama olsun, Başkan Apo seni tanıyor, Kürdistan dağları ve savaşçıları tanıyor. Biliyorsun, "*Geçer devran. Takvimler el değiştirir. Gün gelir durum da göçer. Zaman örter her şeyin üstünü. Uzağı gören çocuklar bilir; gelecek uzun sürer.*" Evet, ben partiye bağlılık sözünün kefilini yitirdim. Xezik Küçük Enver'ini, Serxwebûn emektarı Selçuk'u, Özgür Politika kurucusu Hüseyin Savaş'ı, ARGK savaşçısı Selçuk Şahan'ı yitirdi. Ama duyuyorsun değil mi? Kürdistan kazanıyor.

Silah arkadaşı Şenol

mavidir avaşin'in suları

"İyi insanlar ve gerçekten birbirine dürüstçe bağlı olanlar, birbirilerini unutmazlar. Çok uzaklarda aynı amaçlar için yaşarlarsa, onlarınki sadece fiziki ayrılık olur. Duygularda ise birbirlerinde sürekli yaşarlar. Yalnızlığa mahkum değiller."

Selçuk Şahan

● Baştarafı 24. sayfada

yorum. Artık rüyalarım da değişti. Savaş rüyalarını görüyorum. Dün ve evvelki gece gördüğüm rüyalar askeriydi.

Aslında, sana dün gece nöbetteyken yazacaktım. Tabii dışarıda tutulan nöbetten bahsetmiyorum. Koğuş içindeki nöbetten konuşuyorum.

Gece saat onbir-oniki arası nöbetçiydim. Yeni taşınmıştık bir grup arkadaş olarak. Yerimiz bir büyük taş altıydı. Hangi yılda olmuşsa bilmiyorum, yukarıdan yuvarlanan bu büyük kaya parçası koğuşumuzun doğal tavanı gibi durmuş, ya da oturmuş diyelim.

Soba yanıyordu. Uzun süre uyku tutmamıştı gözlerimi. Ancak bir saat kadar uyuyabilmiştim. Yorgunluk vardı üzerimde. Sobanın kenarında ısınarak yazmak güzel olurdu. Fanus ışığı yeterliydi. Kaç kez, yattığım yerin başucundaki çantama baktım. Defterimi çıkarıp yazmaya niyetlendim. Hem de tekrar tekrar yazma isteğine rağmen, kalkamadım yerimden.

Bilemiyorum, sen nasıl değerlendirirsen değerlendir. Belki hantallık da, tembellik de denilebilir. Ama bana göre her ikisi de değil. Düpedüz yorgunluktu. Ve bu da çok normaldi.

Bugün yine başka çadıra geçtik. Baştan savma olan bu çadıra biraz biçim verdik. Yukarıdan daha da aşağıya, suyun kıyısına indik. Şu anda küçük fanusun loş ışığında yazıyorum.

Küçük bir çadırdayız. Soba bir güzel yanıyor. Çay içiyorum şu anda. Suyun sesi de bir güzel duyuluyor.

Bu anların başka zamanlar için bedel olduğunu düşünmek bana güç veriyor, zorlukları yaşanılır kılıyor.

24 Aralık 1996
Zap (suyun kenarı)

Yağmursuz günler de gelecek!

"*Umut, zaferden daha değerlidir*" demişti okulda Başkan APO. Bu söz çok hoşuma, doğruma gitmişti.

Umutsuz yaşanamaz. Umutsuz yaşamlar hem kısa, hem başarısız. Umutsuz yaşamlar, ölü ve mutsuz. Umutsuz yaşam, çok iddiasız ve yenik yaşamdır.

Seni, daha derinlere indirmeden kısaca belirtirsem; umutsuz yaşam, insana yakışır yaşam değildir.

Yukarıdaki başlık dikkatini ne kadar çekti, bilemiyorum. Ama ben beğendim. Son iki gündür kullanıyordum. Bazı arkadaşlara da hatırlattım.

Biliyor musun, iki gece ve birbuçuk gündüz boyu hiç dinmeyen bir yağmur yağdı. Halbuki sabırsızlık içinde bir an evvel dinmesini beklerken, bu yağmur aralıksız yağmaya devam etti.

Kıyısındaki kayalıklar arasında konumlandığımız su -Zap'ın bir kolu- iki-üç katına çıkacak kadar kabardı. Yatağına sığmazlığın bir sonucu azgınca ve kükreye kükreye akmaya başladı. Bir de içtiğimiz ve diğer işlerde kullandığımız duru su yağmurla birlikte bozbulanık oldu.

Bu, derede olup bitendi. O kadar sorun değildi. Bunun da ötesinde yeni bir değişiklikti.

Aslın sorun çadırlarımızdaydı.

Dışarıda yağmurun yağışını içerden pencereden izlemek müthiş zevkliydi. Çocukluğumda köyümüzde yağmurun yağışını evimizin ikinci katının misafir odasındaki pencereden izlediğimi çok iyi hatırlıyorum. Bazen pencerenin de bir camını açar, öyle seyrederdim. Öyle ki kimi zaman damlalara kadar ayrıntılarına dikkat ederdim. Açtığım pencereden ayaklarımı sarktığım da olurdu. Gelip geçen olsaydı, bir şeyler söyleyerek o anki zevkimi ve havamı yansıtırdım.

Ama o eski günlerdi. Bu sefer, yağmur dopdolu yağıyordu ve ben de dağdaydım. Çadırımız kötü durumdaydı. Alttan su sızmış, yere serdiğimiz bir battaniyenin çoğunu ıslatmıştı. Dolayısıyla küçük koğuşumuzun yarıya yakını oturulamaz ve yatılamaz duruma gelmişti. Bu kadar olsa, yine neyse. Bir de rüzgar esiyordu. Çadırımız sağlam kurulmamış olduğundan, uçmasından veya çökmesinden korkuyorduk. Endişler içinde ve yağmur altında yapılabilecek müdahaleleri gerçekleştirdik. Çadırımız ayakta kalsa, başka her şeye razıyız aslında. Üstelik akşam/karanlık saatleriydi.

Bir de, PKK V. Kongre sonrası Genişletilmiş 4. Merkez Toplantısı başlamış, saat öğle üç buçukta yukarımızdaki şikefte gideceğiz. Yağmur yağmaya devam ediyordu. Islana ıslana yokuşu çıktık. Toplantı yerine en erken bizim manga ulaşmıştı.

Yani anlayacağın günde sabah, öğle, akşam olmak üzere üç kez yağmur altında ıslanarak yukarıya çıktık, indik.

Düşünebiliyor musun, bu yağmurun yaptıklarını. Buna bir de kış mevsiminin -çok aşırı olmasa da- soğuğunu eklersen, şimdi olduğun yerde kendini nasıl hissedersin?

Benim aklıma bu durumda "yağmursuz günler de gelecek" sözleri geldi. Gerçekten de yağmur dindi. Yağmursuz günde yağmurlu günlerin zorluklarını unutuyorsun.

Üstelik şu anda, bu satırları yazdığım sırada ay ışığı karanlıkları zifri olmaktan kurtarmış durumda.

Saat gecenin iki çeyreğini gösteriyor. Burada noktalayıp tekrar uzanıp yatacağım sabahın saat altısına kadar.

İyi geceler...

27 Aralık 1996
Zap (Dolê Şîvê)

1997'nin birinci günü

Günler nasıl da çabuk geçiyor. Sanki daha dün girmiştik '96 yılına. Seninki nasıl geçti; uzun mu, kısa mı?

Günler dolu geçmeye görsün, bilemezsin zamanın nasıl akıp gittiğini. Hele zamanı tarihi işlerin için yetmez görüyorsan, o durumda zamanın akışına çok daha sitem edersin. Zamanı durdururcasına bir çalışmanın sahibi olanlar, bu durumu daha iyi anlarlar.

Biliyor musun, '96'nın son dakikasını nöbeti Menaf'a devrederek geçirdim. Yeni yılın saatinde (gece onbir-oniki) nöbetçiydim.

Sadece hatırladım ki, yeni bir yıla giriyoruz. Daha fazlasını değil.

Neden yeni bir yılın başlangıcına çok büyük anlam yükleyeyim ki? Bir kere, ben neden etrafı kaya dağlarıyla çevrili bir vadide bulunuyorum! Çok güzel bir coğrafya parçası olması, benim kastettiğim gerçeği değiştirmez.

Ülkem işgal altındaysa, günlerim özgür değilse ve bundan ötürü ben savaşmak zorunda kalıyorsam, yerleşik geleneklerin yerleşik insana hissettirdiğini hissedemem ben.

Büyük yaşam özgürlüğünü kazanıncaya kadar, biz kendi yasalarımıza göre hareket edeceğiz. Bütün günleri kazanımlarla dolu geçirmeye çalışacağız. Her günü dünden daha güçlü ve daha özgür kılmayı hedefleyeceğiz. Yılbaşı günü de dahil.

...

Burası Zap. '97'ye burada girdim. '98'e de Kürdistan'da gireceğim. Bunu bilebiliyor muyum acaba?

Hiç önemli değil, Kürdistan'da bulunuyor olmak yeter bana...

30 Aralık 1996
Zap (Dolê Şîvê)

Bombalandık!

Sakın heyecanlanma. Filmlerdeki kurguları da hayal etme... Bombaların nasıl düştüğünü, nasıl insan bedenlerini parçaladığını, nasıl yerden toz bulutları kaldırdığını tasavvur etme... Televizyondan izlediğin haberlere de hiç inanma...

Çünkü, bunların hiçbiri anlattığım gibi olmadı. Tabii ki, sana propagandanın psikolojik olanını yaptığımı düşünme.

Ben her şeyi olduğu gibi tüm doğallığıyla anlatıyorum. Kendime hak ettiğim bir övgüde bulunsam, bana inanan hiç yanılmadı, şimdi eskisinden daha güçlü olduğuma göre, bundan sonra da hiç kimsenin yanılmayacağı garantisi var bende. Bu yönüm kusursuz PKK'lidir.

Ayrıntıya girdim, hem de kendimi övme uğruna. No problem! Sen böyle düşünmekte haklı ol...

Kaldığım yerden devam edeyim: Bizim toplantımız devam ediyordu. Öğleye kadarki oturum bitmek üzereydi. YAJK üzerine değerlendirme ve tartışmalar yürütülüyordu. YAJK sorumlusu Hêlîn arkadaş divanda ayağa kalkmış değerlendirme yapıyordu. Sanıyorum artık değerlendirmesinin sonuna geliyordu. Birden savaş uçakları, vadiden küçük bir parçasını gördüğümüz gökyüzünde uçmaya ve bir yerleri bombalamaya başladıklarını duyduk. Hêlîn'in kulağı uçak seslerinde. Diğerlerimiz de kulaklarımızı Hêlîn'den çok uçaklara vermiştik. Hêlîn, Cuma arkadaştan izin alarak değerlendirmesini kesti.

Hiç kimsede panik yoktu. Ama merak çoktu. Bir-iki arkadaş dışarı çıkıp bakınca, diğer bazı arkadaşlar da dışarıya yöneldiler. Cuma arkadaş uyardı. Mağaranın dış cephesinde oturanların da arka tarafa kaymalarını söyledi. Oturum sonuçlandırıldı, ama kimse dışarı çıkıp çadırlarına gitmedi. Gidemezdi, çünkü bombardıman devam ediyordu. Bizim bulunduğumuz vadi değil, Merkez Karargah'ın bulunduğu noktanın çevresi bombalanıyordu. Bu bombardıman işi birkaç saat devam etti.

Biliyor musun, merak ettik, Türk televizyon ve radyoları bu bombardıman haberini nasıl verecekler. Kaç kampın yerle bir edildiğini ve kaç "terörist"in öldüğünü propaganda edecekler! Aynı şeyin hemen hepimizin aklına gelmesi; kulaklarımızın TC özel savaşın yalanlarına ne kadar alıştığını gösteriyor tabii.

Ama o gün bir arkadaşımız (Delîl isminde) şehit düştü. Kendi hatasının kurbanı oldu dediler. Mağaraya girmişler. Bir ara uçak sesleri kesilince, dışarı çıkmak istiyor. Diğer arkadaşlar beklemesini söylüyorlar. Ama o, "artık geçti" deyip dışarı çıkar çıkmaz isabet alıyor ve şehit düşüyor. Saygıyla anıyorum.

Bu şehadet bizden biraz uzak bir noktada gerçekleşti. Şehit arkadaşı şahsen tanımamıştım.

Bombalanmak böyle mi diye, tecrübesi olan arkadaşlardan bilgiler aldık.

O gece karartma yapıldı. Çadırlarımızda fanusları kullanmadık. Sobalarımızı yakmakla yetindik.

Her şeye rağmen bir heyecanı yaşadık. Duygular daha da yoğunlaşıyor. Daha fazla ve hızlı düşünüyor insan.

Akşam toplantımıza devam ettik. Işıkların biraz kamufleyle dışarı sızmasını engellemiştik.

Bir sonraki gün sabah sohbetinde Xelat, "*ben bu gece rüyamda uçaklar tarafından kovalandığımı gördüm*" diyordu gülerek. Benim de korkup korkmadığımı sorunca, "*ben korkmaktan çok merak ettim*" cevabını verdim.

Bu bombardıman '97 yılının ikinci gününde gerçekleşmişti. Tabii, bu yılın birinci gününden itibaren Güney Kürdistan'a girmiş, bombalamaya başlamışlardı.

Nasıl? Görüyor musun?

Başka yerlerde insanlar nasıl yeni bir yıla giriyorlar; biz Kürtler nasıl giriyoruz?

Buna öfkelenmeyenin insanlığından şüphelenmek geliyor içimden. Bu bombardıman olayı, beni dağa daha fazla bağladı. Bu bile başlı başına savaşmanın bir gerekçesi değil mi?

Biliyor musun, geçenlerde sabah saat beşte nöbete kalktığımda radyomu açtım, Türkçe haberler vardı. Biraz gecikmeli açtığımdan "*teröristlere çağrı*"nın son bölümünü dinleyebildim: "*... güvenlik güçlerimizin şefkatli kollarında huzura kavuşacaksınız...*"

Ne büyük yalan ve iğrençlik! İnsan olan kanamaz yeryüzünün bu en çirkin çağrısına...

1 Ocak 1997
Zap (Dolê Şîvê)

PKK ve sınırların ihlali

Geçmeden asıl anlatacaklarıma, bugün de savaş uçaklarının üstümüzden uçuştuklarını söylemeliyim sana... Öğleye kadarki oturumların sonuncusu ve son yirminci dakikasıydı, uçak seslerini duyduğumuzda.

Dikkatlerimiz uçak seslerine kaydığından son yirmi dakikayı bitirmeden ara verdik. Ama azar azar mağrayı terk ettik. Tedbirlere göre hareket edecektik. Ve bir de koşarak çadırlarımıza ulaşacaktık.

Her şey çok yoğun ve hızlı. Monoton değil buradaki yaşam. Bu dağlar ne güzel dağlar... Bilmem hatırlar mısın, eski bir türkünün "bu bağlar ne güzel bağlar" sözleri aklıma geldi de, ben bağlar yerine dağları kullandım.

Ama haklıyım, değil mi? Çünkü bağlarda değil dağlardayım.

Herhalde Dolê Şîvê'yi yakında terkedeceğiz. Toplantının sonlarındayız. Özeleştirilerle devam ediyor. Bugün sabahın ilk oturumunun başlangıcında Cuma arkadaş divan adına bir açıklamada bulundu: "Özeleştiriye kalkan arkadaş, gelen eleştirilerden hangisini kabul etmiyorsa, hangisinde ikna olmuyorsa, hiç çekinmeden dile getirsin. Gizli kalmasın. Kim neyi kabul ediyor ve neyi etmiyor, böyle bilmiş olalım. Her açıdan sağlıklı, gerçekçi ve sonuç alıcı olan bu yaklaşımdır. Partinin kimseye bazı özeleştirileri zorla kabul ettirme sorunu yoktur. Kimsenin de kendini gizleme ve kandırma ihtiyacı olmasın."

Bu açıklama çok önemli, ciddi bir fark.

Onun için yukarıdaki başlığı koydum. Yoksa PKK'nin uçakları yok ki, Türkiye sınırlarını ihlal edip bombalasın.

PKK her konuda alternatiftir. Askeri ve imha amaçlı sınır ihlaline karşı PKK'nin cevabı; insansal gelişmede bütün sınırları ihlal etmektir.

PKK gün geçtikçe kaydettiği her gelişme, aynı zamanda bir kalıp parçalanması ya da bir sınırın ihlalidir.

Eskiden hatırlıyorum, belki sen de hatırlarsın: Özeleştiriye kalkan bir arkadaş, herhangi bir noktada bir eleştiri kabul etmediği zaman, birden bazı eller öfkeyle kaldırılırdı: Beklendiği gibi "arkadaş, eleştirileri boşa çıkarıyor. Kabullenmek istemiyor. Bu tutum partinin yaklaşımına terstir. Hakkında yazılı özeleştiri öneriyorum" denilirdi. Sonuç alınırdı bu tutuma göre. Daha da kötüsü bu, PKK tarzı sanılırdı.

Gerçi kurnaz yöntemlerle, partinin doğru anlayışının suistimaliyle birçokları özeleştirileri boşa çıkarmıyor değil. Özeleştiriyi kendine kılıf yapıp da bildiğini okuyan da az değil. Ama buna karşı mücadele, partiye ait olmayan "zorla kabul ettirme" yöntemiyle olmaz.

Anlaşılan nedir?

Yaşam akıp gittikçe, PKK bu yaşamın içinde insanlık boyutunu yükselttikçe, biz PKK'yi daha iyi tanıyacağız.

PKK bir yere, bir zamana kadar değildir. PKK falan büyüklükte ve iyilikte olan bir hareket de değildir. PKK kitaplardan okunarak, dillerden duyulacak öğrenilecek bir nitelikte de değildir. Ancak yaşanarak kavranabilecek bir dünyasal olaydır.

Türkiye'nin tecrübeli ve etkili kalemşörlerinden M. Ali Birand, Sabah gazetesinde yayınlanan bir köşe yazısını hatırlıyorum. Bizim Özgür Politika'nın Frankfurt'taki merkezinde okumuştum. PKK'nin artık Apo tarafından da kontrol edilemez bir dev organizasyona dönüştüğünün altını çizmişti bu makalesinde.

Bunda gerçeklik payı vardır. PKK ne bir örgüt, ne de bir partinin kalbına göre değildir. Sınırları yoktur. Tarihin her olumlusuna dayanan ve buna yenisini dünyanın Kürdistan coğrafyasında eklemek isteyen bir hareketin hangi sınırlarından bahsedeceksin!

Her bir olayın bir ilk doğuş yeri vardır ve dünyasallığı varsa günü geldiğinde ulaşılması gereken her yere varır.

Bu nedenle, her gün daha da keşfedilecek bir hareket olma özelliğine sahip olduğundan, belki "PKK'yi ne zaman anlayacaksın?" diye bir soru sormak fazla anlamlı değil, tabii bir yönüyle bu böyledir.

Kürtlerin böyle bir hareketi (PKK'si) olduğu için artık şöyle bir tespit yapılabilir: Kürtler şanssız olduğu kadar şanslıdırlar. Bu şansın anası da babası da, bu şanssızlıktır.

Aslında çok heyecanlı bir olay dalga dalga yayılıyor. Bu dalgaların bizi nasıl sardığını bir duyumsayabilsek...

Bugünlerin tarihiliğini yaşayabilmek; büyük beyin, büyük ruh, büyük yürek gerektirir. Bu iş büyük insanların işidir. Büyük düşünemeyen, kimsenin varlığını hissedemeyecek küçük bir noktadır.

Katılıyorsun dediklerime, değil mi? Sana inanıyorum ve olumlu cevabını duyar gibi oluyorum.

5 Ocak 1997
Zap (Dolê Şîvê)

Moral çeşmesi

Bir güzel doğa parçasından bahsedeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Son yıllarda Kürdistan güzelliklerin patlamanın olduğunu bildiğini sanıyordum. Renga renk güzellikler, bir cenneti tamamlıyor sanki... Bir cennet yaratmaktır amacımız, yeryüzünde.

Ben bir insandan bahsedeceğim sana. Bu insan, şimdi doğduğu, havasını soluduğu, buz gibi suyunu içtiği Bingöl topraklarında ölümsüzleşen bir insan. Bu unutulmaz insan Mesut ve Zaza Hasan kod ismini kullanan Sait Demir.

Bugün düşündüm de, "moral çeşmesi"ne benzettim, Mesut'u.

Bilmem tanıştın mı Mesut'la? Tanışma şansın olmamışsa, üzülmeliyim senin için. Onu tanıyanlara sor. Her tanıyan, şehadet haberini duyduğunda nasıl içten bir acı çeker, yüzünde acı tebessüm belirirdi.

Anlıyorum, Mesut'u tanıyanları. Moral çeşmesiydi. Gittiği her yerde çevresine kana kana içirmişti bu moral çeşmesinden. Herkes, O'nun bütün arkadaşları bu moral çeşmesinden tekrar tekrar içmek istiyorlar. Ama bu kez kalplerinin orta yerine götürüp anıtlaştırmak için.

Dün, Zagros Eyaleti'nden toplantıya gelen Rûbar (Çukurcalı) arkadaş, Mesut'un akrabası olup olmadığımı sordu. Mesut'la iki yıl birlikte kaldıklarını söyledi. O'ndan bahsederken, derin saygı ve sevgi beslediği belli oluyordu. Kendisinde birçok fotoğrafının olduğunu, hakkında yazılar yazdığını belirtti.

Doğrusu, bu vesileyle Mesut'u yazmak aklıma geldi. Hakkında yazacağım için sevindim. Bir yandan da kendi kendime kızdım. Belki yeni dağa çıkışım, günleri dolu geçirişim bir gerekçe olabilir. Ama ben kendimi içten eleştirdiğim zaman bu ve benzeri gerekçeler aklıma bile gelmemişti. Benim düşündüğüm, toplantı oturumu biter bitmez Mesut'u doyasıya, güzel yazabildikçe yazmaktı. Nitekim bir yandan Mesut üzerinde sohbet ederken, diğer yandan onun nasıl dile getirilmesi gerektiğini düşünüyordum. "Moral Çeşmesi", o sırada aklımdan

geçirdiğim birkaç başlıktan biriydi...

Parti Merkez Okulu'ndayken Mesut'un şehadet haberini almıştık. Başkan, deşifre olan bir noktayı çok kullandığını ve takip edildiğini ve bunun sonucu kendini koruyamayıp şehit düştüğünü söylemişti. Zaten son söz diyalogunda da O'nun ismini anarak diğer Bingöllü bazı şehit arkadaşlarla birlikte, aynı hatalara düşmemem gerektiğini hatırlatmıştı.

Şehadet haberinden tanıyan bütün arkadaşlar etkilenmişti. Çok yakından tanırdım O'nu. Daha Kürdistan'a doğru yola çıkmadan Mesut'un anısını yazma girişiminde bulunmuştum. Bir A4 sayfası kadar yazmıştım O'nu. Ama beğenmemiştim. Çok etkileyici ve duygusal bir üslupla anlatmak istemiştim. Öyle kalmıştı ve kendimi de borçlu saymıştım. Burada yazmakla borcumu ödemeye çalıştığım için, ayrıca seviniyorum. Zevkle yazıyorum.

Mesut'u '84 veya '85'lerde, tam hatırlayamıyorum, belki daha erken yıllarda tanımıştım. Espri yetenekleri, coşkusu ve güleryüzlülüğüyle dikkatimi çekmişti. Yaşam doluydu. Umutluydu, iyimserdi.

Bu tanışmamız Hamburg'da olmuştu. Bir derneğimiz vardı, Almanya'nın kuzey ve liman kendi olan Hamburg'da. Çok güzel günlerdi. O günlerde PKK'yle tanışmıştım. O zamanlar, özellikle Kuzey Kürdistan'ın Bingöl, Palu, Karakoçan alanlarında insanlar akmıştı Hamburg'a. Hemen hepsi dernekle ilişkideydi. Derneğe gider doluşurduk. Seminerler düzenlenirdi. Tartışmalar yapılırdı. Daha değişik sohbetler edilirdi.

Mesut da, o günlerde Kürdistan'dan Avrupa'ya çıkanlar arasındaydı. 12 Eylül öncesinde tanışmıştı PKK'yle. Oraya gider gitmez ilişkilerine devam etmişti.

Sonra dernek çalışmalarından profesyonelleşerek partiye katıldık ve değişik şehirlerde faaliyetlere gittik. Aradan yıllar uzunluğunda zaman geçmişti. Yıl '87'ydi sanıyorum. Köln'den Hamburg'a gidecektim. O da Köln'deydi ve Hamburg'da işi çıkmıştı. Akşama doğruydu. Hamburg'da daha önceki yıllarda tanışmıştık, ama sohbetlerimiz, yakından tanışmışlığımız yoktu. Çok iyi hatırlıyorum; Köln banhofundan trene binmiş ve doğal olarak aynı kompartımanda oturmuştuk. O çok konuşkan, ben değil. "Birbirimizle tanışıyoruz, değil mi?" diye sormuştu, içten bir gülümsemeyle. Ben de aynı içtenlikle "tabii, Hamburg'dan" cevabını vermiştim. Artık karanlık basmıştı dışarıda. Biraz Bingöl'den, biraz Hamburg'dan konuştuk, sonra uyumaya başlamıştık. Geç saatlerde Hamburg'da inmiş, ayrı noktalara gitmiştik.

Bir dahaki karşılaşmamız bir yıl sonra olmuştu. '88 yılında Paris'te bir konferansımız vardı. Orada karşılaşmıştık. Onu bilmiyorum, ama benim Paris'e ilk gidişimdi.

Konferans aralarında bol bol sohbet ediyorduk. Gazeteciliğe, yazım işlerine ilgisi vardı. Gazeteye yazılar göndermek istediğini söylüyor, öneriler yapıyordu. Çok sıcak geçiyordu sohbetimiz. Şimdiki gibi hatırlıyorum; olayları anlatım tarzı çok çekiciydi. Espriler katıyordu anlattıkları arasına. Çok gülüyordum anlattıklarına. Öyle ki, O da benim çok gülüşüme gülüyordu. Bu konferansla birlikte samimiyetimiz çok ilerlemişti.

Bir zaman sonra hiç görüşemedik. Metropollere gittiğini, orada çalışma yürütmekte olduğunu duymuştum.

Aradan yıllar geçmişti. Yıllar geçti derken, sanıyorum iki-üç yıl olmuştu görüşmeyeli.

Yıl '91. Paris'ten Düsseldorf'a dönmüştüm. Zaten Düsseldorf'tan Paris'e gitmiş, basın işlerini orada yürütmüştük. Yaklaşık üç yıl Paris'te Battal, Ronahî ve diğer bir iki arkadaşla gazetelerimizi çıkarmış, Alman devletinin baskıları geçen yıllara nazaran azalınca geri dönmüştük, terk ettiğimiz Düsseldorf şehrine...

Bir fırsat doğdu; Mahsum Korkmaz Akademesi'ne gidebileceğim yönünde karar çıkmıştı. 25 Ağustos 1991 tarihinde Bekaa Vadisi'ndeki akademiye gittim. Merkezdeki evden daha şafak atmadan karanlıkta çıkmıştık. Kampa vardığımızda tan vaktiydi. Ancak insanı seçebiliyordun. Kampın hemen girişinde Mesut, elinde bir elfeneriyle bizi bekliyordu. Yakınlaştığımızda, daha emin olmak için elfenerini yüzüme tutarak, "sen misin?" sözleriyle çok içten ve sevecen bir ses tonuyla sordu Zazaca lehçesiyle. İkimiz de görüştüğümüze çok sevinmiştik.

Yeni bir eğitim devresi başlamış ve o da seçilen yönetim içinde yer almıştı. O gün yönetim işine başlıyordu.

Bir devre, yaklaşık üç ay boyunca birlikteydik.

Çok değişmiş olarak görmüştüm. Fiziki değişimin, olgunluğun yanısıra siyasal olarak da epey güçlenmişti. Saçları dökülmüş,

palabıyık bırakmıştı. Askerce duruşu vardı, resmi ortamlarda. Ama yeri geldiğinde bu pozisyonunu bırakıyordu. Hele benimle kampın herhangi bir yerinde karşılaşınca, daha önce çok samimi olduğum Mesut oluyordu. Mesela uzaktan, Zazaca "tı sinên?" diye sorar sıcak sohbetler yapardık.

Belki çocukluk yapma gibi özellikleri vardı. Bu özellikler mevcut siyasal ortamda bir yetmezlikti. Ama burada vurgulanması gereken şudur: Mesut, çocuk ruhlu bir insandı. Çocuk ruhlu olmak, dolayısıyla yaşama doyumsuzca sarılmak herkesin başaramayacağı büyük bir olaydır, bir meziyettir.

Mesut, daha sonra Avrupa'ya gönderildi. Çok uzun bir süre kalmadan tekrar Ortadoğu'ya döndü ve oradan da Amed Eyaleti'ne geçti...

Son olarak '93'ün başlarında görüşmüştük. Hatırlıyorum, içeriye canlı bir girişi vardı. Berxwedan ve Kurd-Ha bürosuna gelmişti.

Yine moral çeşmesinden içmiştik, çok da sevmiştik.

Bir parça sohbetimiz olmuştu. Bana, "*zaman zaman Hamburg'a git, oradaki kitleyle ilgilen*" diyordu. Bingöl çevresinden gelenleri kastetmişti. Tabii ben zaman bulup da hiç gidememiştim.

Bu son görüşmemizdi. Bir daha görüşemedik ve konuşamadık. Artık sonsuza dek ne görüşebileceğiz, ne de konuşabileceğiz. Ve bu değiştirilemez gerçek ne kadar büyük bir acıdır... Çeken bilir demişler diye bir söz var. İşte öyle bir şey...

Yarın askeri eğitime gideceğiz. Yaklaşık 20 gün devam edeceği söylendi.

Haberin olsun. Sanmıyorum, bu sıralarda fazla yazma olanağım olmayacak.

Bir sonraki konuda buluşuncaya dek, hoşça kal.

7 Ocak 1997

Zap (Dolê Şivê)

Sürecek

Birlikte olursak göreceksiniz, uzakta olursak duyacaksınız...

Umut insanın anlık vazgeçilmez ihtiyacıdır. Nasıl vatansızlık yaşanmıyorsa, umutsuz da yaşanmıyor. Onsuz her türlü zorluklara, bütün çirkinliklere alışılmıyor. Küçüklükler karşısında büyüklüklere ulaşılmıyor. Her şeyde, her zamanda umut güç veriyor, umut iddialı kılıyor, umut ruh zenginliğini yaratıyor.

Umut hayaller üretiyor. Yaşama sevgi besliyor hayaller. Geleceğe köprüler kuruyor. İyi insanlardan, özgür yaşamlardan oluşan bir dünya kuruyor.

Umudun ve hayallerin gerçekleşeceği o gün heyecan veriyor.

Artık gidiyorum yıllarımın geçtiği Avrupa'dan. Doğduğum topraklara, havasını soluyarak büyüdüğüm dağlara.

Yolları, arabaları, binaları ve mağazalarıyla, gözlerin gördüğü her reklamıyla insanın ruhuna ve duygularına hücum eden Avrupa'dan gidiyorum. Şehit Yüksel Günebakan'ın deyimiyle, Kürdistan'a gidiyorum.

Burada tanıştım PKK'yle. PKK'yle Kürtleştim, Kürdistan'ı sevdim.

Kasım 1984 yılında saflara katıldım. İnandım ve güvendim. PKK okulum oldu. Okudum, dinledim ve öğrendim. Hiçbir şeyim yoktu ki, kaybetmiş olayım. Kazandım, daha doğrusu kazandırıldım.

Bu yolun doğruluğundan, bu davanın kutsallığından hiç kuşku duymadım. İnandığım gerçekliği hem gördüm, hem yaşadım. Kaç kez, kendi kendime düşünerek "ne mutlu bana PKK içinde yer alıyorum" diye tarihsiz bir sevinci yaşadım. Böyle yaşamaya devam ediyorum.

Eksikliklerim, yetersizliklerim elbette oldu. PKK kişiliğini temsil etmede zayıf kaldım. Bunlara rağmen, hiçbir zaman dürüst yaklaşımımdan vazgeçmedim. Kendimle insan olarak saygı duyduğum için, ikiyüzlülüğü ve kurnazlığı yakıştırmadım. Bu yıllarda öğrendiğim bir yakıcı gerçek şudur: İnsan en asgarisinden dürüst, onurlu ve boyuneğmez olmalıdır. Bu üç özelliğin olmadığı bir kişilik, bin yıl yaşasa bile yine de PKK'li olmayı başaramaz.

Başkan Apo'nun insan ve yaşam çözümlemeleri, daha şimdiden insanlığın yaşadığı şu yeryüzünde tartışmasız bir rekordur. Tarihçiler ileriki yıllarda kesin yazacaktır.

Kürt devrimi ne kadar dünyanın en zor işi niteliğine sahipse, Başkan Apo'nun takipçiliğini yapabilmek de, bir kat daha fazla zor bir olaydır. Bir kat daha fazla diyorum, çünkü Kürt devriminin yaratıcısı olan bir önderdir, onun stratejisti ve taktisyenidir.

Başkan Apo'nun takipçileri onu tekrar tekrar benzer konularda ve sahalarda uğraştırıyor. Bu durum, Kürt devriminin olması gereken düzeyin gerisinde kalmasına yol açıyor.

Öğrenimimi Başkan Apo'dan aldım. Yıllarca okudum, anlamaya çalıştım. Öğrendiklerimin tarihi kişilik pratiğini başarmaya yeterli olduğuna inanıyorum.

Yıllarca aynı sahada kaldım. Birkaçı dışında, sorumluluğu altında çalışma yürüttüğüm kişiler, kendi inançlarına ve kendi davalarına ihanet ederek, eski düzenin yaşamına döndüler. Böyle insanların önkesicilikleri varın siz düşünün. Yine bu sahada daralanlar, bunalanlar kaç kişidir bilmiyorum. Ayrıca bu sahanın şu veya bu özelliğini gerekçe göstererek, başka sahada görev kolaylığını seçmek isteyenler de az olmadı. Tıkanmalar, sorunlar, didişmeler...

Kendi kendime kararlaştırdım: Düşmek bir yana, asla tıkanmayacağım, daralmayacağım, yük olmayacağım, başaracağım. Belki istenen ölçülerde olmadı, ama sözümde durdum, kararımı içimde saklamadım. Partinin sunduğu imkanları, Başkan Apo'nun güçlendirici perspektiflerini değerlendirmeye çalıştım. Bunlar yeterli geldi. Bunun dışında yardım etmesi gereken kimi sorumlu kişilerin bütünüyle kurnazlık ve kompleks içinde olduklarını gördüm. Yardım edecek durumda olmadıkları gibi, sorumlulukları altındaki kişilere yetki silahıyla kendi dayatmalarını kabul ettirmeye, kendilerine benzeştirmeye çalıştıklarına hep tanık oldum.

Bundan ne umutsuzluğa kapıldım, ne de gerekçe gösterip kendimi koyvermedim. Sözüm vardı benim, başaracağım diye. Bu sahaya gelirken hiçbir yeteneğim yoktu. Sıfır noktadaydım. Her çalışma dalı yeni bir başlangıçtı. Politikanın kendisi bir başlangıçtı. Bütün politik deyimleri yeni yeni öğreniyordum.

O yıldan bugüne geçen zaman içinde bu sahada öğrenmediğim hiçbir şey kalmadı. Hepsini kendi öz çabamla öğrendim. Birlikte olduğumuz kişilerin -benden daha birikimli ve tecrübelilerin- hiçbir katkısı ve teşviki olmadı. Buraya kadar yıkılmayacağımı, yıllarca da kalsam tıkanmayacağımı kanıtladım. Bunalımların, düşüşlerin, kaçışların ve daha çok çeşitli olumsuzlukların ortamından süzülüp bu düzeye geldim. Bu sahada her yönüyle bir "ilk"i hedefledim. Devrim ve parti ölçülerine göre çok ileri bir başarı olmadığını da unutmuyorum. Bu yıllarda en sevindiğim anlar ise, "bizsiz bu çalışma yürümez" anlayışıyla, partinin kendilerine muhtaç olduğunu sananların şantajcı yaklaşımlarını, çalışmalara güç yetirerek boşa çıkarmayı kanıtladığım zamanlar oldu. Bununla birlikte yeni arkadaşlara tecrübelerimi aktararak, nasıl gelişebileceklerini kavratmaya çalıştım. Bazı arkadaşlar şahsında sonuç da alınabildi. Çok değerli arkadaşlar da tanıdım bu yıllarda.

Ufak tefekleri, dolaylı yollardan olanları saymazsam, birkaç kez ayağım kaydırılmaya çalışıldı. En yetkili yerlere farklı yansıtıldım. Hiç korkmadım. Kendime güvenimi yitirmedim. Bu tür basitliklerin, feodal-komplocu anlayışların dik olan başımı eğemeyeceklerini, ak olan alnımı lekeleyemeyeceklerini biliyordum. Beni yenemediler. Kendi kendilerini yendiler. PKK'nin hak-hukuk ve adaleti var oldukça, hiç kimse hiç kimseyi haksız bir şekilde altedemez. Yeter ki sen dürüstlüğünü, onurunu koru ve boyun eğme. Gücümü PKK'nin bu özelliğinden aldım; hep buraya dayanarak hiçbir zaman yenilmeyeceğim.

"Başıma bir iş gelir" kaygısıyla, düşündüğüm ve inandığım doğrulara ihanet etmedim. Ortama ve kişilere göre renk değiştirmedim. Bir yerlere gelmek için ikiyüzlülük ve yağcılık yapmadım. PKK'de her yükselişin emeğe ve çabaya dayalı olduğunu öğrendim. Ne kimsenin sırtına binmeye tenezzül ettim, ne de sırtıma basılmaya müsaade ettim. Bilebildiğim kadarıyla bazı sorumlu düzeylere Bakşan Apo'nun talimatıyla getirildim. Bu açıdan kişilerin kişisel lütufları sonucu bir yerlere gelmediğim için gurur duyuyorum. Kendimi şu veya bu güçlü kişide değil, kendimde arayıp bulmaya çalıştığım için özgürlüğe daha anlamlı yaklaştığıma inanıyorum.

Başkalarına benzemek ve başkalarını taklit etmekten iğrendim. İnsanın bir köle gibi kendisinden daha güçlü olanlara satmasından, güçlülere ait kılmasından nefret ettim. Bunu bir insanın kendine yapabilecek en büyük saygısızlık olarak karşıladım. Bu kişiliklerin çok rahat bir şekilde kendilerini PKK'li olarak saymalarına da hayret ettim.

Sürekli okumayan, sürekli yoğunlaşmayan, sürekli öğrenmeyen bir insanın beşikteki bebek kadar saf ve mezardaki ölü kadar hatasız olsa bile asla ve asla PKK'liliği kendisine yakıştırma hakkı yoktur. Bu kişilik uyanmalıdır. Cüceliğiyle PKK'nin canına okuduğunun farkına varmalıdır. Dünyanın hiçbir yerinde PKK'yi kendine benzeştirme gücünü bulabilecek insan yoktur. PKK yetkisiyle ayakta duran insanın hiçbir varlığı yok ki, değeri olsun. PKK'ye güç katmadan PKK'ye sahiplik ettiğini söyleyenler, kendini korkunç bir şekilde kandıran sahtekarlardır.

Bu yazı ve yazının içeriğini oluşturan iddialar son sözümdür. Ya da vedalaşma mektubumdur. Avrupa'daki değerli hevallerimi, diğer tanıdıklarımı bırakıp da Kürdistan'a çıkıyorum. İyi insanlar ve gerçekten birbirine dürüstçe bağlı olanlar, birbirilerini unutmazlar. Çok uzaklarda aynı amaçlar için yaşarlarsa, onlarınki sadece fiziki ayrılık olur. Duygularda ise birbirlerinde sürekli yaşarlar. Yalnızlığa mahkum değiller. Birbirlerine diyebilirler; haydi git özlemi çekilen güzel yerlere. En içten ve en sıcaktan insani duyguların, özgür ve onurlu yaşamın yurt edindiği güzel coğrafyalara git ve beni de götür. Beni de kendinde götürüyorsun bize ait olmayan yaban ellerden bizim ellere... Gözlerin görmediğini hayal kurarak canlandırırlar. Sevinirler, coşarlar, heyecanlanırlar... Birbirlerinde iz bırakanların, birbirlerinin beyinlerine ve kalplerine yerleşmeyi başaranların ayrılık dertleri yoktur. Onların birbirlerine söyleyecekleri, onların bundan sonra yapacaklarıdır.

Bir de tüm tanışmışlıklarına rağmen sahteliklerini ve küçüklüklerini maskeleyerek bağlı olduklarının rolünü oynayanlar ise kendilerine üzülsünler ve ağlasınlar. Kendilerinin başkalarında anılmaya vesile olacak hiçbir iz bırakmadıklarını unutmasınlar. Soylu duyguların, büyük yaşamların içinde tehlikeli virüsler olarak; yesinler, içsinler ve giyinsinler. Ne roller yaparlarsa yapsınlar, yüz ifadelerine yapışmış çirkinlikleri tarihin büyük bakışından gizleyemeyecekler. Yaşayan ölüler, köle ruhlular tarihin kutsadığı hevaller arasında yer bulamazlar. Bizim cumhuriyete akan tertemiz ırmaklarımızdan ayrışıp kıyılarda çürüyecekler.

Benim sözüm; her biri bir abide, her biri bir güç deryası, her biri bir zafer kaynağı hevallerimedir. Bütün bu hevallerimi kendimde götürüyorum. Beynimde ve kalbimde taşıyorum her şeyden daha çok sevdikleri Kürdistan'a. Kürdistanımızın köylerine, şehirlerine... Kürdistanımızın dağlarına, yaylalarına, taşlarına ve topraklarına... Kürdistanımızın bütün insanlarına, onların gece ve gündüz misafirliklerine... Her şeyin bize ait olduğu dünyalara... Taşırım bütün hevallerimi, dünyanın en büyük insanı Serok Apo'nun öğrenciliklerine...

Bunlar yazılı sözler ve güzel bağlılıklardır. Daha güzeli ve asıl olanı bunları pratikte gerçekleştirmeyi başarmaktır. Bu ikinci adım atılmadan güzel sözlerin ve bağlılıkların hiçbir anlamı yoktur.

Benden beklentisi olan hevallerim, kesin yanılmayacaklardır. Tekrar vurgulayarak, kesin diyorum: Benden kötü haber duymayacaksınız. Hangi görev ve sahada olursa olsun, insanlığımı bağlayan sözü unutmayacağım. Başaracağım, ama sıradan değil büyük başaracağım. En kötü ve en zorlu anlarımı en güçlü anlarıma dönüştüreceğim. Kurşunlarla delik deşik olsam gurur duyarım, paramparça edilsem direnirim. Beni onursuz noktaya çekecek hiçbir güç olmayacaktır. Ve bu dünyada beni yenecek hiçbir güç tanımayacağım. PKK'den besleneceğim, Başkan Apo'dan öğreneceğim. Bırakalım kutsal Kürdistan değerlerini, tek bir hevalimin beklentisini bile boşa çıkarmamak için her türlü fedaya tam hazırım.

"Şakası yok bu işin" sözü Başkan Apo'ya ait. Hiç unutmuyorum ve tarihin büyük eylemcisi olmaya gidiyorum. Birlikte olursak göreceksiniz, uzakta olursak duyacaksınız.

Not: *Bu yazıyı, hemen okunsun diye yazmadım. Yaşamın bir parçası olan şehadet olayından ya da yıllar sonra, yani yazıdaki iddialar gerçekleştirildikten sonra okunursa anlam kazanır. Eğer bundan önce okuyan arkadaş olursa, onun da değerlendirmesini belirttiğim zamanlara ertelemesini istiyorum.*

14 Haziran 1996/ **Selçuk**

1978 PKK Kuruluş Kongresi Konuşmaları

parti arşivinden –III

Bütün bunlar sonucunda bakıyoruz ki, bir mücadele grubu olarak bugün önümüze aldığımız böyle bir program, bizi ülkenin devrimci, siyasal bir örgütü olmaya götürmektedir. Bu konuda eğer kadrolarımız, çalışma hazırlıklarımız yeterliyse, böyle bir örgütlü güç haline gelmemiz gerektiğini ve siyasi bir güç haline gelen, siyasal mücadeleyi kendine temel bir mücadele olarak alan böyle bir örgütün de, bu hedeflerini gerçekleştirmek için ciddi mücadele, savaş biçimlerine yönelmesi gerektiğini elbette ki program işlemektedir.

Tüm bunlardan sonra söylenebilecek şey; program aslında sosyalist öğretiden yararlanarak, ülke halkının kurtuluşunun biricik yolunu, nereden ve nasıl inşaa edileceğini, mümkün olabileceğini belirtmiştir. Program, dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm doğrultusundaki mücadelelerine büyük bir ittifak güç olarak bakmaktadır. Sosyalist ülkeleri büyük bir müttefik olarak görmektedir. Kendilerini bunların doğal müttefiği saymaktadır. Dünya işçi ve demokratik halk hareketlerini yine kendilerine en yakın müttefik olarak seçmektedir. İlerici insanlığın bütün kazanımlarını kendisine bir miras olarak devralmaktadır. Ve tüm bu temeller üzerinde ulusal baskıların, feodal baskıların yer etmediği, yer almayacağı, bunların tamamen tasfiye edilmiş olduğu bir ülkede, insanların normal gelişme yoluna, tarihsel gelişme doğrultusuna girebileceğini ve bu yolda hızlı adımlar atabileceğini, yüzyıllardan beri yaşanan adeta yerinde sayma, adeta gerisin geriye gitme durumunu, büyük adımlarla yok edebileceğini ve hatta kapitalist uygarlığın içinde bulunan bir ülkenin de çok çok ilerisine gidebileceğini ve böylece sosyalist sistemin yandaşı bir ülke haline gelebileceğini, böyle bir ülke haline gelmek için böyle bir programın çizdiği yolun biricik yol olacağını dile getirmektedir.

Yine son olarak; Kürdistan'ın diğer bölümlerinde de parçalanmanın -haksız bir parçalanma, emperyalizmin, sömürgecilerin çıkarları doğrultusunda bir parçalanma olduğu için- süreç içerisinde tasfiye edilmesi ve her parçadaki halkın kendi özgücüne dayanarak bir mücadele vermesi gerektiğini, tarihte haksız bir şekilde bölünen, parçalanan bu yapının, bu sefer daha demokratik bir temelde ve ulusal baskıdan arınmış bir şekilde ve her parçadaki halkın özgürce iradesiyle -ki bunların hepsini sosyalizmin önderliğini gerektiren şeyler olduğu için söylüyoruz- özgürce bir yöntemle bir araya gelebileceğini belirtmekte ve giderek tarih içerisinde yok olmuş bir halk, yok olan bir ülke yerine, sosyalizmin önderliğinde, bağımsız, demokratik, giderek sosyalist doğrultuya yönelmiş bir ülkeyi vaadetmektedir.

Programın özü veya son sözleri bunlardır aslında, ama tüm bunların gerçekleşmesi, tüm bunların içerik kazanması için de, gerektiğinde yüz senelik dişe diş bir mücadelenin verilmesi gerektiğini, bütün bu yolların zorluklarla dolu olacağını söylemeliyiz. Bu konuda bir hayale kapılmamak gerekir. Program, hele hele barışçıl mücadele şekilleriyle, böyle bir amaca ulaşılmayacağını daha başından belirtmekte ve en zorlu mücadelelerin, çok kanlı savaşların, çok kanlı mücadele biçimlerinin verileceğini de peşinen kabul etmektedir. Ama bütün bunlardan bir zarar görmemekte, yani çok mücadele olacak, çok kan dökülecek diye en ufacık bir olumsuzluk görmemektedir. Tam tersine akıtılacak kanların, kazanılacak özgürlüğün suyu olacağını belirtmektedir.

Programın daha da genişletilmiş bir muhtevası üzerinde bu toplantıda konuşmayı gereksiz görüyorum. Çünkü bu konuda bir açıklama daha yapılmıştır, hepiniz bunu belki okumuşsunuzdur. O açıklamalar, bu programı biraz daha açmakta, biraz daha işlemektedir. Zaten eğer mümkün olursa, önümüzdeki dönemlerde de, özellikle teorik çalışmalara fırsat bulursak, programın daha çok açıklanmasını, daha derinliğine bir araştırma temeline dayanan bir açıklamasını da yapabileceğimizi ve bu konuda daha somut yaklaşımlarla ortaya çıkabileceğimizi rahatlıkla söyleyebilirim. Ama bugünkü şartlarda yaklaşımlarımızda bile söylenen ilkelerin son derece devrimci ilkeler olduğunu, bu ilkelerin reddedilemeyeceğini, tamamen geliştirilebileceğini ve Kürdistan'daki bütün yurtsever-demokratik güçlerin etrafında örgütlenebilecek ilkeler olacağını, nitekim günümüzde de bu ilkelerin epey yurtsever bir taban yarattığını, epey gruplaşmaya yol açtığını, epey mücadeleye yol açtığını gördüğümüzü söylemekteyiz. Yine zamanla bu ilkelerin giderek bir orduya kavuşacağını, güçlü halk cephelerine kavuşacağını ve bu programın mutlaka birgün kendi doğal siyasi sonucunu yaratacağını, yani bir demokratik halk hükümeti yaratarak son bulacağını, bunun yerine daha yeni, koşulları dikkate alan, yeni koşulların somut tahliline dayanan ve bu sefer sosyalist inşaayı, giderek sınıfsız topluma yönelmeyi amaçlayan bir programın getirilebileceğini gerekli görmektedir; program bu konuda da yeteri kadar hassasiyeti göstermiştir.

Sosyalist aşama için fazla bir şey söylenmemiştir. Çünkü ulusal baskı ve her türlü feodal parçalanmışlık şartlarında sosyalizmi öne sürmek, eğer bilinçli bir ihanet değilse tamamen bir dangalaklıktır aslında. Böyle bir şeye düşmemek için de bu tür şeyleri fazla işlememiştir program. Daha ulusal bağımsızlığın, daha demokrasinin ilkel adımlarını bile atamamış bir halkın önüne, şimdiden bu tip görevlerin konulamayacağını, en yakın hedefler için bile en ciddi bir mücadele ve örgütün gelişmediği bu ortamda daha fazla, daha iddialı programlarla ortaya çıkılamayacağını bilmek durumundayız. Hele hele bazı işbirlikçi gruplar gibi "Kürdistan'da demokrasi gelişiyor" veya "Kürdistan'da sosyalizmi kuracağız" demek, ulusal baskının ve feodal ağaların egemenliği altında olan bir yerde, bu tip şeyleri ileri sürmek, bilinçli bir ihanet değilse, olsa olsa bir dangalaklık ürünü, olsa olsa yüreğinde demokrasinin, bağımsızlığın ne olduğunu bilemeyen uşak bir kafanın ürünü olabilir.

Bütün bunlar daha da işlenebilecek konulardır. Program olsun, açıklama broşürü olsun, bütün bunlar bizi daha geniş araştırmalar yapmaya, daha doyurucu tespitler yapmaya adeta çağırmaktadır. Tabii ki bütün bunlardan nasibini alan arkadaşlar, hassasiyeti olan arkadaşlar, gereken sonuçları çıkaracaklardır ve onlar da programın ilkelerini gerçek şekline büründüreceklerdir. Ayrıca mücadelenin boy atmasıyla birlikte bu ilkeler somutluk kazanacak, bunlar yine teoride bizi daha verimli sonuçlara götürecektir. Şimdilik programın konuluşu veya bu konudaki taslağın sunuluşu böyledir. Siz de bu konuda kendi görüşlerinizi bildirirseniz iyi olur veya gereklidir, iyi olur değil, şarttır.

Mazlum Doğan: Benim belirtebileceğim, ekleyeceğim hiçbir şey yok. Hem özüne, hem biçimine katılıyorum. Ancak bir yerde, 'devlet mülkiyeti' diye son kısımda ... oranın da değiştirilmesi uygun olur, onun yerine kamu mülkiyeti biçiminde (....)*

A-4 (Şahin Dönmez): Programda tarih, çağ ve bugünkü ülkenin somutu hakkında getirilen görüşlere olduğu gibi katılıyorum, eklenecek bir şey bulamıyorum.

Bişar (A. Haydar Kaytan): Programa ben de aynen katılıyorum. Önemli olan programın asgari görevlerinin yerine getirilmesi için örgütlenmeyi geliştirmemiz ve bu doğrultuda pratik çabalar göstermemizdir.

A-1 (Duran Kalkan): Program taslağı, siyasi görüşlerimizi ve önümüzdeki asgari görevlerimizi tam olarak koymuş, bütün getirilenlere katılıyorum. Yalnız tarih kısmının biraz üzerinde düşünüyorum, bu konuda arkadaşların açıklamaları tatmin etti, bu haliyle katılıyorum.

Mustafa Karasu: Programa ben de genel olarak katılıyorum. Yalnız bir bölümde, gerektiği anda değişik mücadele biçimlerinin kullanılamayacağı, yani barışçıl mücadelenin kullanılamayacağı ifade ediliyor. (...) Bir de silahlı mücadelenin ilkeleştirilmesi gerekir. Programda nasıl kabul ediliyor? Halk ordusunun inşaası biçiminde tabir ediliyor silahlı mücadele. Halk ordusunun inşaası, zaten örgütlenmenin bir görevidir. Bunun yanında silahlı mücadeleyi ilke olarak koymak gerekir.

A-2 (Cemil Bayık): Programın genel ilkelerine katılıyorum. Yalnız Kürdistan'ın genel özellikleri sıralanırken "b" şıkkında, emperyalizmin Kürdistan'ı bir yeni sömürge olarak değerlendirmesi ve buna bağlı olarak, dört sömürgeci devletin klasik sömürge statüsü içinde olması görüşüne katılmıyorum. Hiçbir zaman emperyalizmin Kürdistan'da yeni sömürge politikası görülmemiş. Ne ekonomik sömürgeciliği, ne kültürel alandaki sömürgeciliği, ne askeri alandaki sömürgeciliği var.

SOSYALİZM VE ÖRGÜTLENME

Tarihe baktığımızda çok çeşitli ideolojilerin oluştuğunu ve bu ideolojilerin önderlik ettiği bir yığın örgütlenmelerin şekil bulduğunu ve bunların hepsinin çeşitli siyasal organizasyonlara yol açtığını biliyoruz. Ve yine tarihe bakmaya devam edersek, dünyada güçlü bir ideoloji nereden çıkmışsa, hangi dönemde çıkmışsa, o ideolojinin kavradığı insanlar mutlaka çağının devlet güçleriyle, o dönemdeki siyasal güçlerle çatışmışlardır. Eğer o ideolojinin temsil ettiği görüşler çağın ilerisinde ise geri siyasal yapıları parçalayıp yerine yeni siyasal yapılar, yani üst yapılar çıkarabilmişlerdir. Özellikle siyasal ideolojiler devlete ilişkin olarak, toplumun gelişmesine ilişkin olarak ortaya çıkan her ideoloji, örgütlendirdiği ve savaşa soktuğu insanlarla mutlaka bir siyasal gelişmeye yol açmıştır.

Ama yine tarihte şunu da görüyoruz; ne zaman ki bir ideoloji siyasal soruna yönelmemiştir, siyasal devlet meselesine yönelmemiştir, siyasi kurumlara ilişkin olarak benzer örgütlenmeler içine girememiştir, o ideoloji birer tarikat kurumuna dönüşüp giderek bir mezhep haline gelmiş, giderek fosilleşmiş, kalıntı halinde bir düşünce taslağı ve bu sefer tutuculuğun hizmetinde eski, geri yapının, eski siyasal yapının hizmetinde bir din durumuna düşmüşlerdir. Gerçekte, başlangıçta ilerici olan bir ideoloji, eğer siyasi hedefe yönelmemişse, yani bir nolu hedef olarak siyasal çalışmaları önplana almamışsa, o ideoloji giderek gerici, siyasal iktidarların emrinde birer din durumuna getirilmiş, halkların afyonlaştırılmasında, uyutulmasında bir din durumuna indirgenmiştir. Bu ideolojilerin tabii ki halkların kurtuluşunu ileriye sürecekleri bir şeyler olmadığı gibi tam tersine onların uyutulmasında ve bunu yüzyıllar boyu yapmasında çok önemli rolleri olmuştur.

Bu konuda Marks şöyle der: "İktidar veya politikayla uğraşmalı mıdır işçi sınıfı? Evet uğraşmalı, eğer politikayla uğraşmazsa, bunlar ortaçağ hristiyanları gibi sadece cenneti hayal edeceklerdir." Şunu da ekleyebiliriz: "Salt bugünkü siyasal iktidar elinde, birer uyutma aracı olarak bunlar görev göreceklerdir." Marks bunu niye söylüyor? Sosyalizm için ve kendi öğretisinin başına da böyle bir şeyin gelmemesi için söylüyor. İşçi sınıfının politik mücadeleden alıkonulmaması, bir an önce işçi sınıfının politik mücadeleye yükselmesi ve sosyalistlerin bir an önce siyasal mücadeleye ağırlıklarını koyması gerektiğini, eğer bundan vazgeçilirse hristiyanlık gibi bir din olacağını ve bu dinin de halkların afyonla uyutulmasına veya tam bir hayalle yaşamasına yol açacağını, ki bunun da siyasal iktidarlar için en büyük yardımcı veya siyasal iktidarların çıkarlarını dile getiren gerici bir ütopya olacağını belirtiyor.

Elbette ki biz böyle bir duruma düşmek istemeyiz. Bu kadar ideolojik bir gelişme içinde yüzen kişiler olarak bizlerin, ciddi siyasal hedeflere yönelmeden, kendimizi saygıdeğer bir güç haline getiremeyeceğimiz açıktır. Tarihte bunun örnekleri çoktur. Bugün siyasal iktidara yönelmeyen hangi dind gösterilebilir? Yine hangi düşünürü görmeyelim ki, o siyasal sorunu işlememiştir? Hepsi bu konuda düşüncelerinin ağırlık merkezine devleti koymuşlar, buna ilişkin olarak bazı önerilerde bulunabilmişlerdir ve ancak bunlar siyasal bazı gelişmelere yol açabilmişlerdir. Bu tip öğretiler, tarihin gelişmesinde belirli dönemlerde, belirli zamanlarda ilerici bir rol, tayin edici bir rol oynamışlar-

dır. Bütün öğretilerin kaderi böyledir. Hele hele bütün siyasal öğretiler, siyasal soruna yani devlet sorununa yönelme; toplumsal gelişmeyi sağlamak için özellikle o ideolojilerin vaadettiği 'cenneti' yaratmak için siyasal soruna yönelme, toplumsal gerçeğin en yoğunlaşmış ifadesi olan siyasal devlet gerçeğine yönelme ve bunu çözme, çözüme götürme durumunu bir nolu sorun olarak önlerine koymuşlardır. Bu konuda yoğun çaba harcayanlar, tarihin gelişmesine ve tabii ki halkların gelişmesine katkıda bulunmuşlardır.

Burjuva milliyetçi ideolojinin, feodal ideolojinin, köleci dönemde ortaya çıkan çeşitli ideolojik biçimlerin, hatta daha da geriye gidersek, ilkel komünal toplumun büyücülük biçiminde ortaya çıkardığı düşünce biçimlerinin, toplumların gelişmesinde nasıl siyasi araçlar yarattıklarını ve bu siyasi araçların ekonominin gelişmesinde, üretim güçlerinin gelişmesinde, bilimin gelişmesinde ne derece önemli rol oynamış olduklarını tabii ki, teker teker belirtemeyiz. Ancak bütün bu dönemlerdeki ideolojilerin siyasi üst yapıya yöneldikleri zamanlar çok önemli gelişmeler yarattıklarını ve bu ideolojilerin gerçekten adına ihtilal diyebileceğimiz yegane biçimler olduğunu, ama bunun yanında siyasi iktidara yönelmeyen, siyasi sorunu kendisine temel yapmayan ideolojilerin de gerici siyasal iktidarların emrinde bir uyutma aracı olduklarını, çeşitli tarikat ve mezhep durumuna dönüştürüldüklerini ve bu mezhep durumuna düşürülmüş ideolojilerin de gerçekten halkların ekonomik ve siyasal gelişmelerinde birer köstekleyici bağ durumuna düştüklerini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bunu niçin söylüyoruz? Tabii ki sosyalizmin örgütlenmesinin, komünistlerin, komünist düşüncenin örgütlenmesinin rolünü, yönünü belirtmek açısından söylüyoruz, tarihe bu yönde eğilmek gerektiğini belirtiyoruz. Marks başta da sosyalist öğretinin bir hristiyan dini durumuna düşmek, yani tamamen mensuplarını ilkel dünya hayalleriyle aldatmak istemiyorsa, siyasal iktidar meselesine yönelmek zorunda olduğunu belirtiyordu. Biz bu gerçeği kendimiz için bin kat daha vurgulayarak söyleyebiliriz. Kürdistan'da sosyalizm bir ütopya, aydınların elinde bir gevezelik aracı, kültür tartışmasında kullanılacak bir araç haline getirilmek istenmiyorsa, bu öğretiyi siyasal mücadelede bir araç haline veya siyasal mücadeleyi yaratan gerçek bir ideolojik temel haline getirmeliyiz. Evet, kısaca bizim önümüzdeki sosyalizm, ister örgütlenmede, ister mücadelede devlet dışı sorunlarla fazla uğraştırmamalıdır. Salt devlet düzeyinde de değil; siyasal çalışmaları parti düzeyine, bir ulusal cephe düzeyine de indirgersek, bütün bu konuları da kapsamak şartıyla, sosyalizm bizi siyasal ve giderek bunun en yoğunlaşmış ifadesi olan devlet meselesine yöneltmelidir. Sosyalizmin ustaları, sosyalizmin yaratıcıları kendi öğretilerini gerçekten bu şekilde tanımlamışlardır. Bunun proleter devrimcilerin emrinde, siyasal iktidarın zaptedilmesinde bir araç olarak, bir görüş birliği, program temeli sağlayan bir öğreti olarak ele alınması gerektiğini savunmuşlardır. Bunun bir dogma, bir mezhep haline getirilmesini her zaman eleştirmişlerdir.

Neden bunun önemini vurguluyoruz? Şundan dolayı vurguluyoruz; çağımızda feodal ideolojilerin ve burjuva ideolojilerin kaderi bellidir. Feodal ideolojiler, bugünkü siyasal iktidarların bünyesinde ve ister ulusal gelişme, ister demokratik gelişmenin önünde, yine halkların yaşam şartlarını daha da iyileştirecek ulusal ve demokratik mücadelelerin önünde tamamen bir köstek, bir engel durumuna getirilmiştir. Feodal ideolojiler, halkların uyutulmasında, faşizme, gericiliğe götürülmesinde bir araç olarak hizmet görmektedirler. Bu ideolojilerin, devrimci iktidarın zaptedilmesinde rolleri şurada kalsın, tam tersine gerici siyasal iktidarların sürdürülmesinde önemli görevleri vardır. Bu siyasal iktidarlar, bu ideolojileri iyice kullanmaktadırlar. Emperyalizm ve işbirlikçileri, mezhep çatışmalarında, dinsel görüşlerin ayakta tutulmasında, uluslaşmanın ve demokratik mücadelenin engellenmesinde hep bu ideolojiden yararlanabilmektedirler. Öte yandan burjuva milliyetçiliği günümüzde, özellikle siyasal iktidarın değiştirilmesinde bir araç olarak rol oynuyor. Çeşitli burjuva milliyetçiliği, bir de bunun zıt koşulu olan kozmopolitizm, halkların ulusal bağımsızlık, giderek demokratik iktidar mücadelelerinin örtbas edilmesini sağlamakta ve böyle bir sorunlarının olmadığını göstermek için ne lazımsa onu yapmaktadır. Burjuva milliyetçiliği günümüzde devleti değiştirmek, devleti emekçi sınıfların çıkarları doğrultusunda bir araç haline getirmek için çaba harcamıyor. Tam tersine mevcut gerici diktatörlüklerin, gerici iktidarların savunulmasından, sürdürülmesinden yana, halklar üzerinde baskı ve sömürünün gizlenme kaynağı olan ve burjuvazinin yoğunlaşmış çıkarlarını dile getiren bu aygıtların birkaç reformla değiştirilmesinden, ama daha çok da sürdürülmesinden, muhafazakarca sürdürülmesinden yana bir görev, bir işlev yüklenmişlerdir. Bu ideolojilerin dünya halklarına bugünkü koşullarda verebilecekleri bir şey yoktur, tam tersine dünya halklarına zararları hayli fazladır.

Tabii ki bu ideolojiler kendiliğinden bu duruma düşmemişlerdir. Bu ideolojilerin bu duruma düşmeleri, sosyalizm gibi dünya halklarının ufuklarını açan, dünya halklarına yeni bir dünya vaadeden bir ideolojinin ortaya çıkmasıyla yakından ilintilidir. Sosyalizm bir ideoloji olarak ortaya çıkmasıyla, gelmiş geçmiş bütün görüşlerin eleştirisini yapmıştır. Adeta bu ideolojilerin ne mal olduğunu ortaya koymuş ve bunlar hakkında kesin hükmünü vermiştir. Nedir bu hüküm? Bunlar geriletici bir engelden başka bir şey değildirler. Peki bunun yanında ne göstermiştir? Halklara sonsuz bir gelişme ufku göstermiştir. Halkların bu ideolojinin kılavuzluğunda evreni tespit edebileceklerini, maddeyi büyük değişikliklere uğratabileceklerini, üretim güçlerini, bilimi çok çok geliştirebileceklerini, toplumsal gelişmeyi çok hızlandırabileceklerini göstermiştir. Bilimsel bir şekilde nesnel bilgilerin günümüze kadarki yoğunlaşmasını temel alarak, toplumsal pratiklerin tümünü kendisine temel alarak bunu gösterebilmiştir.

Böyle bir ideolojinin ülkede uygulanmasına çalışılırken, bir ütopya olarak sadece reformların gerçekleşmesinde bir araç olarak kullanılmasına ve birtakım kültürel hakların elde edilmesinde, kültürün araştırılmasında bir araç olarak kullanılmasına elbette ki göz yumamayız. Yine devlet dışı konularda bu ideolojinin bu şekilde ele alınmasına karşı olduğumuz gibi, bu ideolojinin böyle gevşek örgütlenmelerle, ihtilalci olmayan yapılarla tehdit edilmesine de karşı durulmuştur. Bu ideolojiye bulaşanların, böyle bir öğretinin yüceliğini kavraması gerektiği ve bu öğretiyi kavramış unsurların da gerçekten farklı bir dünya yaratmakla görevli oldukları; bir mezhepçi klik gibi değil, bir reformist klik gibi değil, halkların gelişmesinin önündeki bütün karanlıkları aydınlatan ve onları sürekli aydınlığa davet eden bir anlayışın temsilcileri olmaları gerektiği ve her şeyden önce de -siyasal iktidarla kıyasıya bir mücadele yaptıkları için- bu siyasal iktidarın elindeki bütün araçların bütün özelliklerini gözönüne getirerek, aynı şekilde çok güçlü bir örgütlenmeyle bir halka yol göstermeleri ve güçlü örgütsel yapılarla bir halkın karşısına çıkmaları gerektiği açıktır. Bu ideolojinin başka türlü örgütlenmesi, başka türlü halkların somut şartlarıyla kaynaştırılması, halklara gitmesi mümkün değildir. Böyle bir ideolojiyle donanmış kadroların gevşek örgütlenmelerle ortaya çıkmalarına, halklara bir siyasal hedef göstermemelerine ve onların birtakım yan, kültürel sorunların aydınlatılmasında, yine ekonomik, demokratik veya sınırlı ulusal bazı hakların elde edilmesinde bir araç olarak soysuzlaştırılmasına, bayağılaştırılmasına elbette ki göz yumamayız. Bir öğretinin kaderi bu şekilde açılırsa veya bir öğreti böyle şeylerle karşılaşırsa, o öğreti gerçekten bir mezhep durumuna düşmüş demektir. Eğer bir öğreti mezhep durumuna düşürülmüşse, bunun yapacağı teşkilatlanma bir kulüp veya dernek olmaktan öteye gidemez.

Halkların da son derece yüce amaçları vardır. Onlar hiçbir zaman geleceğe ilişkin umutlarını yitirmemişlerdir, bunu unutmayalım. Geleceği unutan, gelecek hakkında soylu iddiaları olmayan, iddiaları, gelecek için büyük umutları olmadığı için de günübirlik halinde yaşayan ve "ne yaparsak bugün yapalım, ne yiyeceksek bugün yiyelim, yarın bizi ilgilendirmez" diyen sınıfların tavrı değildir halk sınıflarının tavrı. Bir emperyalist sınıfın, bir küçük burjuva sınıfın, bir burjuva sınıfın, feodal sınıfın geleceği yoktur; geleceği olmadığı için bunların umutları da yoktur. Bunlar bu anlamda temel sınıflar oldukları için, elbette ki sosyalizm gibi umut verici bir ideolojiyi benimseyemezler. Bu ideolojinin mezhep durumuna düşürülmesiyle bu sınıfların elinde bir araç olarak kullanılacağı ve araç olarak kullanılmaya başlamasıyla birlikte halkların önünde bir eylem kılavuzu değil, tamamen bir safsata toplamı haline geleceği ve böylece bir siyasal oportünizm biçimine bürüneceği açıktır. Kısaca buradaki sosyalist öğretiyi böyle bayağılaşmış, fosilleşmiş biçimlerle teşkil ettiremeyiz, uygulayamayız veya böyle bir öğretiyi günlük, acayip sorunlarla adeta bir çamura batıramayız.

Bu ideolojinin bizden isteyebileceği formasyonu, bir yerde ruh yüceliğini ve halklar önünde sürekli kılavuz teşkil etme özelliğini kendi şahsımızda taşımalıyız. Geleceği olmayan sınıfların unsurları, temsilcileri gibi davrananılamaz. Aslında bu konuda bazı kavramlar epey bayağılaştığı için, epey kalitesi düştüğü için, bugün sosyalizm sokak gevezeleri ağzında bir ciklet durumuna getirilmiştir. Sosyalizmin önder güçleri ortaya çıktıkları zaman öğretilerine hiçbir zaman bu şekilde bakamazlardı. Ama bugün her soydan burjuvazinin ağzında bir ciklet durumuna getirilmiştir. Hatta ve hatta bizdeki yapı da öyle sosyalizmin yüceliğini bütünüyle kavramış değil, belki çok az unsur bunun bilincindedir veya bu bilinç içinde hareket etmektedir. Biz sosyalizmi, siyasal sorunun çözümlenmesinde daha çok bir eylem klavuzu olarak ele alacağız. Ve eğer böyle ele alacaksak, mutlaka bunun teşkilatlanmasını da bir siyasal iktidar savaşını verecek bir örgüt halinde ele almalıyız. Bu onun için teknik bir sorun değildir veya birtakım basit pratiklerle halledilecek bir iş değildir.

Biz her ne kadar başlangıçta sosyalizmi çıraklar rolünde ele aldıysak da, bu bizim her zaman sosyalizmi bu şekilde ele alacağımızı ve çırak olarak kalacağımızı göstermez. Mutlaka böyle bir öğretinin temsilcisi olarak, böyle bir öğretinin savunucusu olarak, ki bunun en önemli koşulu olan, bulunulan ülkenin siyasal iktidar meselesine uygulayarak mevcut gerici iktidarı parçalamada bir araç olarak, bir eylem kılavuzu olarak kullanarak biz üzerimize düşeni yapacağız. Bu açıdan da daha ilk günden beri -tabii ki arkadaşların yetişmeye ihtiyaçları olduğu için- sorunun fazla derinliğini içeremedik, ne bunun pratiğe aktarılmasını ne de teorik gereksinmelerinin nasıl karşılanması gerektiğini fazla işlemedik. Ama gerekliydi veya biz sadece belli bir pratik yaşamak için, arkadaşlara belli ölçülerde kendilerini yetiştirme olanağı tanımak için böyle yaptık.

Bu kadar yetişecek ve pratik faaliyette bulanacaklar, adeta temsilcilik rolüne çıkacaklar, ama öte yandan hâlâ ilkel, örgütsüz yığın durumunda kalacaklar, bu sosyalizm açısından affedilmez bir durumdur. Bu ideolojiye saygımız varsa, bizim açımızdan da bunun bu şekilde sürdürülmesi kesinlikle kabul edilemez. Bu öğretiyle nereye gideceğiz, bu öğretiyle biz nasıl örgütleneceğiz? Arkadaşlar eğer böyle bir öğretiye saygılılarsa bunu nasıl örgütleyecekler? Bunun siyasal teşkilatlanmasını nasıl yapacaklar? Ustalar bu konuyu nasıl halletmişlerdir, bu konuda neleri yapmışlardır? Bunları bilmeyen kişilerin bugün sosyalist bir önder olarak ortaya çıkması pek mümkün değildir.

Arkadaşlar sosyalistlerin inceliğini, sosyalistlerin ruh yüksekliğini, cesaret, mertlik, bilinç düzeyini, fedakarlık düzeyini iyice idrak edememiş olabilirler, ama şu da unutulmamalıdır ki, böyle bir ideoloji insandan kesinlikle bu tip özellikleri beklemektedir. Bilinçte, cesarette, sorunların çözümünde bilinçlenmesi ile eşsiz bir insan durumundadır veya örnek bir insan durumundadır. Bu durumu karşılamayan arkadaşların elbette ki sosyalizmin sorunlarını ciddi olarak tartışmaları mümkün değildir. Yığınlarla insanın bugün her türden sosyalizmin sorunlarını tartıştığını görmekteyiz, ama hiç kimse bunu insanlığın istediği bir biçime kavuşturamıyor, insanlığın istediği mücadeleyi çözemiyor, göğüsleyemiyor.

Sosyalizmin kaderi şu şekilde ele alınamaz: Bir ülke ki her bakımdan sömürü ve baskı altında ezilecek, ama böyle bir sosyalizm bu sorunlarla ilgilenmeyecek veya bu sorunların kıyısında, kenarında gezerek gününü gün etmeye çalışacak! Dünyada her türlü ideoloji böyle davranabilir, ama sosyalizm hiçbir zaman bu şekilde davranamaz. Sosyalizm bu durumda yaşayan halkların saflarına girdiği zaman, adeta bir dinamit kutusu gibidir. Sürekli patlamalarla, sürekli o toplumda irin olan şeyleri patlatmakla kendisine yol açar. Bırakalım sosyalizmi, tarihte hatırlarsak bir müslümanlık ideolojisinin doğduğu şartları, müslümanlık bile doğarken yarattığı patlamalar, onun yol açtığı savaşlar ne kadar çoktur. Bugün bile baktığımızda bizi hayretler içinde bırakan ne kadar siyasal eylem gerçekleştirmiştir. En beğenmediğimiz bilgi, "din" diye nitelendirdiğimiz ideolojiler bile tarihte ne kadar siyasal savaşıma girmişlerdir, ne kadar insanı peşlerinde sürüklemişlerdir, ne kadar halkları ayaklandırmışlardır. Hem sosyalizmin en yüce, en ilerici bir ideoloji olduğunu söyleyeceğiz, hem de bu ideoloji yıllarca bizim ülke, halk saflarında çalışacak ve hiçbir ciddi saptamaya, ciddi çatışmaya yol açmayacaktır. Bu sosyalizm olamaz veya bu şekildeki bir sosyalizm, sosyalizm değil, başka bir şeydir; bir mezheptir veya sosyalizmin bir karikatürüdür.

Arkadaşlar sosyalist olmakta kararlılarsa, sosyalist olarak yaşamakta iddialılarsa, bütün geri yönlerini gözönüne getirmek, sosyalizmin gerektirdiği örgütlenmeleri, mücadeleleri kabullenmek zorundadırlar. İnsanlar bilinç ister, insanlar fedakarlık ister, insanlar cesaret ister, bunu götürebilecekleri kadar götürmek zorundadırlar. Eğer bunu götüremiyorlarsa, mutlaka onların çözülecekleri ve sosyalizmin bunların elinde bir mezhep durumuna düşeceği açıktır. İşte bu açıdan bu ülkede sosyalizmin yüceliğini her zaman en önplanda tutmalıyız. Sosyalizmi, bilimsel sosyalizmi savunan bir grup olarak, bunun siyasal sorunlara uygulanmasında, savaş, örgütlenme, mücadele taktikleri meselesine uygulanmasında en temiz veya en doğru bir şekilde kavramalıyız. Bu konuda sosyalizmin bizden isteyebileceği bütün hususları yerine getirmeliyiz. Bu hususlardan bir tanesi örgütlenmedir. Daha ilk doğduğu günlerde, mesela 1800-1848'li yıllarda halklara yönelik bir Komünist Manifesto çıkıyor; 1864'de bir Komünist Enternasyonal çıkıyor; 1889'larda daha başka yerel partiler çıkıyor. İkinci Enternasyonal, Bolşevik Partisi, Üçüncü Enternasyonal ve çığ gibi gelişen birçok komünist partisi. Yani şunu belirtmek istiyoruz; sosyalist öğretiyi benimseyen unsurlar, daha ilk günlerde -bırakalım beş-on sene sonrasına bırakmayı- daha bu ideolojiyle temasa gelir gelmez bir merkezi örgütlenme yaratmayı, bir merkezi örgüt gibi hareket etmeyi bir ilke olarak benimsemişlerdir.

**Mazlum Doğan arkadaşın konuşmasının tümü kasette tam anlaşılamamaktadır. Bu nedenle eksik kalmıştır.*

mavidir avaşin'in suları

Selçuk Şahan'ın günlüğünden...

Proleter Celal

Bugün Zap'a güneş doğmuş. Zaten dün gece ay ışığı vardı. Yıldızlar doğmuştu. Bu hava bozmadı. Sabahla birlikte devam etti. Zap vadisi çok derin olduğundan güneş henüz bu sabah saatlerinde çevreyi tümden fethetmiş değil.

Bugün bizlere, gerillada kefye olarak bilinen büyük şal'lar verildi. Şal'ın uçlarındaki iplikleri bir çeşit bağlamak, ya da örmek gerekiyormuş. Xelil bir örnek gösterdi. Biraz devam ettim. Ama baktım ki, biteceği yok... Biliyor musun, ben sabırsızım. Hep erkenden işimi bitirip, üstümdeki yükü veya stresi atmak istiyorum.

En mutlu olduğum anlar, işimi istediğim gibi bitirdiğim zamanlardır.

Kusura bakma, anlattıklarım arasına kendi bir özelliğimi koydum.

Şal'ın ipliklerini kendime göre bağlamaya başladım. Küçük küçük tutamlar halinde bağlamayı kararlaştırdım. Basittir ama seri gitti.

Güneş doğmuş doğmasına ama ne bahar, ne de yaz güneşidir. Sonbahar, hatta kış mevsimi olduğunu saklayamıyor.

Arasıra kuşlar ötüşüyor. Senin de, herkesin de duymasını isterdim.

Ben içeride şal'ın ipliklerini bağlarken, çadırın dışında Berxwedan da odun kırıyordu baltayla. Bir ara ağzından Ahmet Kaya'nın "Uçun, kuşlar uçun, doğduğum yere" şarkısı çıktı. Hemen çok değer verdiğim şehit Proleter Celal aklıma geldi.

Proleter Celal'le Paris'te tanışmıştık. Almanya'dan Fransa'ya gazete çalışmalarını aktarınca onu da bu çalışmalara katmıştık. Saflara yeni katılmıştı. Çok iyi Fransızca biliyordu. Türkçe'yi sonradan öğrenmişti. Zaten benim ismimi bir türlü doğru telafuz edemiyordu. Bu nedenle bazen doğru telafuz edene kadar tekrarlatınca kızıyordu. Ve diğerlerine karşı sık sık kullandığı "köylü!.." deyimini benim için de kullanırdı.

Proleter Celal daha sonra '90 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Eğitimini tamamlayınca da "doğduğum yere" gitmişti. '92 yılının sonlarında KDP-YNK'nin PKK'ye karşı savaşlarında O da ARGK gerillası, bölük komutanı olarak savaşmış ve şehit düşmüştü.

Düşünebiliyor musun, zaman ya da yıllar ne çabuk akıp gidiyor. Altı yıl önce ayrılmış, vedalaşmıştık Proleter Celal'le. Ayrılık anında "sizi utandırmayacağım" dediğini çok iyi hatırlıyorum. O şehit düştüğünde ben Almanya'nın Düsseldorf şehrinde Serxwebûn çalışmalarında yer alıyordum.

Onun şehadetinin üzerinden dört yıl geçti. Ve ben şimdi, ülkenin temiz havasını Zap vadisinde soluyorum.

Biliyor musun, duygusallığım tutmuş olacak ki, içimden, "Proleter Celal'le buralarda buluşsaydık, ne kadar anlamlı olurdu" diye geçirdim. İnanıyorum konuşacak o kadar çok konumuz olacaktı ki...

Mektubun sonuna gelirken, güneş daha da yükselmiş ve naylon çadırımızdan içeri sızmış bile.

Zap'a kadar gelmem bir adım. Önemli olan devamını da getireceğim. Proleter Celal'in beklentisi ve inancı asla boşa çıkmayacaktır. Onu bir kez daha ülkemin topraklarında derin saygılarımla anıyorum.

Anlattığım gibi, birden aklıma geldi Proleter Celal ve bu vesileyle düşündüklerimi senin de öğrenmeni istedim ve sana yazdım.

17 Aralık 1996

Ayrılık zor mu?

Bugün de hava güneşli. Ama sıcak da değil, soğuk da. İkisinin arası ya da soğuk ağırlıklı bir hava.

Dün bizim takımın birinci mangası, bugün de ikinci mangası yemekçi ve ekmekçi -mutfakçı ve fırıncı.

Çaydanlıkta, sobadan çıkardığım köz üzerinde suyu biraz ısıttıktan sonra saçlarımı yıkadım. Ahmet Palu su dökerek yardımcı oldu. Saçlarım kurulandıktan sonra ben, Ahmet Palu ve Sabri fırının bulunduğu noktaya indik. Aşağıda Rohat da traş oluyordu. Burnunu da sabunlamıştı. Ahmet Palu'ya dönerek, Rohat'a ilişkin bir espri yaptım: "Rohat sen ek olarak burnunu da traş ederek farkını koyuyorsun. Şimdi senin MK yardımcılığını -yanlış anlaşılmasın Merkez Komite değil, Manga Komutanı- kabul ediyorum." Yüzünde traş bıçağını gezdirdiğinden, sözlü cevap vermedi, gülerek karşılık verdi. O da bizimle gelecekti. İşi uzun sürünce biz çekip gittik.

Fırın bir kayalığın altında. Az aşağıdan Zap suyu geçiyor. Geçiş yolunun üst tarafında.

Giderken yolda karşılaştığım Direncan ve Berfin de fırına kadar geleceklerini söylediler. Beraber gittik.

Bir süre sonra başka arkadaşlar da yemek almak için geldiler. Bir ara fırının güneş vuran yamacında ben, Rojhat, Ahmet Palu ve Sewra sohbet ediyorduk. Konu yazı yazma üzerinde de açıldı.

Bugün Cuma arkadaşın gelip toplantı yapacağı, askeri eğitim görmesi gerekenlerin gideceği haberi gelmişti. Bundan konuşurken, Rojhat "bana bazı ayrılıklar çok zor geliyor" dedi. Sewra ise "heval gerillada bu tür ayrılıklar çok olur, ama alışırsın" cevabını verdi...

Sadun'un kuru fasulyeleri daha pişmemişti. Fırının yamacında güneşle birlikte, soğuk rüzgar da esiyordu. Gerçi yeni kefyelerimizi dolamıştık boynumuza... Sabri elindeki tabak ve şişeleri yıkamaya, Sewra da koğuşuna gitti.

Rojhat da ısrar etti, gidip bulunduğumuz yamacın öbür tarafındaki teleferiği görmemizi istedi. İlkin, "*hayır*" dedim, sonra gönülsüzce kabul ettim.

Yolda, ayrılığın neden zor olduğu konusunda fikri mi sordu.

Bu tür ayrılıkları anlayabildiğimi sanıyorum.

Yaratan insan, kendi manevi ihtiyaçlarını, boşluklarını tespit edebilen insan için zorluklar kalıcı olmaz. Yani kendini kandırmadan tanıyan insan önceden hazırlıklıdır. Hayal kırıklıklarına uğramanın zeminini daha önceden ortadan kaldırır, yürüyüşün ileri kesitinde bir önceki yaşam düzeyi doyurucu olmaz. Ya da bugünde dünü ararsan başarılı olamazsın.

Alışkanlıklar ya da bazı değerler insanda iz bırakır. Alıştığın bir ortam vardır, sevdiğin arkadaşlar vardır. Ayrılırken sende buruk bir acı bırakır.

Yanılmamak gerekiyor: Son ayrılık noktası, senin için daha önce yoktu. Daha önceki ayrılığında da aynı buruk acıyı yaşamıştın. Ama sonradan yeni ortama katılım sağlıyorsun, yeni arkadaşlıklar yaratıyorsun. Böylece buruk acıya yol açan boşlukları dolduruyorsun.

Yani toplumdan kopmadığın müddetçe gideceğin her yerde katılım sağlayacağın bir yaşam ve seveceğin arkadaşlar olur. Ama kendiliğinden de hiçbir şey olmaz. Gelecek karşısında güçlü ve umutluysan, senin için ne bir çözümsüz sorun, ne de aşılmaz zorluk olur.

Bende de yaşandı. Avrupa'da yer değiştirirken, yine Avrupa'dan bu sahaya gelirken, alıştığım ortam ve arkadaşlar vardı. Bir daha onları göremeyeceğimi düşündüm. Biliyorum, duygusal bir yaklaşım olduğunu. Ama gittiğim yeni yerlerde sevilecek veya alışılacak ortam ve arkadaşlar buldum. Tabii bu, eski arkadaşlarını unutuyorsun anlamına gelmez. Tersine, yaşam tarihini zenginleştiriyorsun. Yenilikler ekledikçe, geleceği, yarını daha çok merak ediyorsun. Çünkü geçmiş yaşanmıştır, merak edilecek bir yanı yok. Ama gelecek daha yaşanmamıştır. Onun için onsuz yaşayamayacağın bir arayışçı kesilirsin.

Demek ki her ayrılık, bir başka yenilikte buluşmaktır.

18 Aralık 1996

İlk toplantı

Sabah duyduk dün gece Cuma arkadaşın geldiğini.

Nöbetçilerimizin getirdiği kahvaltıyı çay kaynamadığından daha yememiştik. W. Mahir geldi ve "saat yediye çeyrek kala okulda olun" dedi. Çayı beklemeden alelacele kahvaltıya başladık. Ardından hemen okula indik.

Toplantı Cuma arkadaşın saat yedide gelmesiyle başladı. Toplantı hakkında bilgimiz vardı. Askeri eğitim görmesi gerekenler toplantı ardından ayrılacaklardı. Bazı arkadaşlar da yapılacak merkez ya da askeri konsey toplantısından sonra askeri eğitime ve görev sahalarına gideceklerdi.

İsim listesi okundu. Askeri eğitim görmesi gerekenler arasında görev sahaları belli olan arkadaşlar da vardı. Benim de ismim toplantıya katıldıktan sonra askeri eğitim görmesi gerekenler arasında geçiyordu. Ben, Cafer, Rohat ve Ahmet Dere, benzer arkadaşlarla birlikte daha sonra askeri eğitime katılacağız.

Cuma arkadaş çoğunlukla Kürtçe konuştu. Ama ben de ağırlıklı olarak anladım.

Çıkardığım sonuç: Askerlik bu sefer çok ciddi ve tüm kurallarıyla yapılacaktır. Bırakalım kazanmayı, kaybetmemek için bile olsa, işlere ciddi yaklaşılacaktır. Her birimizin tam bir PKK askeri olması gerekiyor. Başka çaresi yok.

Selçuk ve Şahan yoldaşların Parti Merkez Okulu'nda çektirdikleri fotoğraf...

Askeri eğitime ayrılan arkadaşlar saat onda ayrıldılar. Yeni ve tecrübesiz oldukları için biraz buruk ayrıldıklarını söylediler. Ben o an hazır bulunamadım.

Askeri eğitimin nasıl yapılacağı konusunda açıklamalar yapıldı.

Bilmiyorum, herhalde ben askeri eğitimi çok abartıyorum. Bir yüksek dağ düşünüyorum. Zaman zaman yağmurlu ve zaman zaman çok soğuk geçeceğini tahmin ediyorum. Bazen çamurlarda sürüneceğimizi, ama yine de çok hızlı hareket halinde olacağımızı gözlerimin önüne getiriyorum. Örneğin, üstümüz başımız çamur ve kir içinde kalacak. Ellerimizi ve yüzümüzü yıkayacak ne suyumuz, ne de zamanımız olacak. Karanlık bastığında yorgun argın düşeceğiz. Ve buna benzer birçok zorlukla karşılaşacağız.

Böyle düşünmek veya hayal etmek benim için bir avantajdır. En azından böyle bir psikolojiyle hazır olacağım.

Belki daha zor, belki daha kolay geçebilir. Burası o kadar önemli değil. Kararım varsa, her türlüsüne hazır olmak, bunu yaşamın kaçınılmaz bir parçası olarak düşünmek durumundayım.

Kalan otuz civarında arkadaş mangalara göre düzenlendi. Bizim mangadan Rizgar da Çiyayê Reş'e gitmek üzere vedalaştı.

Akşam tekmil toplantısını yaptık. Manga komutanı Şoreş Kürtçe açılış yaptıktan sonra söz hakkını verdi. Kısa bir suskunluktan sonra Delîl Çirav söz hakkı aldı. Türkçesi zayıf olmasına rağmen Türkçe değerlendirme yapmaya başlayınca Şoreş'ten bir gülümseme diğerlerimize de yayıldı. Delîl'in kendisi de gülüyordu. "Ee, heval Kürtçe bilmeyen arkadaşlar var" gerekçesiyle Türkçe konuştuğunu söylüyordu.

Velhasıl gülmekten tekmil toplantısını yapamadık.

Sen, bu anlatıklarımı gündüz ya da elektriğin ışığında okuma şansına sahipsin kimbilir. Ama henüz bitiremeden karanlık bastı. Biraz da karanlıkta yazdım, ama sonuçlandıramadım. Öbür gün bitirdim.

Sen, eğer bu satırları gecenin geç saatlerinde okuyorsan, sana Zap vadisinden iyi geceler diliyorum.

19 Aralık 1996

Özeleştiri ve Manolios

İki gündür Zap'ta eğitim devresini tamamlamış bir kısım arkadaşın platformaları -özeleştirileri- yapılıyor.

Suyun hemen kenarındaki muhteşem okulda bu platformların tarihi anlamı var elbette.

Okulu bir görsen. Her gören neredeyse çarpılıyor. Bir mağara oyulmuş. Önü de taşlarla geniş bir şekilde örülüp kapatılmış. Altı penceresi de var. Dışarıdan baktığın zaman iki katlı sanırsın. Yukarıdan sonradan yapılmış merdivenlerle iniyorsun. Kapısı da var, oradan içeri giriyorsun. Kapının dışında, dışarıya geniş bir delik açılmış. Sanıyorum, herhangi bir durumda, kapının çıkış hacminin yetmezliği dikkate alınarak, bu geniş delik açılmış.

İçerisi jeneratörle elektriklendirilmiş. Ampüller on ayrı noktada takılmış. Hitap yeri iki-üç metre genişliğinde, iki basamakla çıkıyorsun. Biraz yuvarlakça olan duvarları büyük sarı-kırmızı-yeşil bezlerle kapatılmış. Tabii ki, içinde iki yüzden fazla sandalye var. Daha da konulabilir. Yani dört yüz-beş yüz insanı sığdırabilirsin. İçinde bulunurken, Zap suyunun sesini de duyarsın.

Bir de baharda burayı düşünebiliyor musun?

Konumuza dönelim. Sana platformlardan bahsedecektim. Cuma arkadaş yönetiyor. Ona yakın arkadaşı katkı sunmak için bekletti. İlk gün hiç konuşmayınca, bizi uyardı: "Boşuna bekletmedim sizleri, kalkın parti yaklaşımını dile getirin." Bana da, "Selçuk anlıyor musun? (Zaten Kürçe konuşuluyor.) Yüzde elli bile anlıyorsan konuşmak için yeterlidir" demişti. Ben yüzde elinin üstünde anladığımı söylemiştim, oturum arasında. İçeri girdik. Daha dikkatli dinledim, baktım ben sandığım kadar anlayamıyorum. Sonuç çıkaramıyorum. Bilemiyorum, psikolojik bir durum mu oluştu?

Seni ayrıntılarda sürüklüyorum galiba. Ama olsun, yorulmuyorsun bile. Kimbilir, böylesi daha hoşuna gider.

Aslında, kişilik özelliklerimizi sözlü olarak da iyi aktarıyoruz, yazılı olarak da iyi yansıtıyoruz. Bu konuda bir sorunumuz yok. Ama çoğunlukla bu kadarında çakılıp kalınca bütün sorunlarımız başlayıveriyor.

Başlığa koyduğum Manolios, daha çok "Günaha Son Çağrı" kitabıyla büyük ün yapan Nikos Kazancakis'in "Çarmıha Son Geriliş" adlı çok güzel romanının başkahramanı. İlkin kimsesiz bir çobandır. Sonra elini her türlü maddiyattan çeker. İsa'nın yolunda tanrıya ulaşma mücadelesini verir. Amacına müthiş kilitlenir. Kararlılığı kesindir. Yoluna çıkan bütün engelleri anlamlandırır, kendisi için aşmayı bir sınav sayar. Ne kendini kandırır, ne de bağlı olduklarını.

Tabii ki, başarır.

Manolios manevi dünya, cennet için bütün bunlara çekinmeden katlanıyorsa, PKK'nin yeryüzünde yaratmak istediği insan cenneti -cumhuriyeti- için biz neden bu kadarına katlanmıyoruz?

Bunun hikayesinin çok eski ve derin olduğunu belirtmekle yetinmeyin burada. Kaldı ki, sen de bilirsin bu hikayeyi, değil mi?

21 Aralık 1996

Zap (suyun kenarı)

Rüyalarım da değişti

Kaç gündür yazamadım sana. İnanır mısın, hemen her gün yazmaya niyetlendim. Neler yazacağım konusunda da hep yoğunlaştm. Kaldı ki, buralarda yazılacak çok şeyler var. Her an aklına bir konu gelebilir.

Kaç çadır değiştirdik, bu günlerde! Zaman alıyor, yazma zevkini o an kırıyor. En azından erteletiyor.

Bir de düne kadar fiziki rahatsızlığım vardı.

Biliyor musun, çok sıkıldım bu duruma. Daha başlangıçta herhangi bir engelleyici bir hastalığın ortaya çıkmasından korktum. "Ben böyle bir önemli zamanda hastalanacak biri olamam, kabullenemem" diye hep içimden geçirdim. Ama benim böyle hassas yaklaşmam bir yana, gerçekten ciddi ciddi rahatsızlandım.

Midemde bulantı, göğsümde -özellikle yutkunurken- yanma, başımda ağrı vardı. Yemek yiyemiyor, iştahla yiyenlere adeta şaşıyordum. Bir-iki lokma, bir-iki kaşık ancak yiyebiliyordum. Onu da çıkarıyordum. İlk defa midemde ekşime oluyordu.

Bu rahatsızlığımı, halsizliğimi gizleyemiyordum. Soranlara, "herhalde fiziki bütünleşmenin sancılarını yaşıyorum" diye cevap veriyordum. Arkadaşlar da, normal olduğunu, hava değişiminden kaynaklandığını söyleyerek moral veriyorlardı.

Neyse ki geçti. Buna ne kadar çok sevindiğimi bir bilebilsen. Her şey yolunda. Gittikçe alışıyor ve bütünleşi-

Devamı 20. sayfada